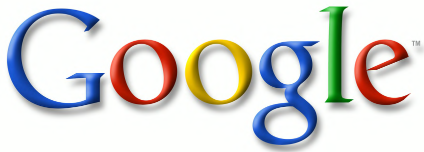
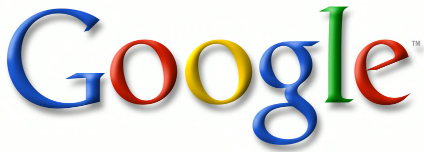
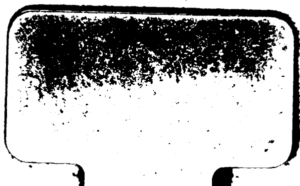





TAYLOR INSTITUTION
DOMI NUS ILLU MINA TIO MEA





From the girls for Xmas 1904
W. E. van Garde.

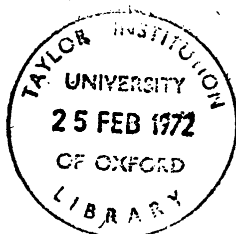
R. Worm.
Fr. Worm.

# Oehlenschlägers

# samlede Digte.

Første Deel.

Kiøbenhavn 1823.
Trykt paa Forfatterens Forlag,
hos Hartv. Fridr. Popp.



# Forerindring.

Det er Digterens Kald, som Dramatiker og Epiker, at tabe sig i sin Gienstand, at fremstille den charakteristisk, uden at indblande sin egen Personlighed; i det Lyriske derimod er netop denne Personlighed Gienstanden, naar han tolker sine egne Tanker, Forestillinger, Følelser og Forhold.

Jeg har troet, det ikke vilde være danske Læsere ukiært, at eje sligt et aandeligt Portrait af en Digter, hvis objective Værker man ofte skiænkede hædrende Opmærksomhed. Jeg har derfor samlet en fuldstændig Krands af de Blomster, Urter og Frugter, der ere voxne paa min egen Livsvei. Vel er der, til forskiellig Tid, af slige bundet og fremrakt flere Smaaduske; men en stor Deel af hvad disse Bind indeholde har aldrig før været samlet, adskilligt var aldrig trykt, og Halvdelen kan vel formodes at være Nyt for Fleerheden af Nutids Læ-

sere. Hertil kommer, at endeel Ungdomsforsøg, som jeg ikke nænte reent at forkaste, fordi de skildrede en Periode i mit Liv, og som dog ikke i deres første raa Tilstand fortiente at meddeles, ere forbedrede, forkortede og omarbeidede, uden dog derfor at være berøvede deres Tids Præg. Ogsaa de metriske Stykker i Samlingen have fra Sprogets og Versificationens Side modtaget betydelige Forbedringer.

Da Romancer og Ballader passeligst meddeles i en lyrisk Digtesamling, skiøndt deres Natur egentlig er episk, vil tredie Bind fornemmelig indeholde slige.

Hvad Digtefølgen angaaer, saa har jeg, hvor ikke Indholdet forbandt Sangene, troet at burde vælge den eneste naturlige, nemlig den chronologiske. Og saaledes finder man da her en fuldstændig Række Meddelelser, af hvad en Digter i tyve Aar har tænkt, følt, og levet.

---

# Indhold.

Side.

Side.

Sider.

## Viisdom, Kierlighed og Venskab.

### En Drøm.

(Skreven i en Vens Stambog).

---

Af Staden kied, og mat af Varme,
Jeg flyede til en kiølig Egn,
Som vinkte mig med Blomsterarme,
Og smilte liflig efter Regn.
I Bøges Ly paa friske Leie,
Omkrandste mig en ung Natur.
Hist dandsed Hyrder ved Skalmeie,
Tungsindig hisset stod en Muur,
En Rest af Oltids Heltebolig,
Med Mos begroet, afsides, rolig.
Ned daled Solen bag en Aa,
Hvor Nattergales Sange løde;
Og gyldne bleve Dalens Straae,
Og smilte til min Aftenrøde.

Tusmørket rulled ud sit Dække,
Bøgskoven taug, og i min Aa
Jeg hørte Oxes Frøer qvække
Ad Maanen, paa det Himmelblaa.
Med Mørket Morfeus sank til Jorden,
Med et alvorligt Tankeblik.
Han linder Qval fra Syd til Norden,
Og qvæger med sin Sovedrik.
Taus han nedsteeg. I Aftenvinde
Han hylled sig, og sank i Lund;
Og vugged, under svale Linde,
Mig ind i dybe Natteblund.

Med Flugt paa Fantasiens Vinger
I Purpursky, af Solen rød,
En Aand mig giennem Luften bringer,
Og svangre Taager gjennembrød.
Vi stod for Borgen. Piller bare
Den høie Hvælving, lyseblaa;
Kiærminder, Rosenkrandse vare
Ophængte, hvor mit Øie saae.
De fierne Aeolsharper lode
Og vakte Følelser i Sind.
Oplyst var alt af Morgenrøde,
Og Duggen skialv i Vestenvind.

Da blev der Taushed. Jeg stod ene,
Og hørte Slaget i mit Bryst,
Let gik jeg paa de hvide Stene,
Paa engang lød en dæmpet Røst:
"Stands raske Yngling! Her du finde
Den Guddom, som paa Livets Sti
Vil al din Modgang overvinde,
Indtil hos Gud din Siæl er fri.
Her seer du Oldinger og Vise,
Som raade for den Svages Kaar;
Følg dem! og du vil ei forlise
Den Lykke, som dig forestaaer."

Saa Røsten lød og taug. Jeg saae
En rynket Gubbe, bleg af Ælde;
Men i hans Øie var en Vælde,
En Ild, som aldrig kan forgaae.
Fast stod han med det skarpe Øie,
Liig Klippen ved sig selv han stod,
Da følte jeg ham fra det Høie,
Jeg skialv og segned for hans Fod.
"Veiled mig Fader!" bad mit Hjerte,
Og Taarer mig paa Kinden randt.
"Fortien, min Søn! hvad du begiærte."
Saa talte Viisdoms Aand, og — svandt!

En Anden kom med venlig Mine,
Og Blomster bar han i sin Haand;
Med Lethed saae jeg ham at trine,
Fra Skuldren flød et Klædebond.
Og Haabet blinked i hans Øie.
Da følte jeg mig sielden glad:
Mit Hiertes Slag var bange, høie,
Jeg om hans Varetægt ham bad.
Han gav mig Rosen: rød den brændte,
Som Maanen paa en Piges Grav!
En liflig Ild mit Hierte tændte,
Jeg svimled i min Lykkes Hav.
Jeg kyste, kyste den, og atter;
Og Elskov i mit Hierte slog.
O, raabte jeg, jeg intet skatter,
Lig Rosen, jeg af dig modtog.
En Taare paa den faldt, den blegned,
Dens Skjønhed veeg, dens Ild var slukt;
Det visne Blad til Jorden segned,
Mit fulde Bryst blev tomt og lukt.
"Skal jeg bønhøre? Kan du bede
Om Svagheds Bistand? Du er god,
Men see, din Ild var Feberhede."
Saa Amor qvad, som for mig stod.
"Bliv luttret først, og lær at kiende
Den Kiærlighed, som lunknes ei!

Kald saa! Da skal min Fakkel brænde,
Og lyse dig paa Livets Vei".

Han svandt! — Da kom der tvende Andre;
I Templet stod de Favn mod Favn,
Og Haand i Haand jeg saae dem vandre,
Og Venskab var de Engles Navn.
De vare To, de maae deeltage;
Thi ene banker tomt et Bryst,
Der ønsker inderligt at smage
Ved Vennebarm sin hele Lyst.
Jeg vilde bede; men imøde
De ilte mig med raske Skridt.
Paa Kinderne stod Aftenrøde,
Hvert Træk var ædelt, stort og blidt.
De favned mig med Ømhed hver,
Gav mig en Krands, som Øiet qvæger;
Den dufter ei med Rosens Bæger,
Men lifligt er dens grønne Skiær.

De svandt! Og Røsten lod sig høre,
Ledsaget af en Harpeklang,
Som lød fra Stierner til mit Øre,
Og henrykt hørte jeg de sang:
"Dig Venskabs Alfer, Ungersvend!
Skal lede trofast giennem Livet.

Ved Varmen af en ægte Ven
Det første Held blev Støvet givet.
Ved Venskab stærk, glad i dens Arm,
Du Vei til Viisdoms Tempel finde!
Du for din Mø skal vorde varm,
Først er hun Elskte, saa Veninde.
Ja, Viisdom, Venskab, Kiærlighed,
Som Jordens Held og Glæde skaber,
Skal vandre troe i dine Fied,
Til du dit Støv i Graven taber.

Saa Stemmen klang. Og hist et Raab
Af Venner, som var alt forklaret,
Tilsagde mig et saligt Haab,
Om hvad mig nys var aabenbaret.
De sang; i fierne Himmelkant
Jeg hørte deres Hymner svinde.
Jeg følte, alt var stort og sandt,
Og vaagned under mine Linde!

## Til Sangens Gud.

O du, som stemte Harpens Strænge,
Til Støvets Sønners Himmeltrøst!
Lad mig en Krands paa Altret hænge,
Mens høit taknemligt slaaer mit Bryst.
Apollo, dine skiønne Toner
Udbreder Held blandt Millioner.
Du styrker med din Harpeklang
Henrykte Barders Jubelsang.

Taus Skoven laa, sig intet rørte
I grønne Top, i dunkle Krat;
Kun vilde Strømmes Drøn man hørte,
Kun Stormens Hyl i sorte Nat;
Hæst Bækken fløb i Klippens Egne,
Men Skummelhed var allevegne:
Da Klangen steeg fra Fuglens Mund,
Og Glæde qviddred sødt i Lund.

Naar Festen vinker trofast Borger,
Naar Gildet muntrer tunge Sind,
Men Øiet morknes over Sorger,
Thi Mismod snærper Siælen ind,
Da toner Sang: og Haand i Hænder
Fast knytte sig, mens Øiet brænder;
Med hellig Svulmen Hiertet slaaer,
Og Ven for Ven i Døden gaaer.

Stort fylde Sindet fromme Tanker,
Naar Sang tilbeder Viisdoms Gud,
Med hellig Undren Barmen banker,
Naar Festens Hymne bryder ud.
Den runde Hvælving Lyden hæver,
Fra Læben, som i Andagt bæver;
Fra Jorden stiger Støvets Aand;
Og bryder alle usle Baand.

Ja Sang, du Mod og Ild forener
Med Tillid, i den Ædles Barm.
Stærkt svulme Brødres Kæmpesener,
Og slaae med Væidens hele Harm.
Forfærdet blege Voldsmænd vige.
Oldtidens Kæmper sang i Krige,
Og evig toner Heltesang
Til Kumle Fienders Undergang.

Hver Vaar du smelter unge Hjerte,
Og vækker Fryd i ømme Bryst,
Forvandler haabløs Elskovsmerte
Til blid tungsindig Vemodslyst.
Hvad bange Beiler ei tør sige
Den deilige tilbedte Pige,
Det vover i en eensom Stund
Dog Cithren, i den tause Lund.

Er Vennen bragt til sorte Giemme,
Staaer Skaren bleg omkring hans Liig,
Da lyder qvalt den brudte Stemme;
Men Hiertet røres, hæver sig.
Da trænger hver til sorte Baare,
Da flyder salig Veemodstaare.
Uværdig Angst og Tvivl maa flye,
For Haabet paa sin Morgensky.

Vær stedse min Ledsagerinde,
Og dan mit Hierte, høie Sang!
Lad mig paa Jorden Himlen finde,
Fremtryllet ved din Guddomsklang.
Forbind med Ynde mine Glæder,
Og trøst mig atter, naar jeg græder.
Indpræg mig venligt strænge Bud,
Og styrk min Tillid til min Gud!

# Tusmørket.

Solen sank bag Bøgekroner,
Langsomt hæver Mørket sig.
Sværmeriets Trylletoner
Aftenskumring lærte mig.

Ærbar i et Slør sig svøber
Al den unge Blomsterpragt;
O! men halvindhyllet røber
Dobbelt Skiønheden sin Magt.

Dagen synker, Egnen hviler
Svøbt i Mørke, stolt og fri.
Gløbende bag Busken smiler,
Maanen, som min Fantasie.

Zefir vugger sorte Grene,
Vifter Kiøling til mig hen.
Nattergalen klager ene,
Vaarens Sanger, Hiertets Ven.

## II

Skumring! ofte vil jeg sværme,
Her i dette sorte Krat;
Medens Skyggerne sig nærme,
For at hylle mig i Nat.

Hen, som du, min Længsel svinde
Salig i sit Veemodsavn!
Stierner ak, naar skal I finde
Skialden i den Elsktes Favn?

# Paa en Faders Fødselsdag.

See Hyrders Fryd i muntert Gilde,
Ved Høstens Tid, i dunkle Lund,
Mens Espens Blade vifte milde,
Og spaaer en yndig Aftenstund!
Rødt synker Solen i sin Lue,
Og favner Vestens Himmelbue,
Og al Naturen, fiern og nær,
Oplives af det hulde Skiær.

Da reise sig de Mænd og Qvinder,
Og stirre hen i Solen rød,
Hvis Aftenkugles Purpur svinder
Paa Himlen i violne Glød.
Og hvert et Øie rolig taaler
At see i Pragtens brudte Straaler,
Som før med altfor stærke Lyn
Forblindede det svage Syn.

Den Sol, som nylig fra det Fierne
Opvarmed dette kolde Muld,
Befrugted Jordens lukte Kiærne,
Hvis Modenhed er Bondens Guld,
Træt af at virke nu den rolig
Neddaler i sin mørke Bolig,
Og slukkes uformærkt i Løn,
For at oprinde dobbelt skiøn.

O Fader! siger ei dit Hierte
Hvorfra vi dette Billed drog,
Som barnlig Kiærlighed os lærte,
Og som vi rørt for dig gientog?
O see dig her i Kreds af Sønner!
Hvis Kiærlighed din Daad belønner,
Hvis Hierter banke Dyden troe,
Hvis Held er dine Dages Ro.

Som Solen leder spæde Pode
Til Væxt og gavnlig Frugtbarhed,
Saa ledte du os til det Gode,
Som Solen nu du daler ned.
Og herligt Livets Aftenrøde
Paa dine brune Kinder gløde.
Med høie Hierter staae vi her,
At signes i dit Aftenskiær.

## Den elskende Bondeknos.

Før var jeg saa fro,
Jeg spøgte, sang og støied og loe,
Foer omkring paa Ager og Enge.
Og hvor jeg kom hen,
Der fandt jeg en Ven,
Thi jeg havde jo hver
Saa inderlig kiær,
Og saa lige kiær.
Men det vared ikke ret længe.

Endnu er jeg fro,
Langt meer end i Fior, da jeg støied og loe,
Men nu kan jeg dog længer ei støie.
Jeg Gilderne skyer,
Til Lunden jeg tyer,
Hvor Blomsterne groe,
Der søger jeg Ro,
Og der er jeg fro
Skiøndt en Taare mig staaer i mit Øie.

Da Hanna jeg saae
I Aar til Confirmation at gaae,
Ak den Dag jeg vist aldrig skal glemme!
For Præsten hun stod,
Saa yndig og god,
Og læste saa klog
Af sin Lærebog,
Og af Biblens Sprog,
Med den søde, den deilige Stemme.

Og da hun nu fik
Velsignelsen, ak — da henflød hendes Blik
I Taarer, saa hellige klare.
Hun loved sin Gud
At holde hans Bud,
Med bævende Bryst,
Med skielvende Røst;
Og med himmelsk Trøst
Da nedsmilte den Engleskare.

Da banked min Barm,
Den aldrig har svulmet saa høi og varm,
De var Hanna min eneste Glæde.
Jeg skyndte mig om,
Men hvor jeg end kom,
Hvorhen jeg mon gaae,
I mørkeste Vraa,

I hvorhen jeg saae,
Var min Hanna bestandig tilstede.

I Lunden engang
Jeg hørte hun høit mellem Blomsterne sang,
Did henfløi jeg paa Kjærligheds Vinge.
Jeg for hende stod,
Saa rød som et Blod.
Hun smilte saa mild,
Min Barm var som Ild,
Og den slog saa vild.
Ei et Ord jeg kunde frembringe.

Og dog er hun min!
Hun selv har sagt: Jeg er evig din!
Hun har blusset af Kiærligheds Varme.
Her tæt ved mit Bryst!
O salige Lyst!
Gud hvor hun er god!
Giør ingen imod!
O jeg gier mit Blod,
For at døe i de sneehvide Arme.

Det undrer mig ret,
At aldrig jeg kan engang blive træt,
Af at see i det smægtende Øie,
Af at kysse den Mund

I rolige Lund,
Naar Vagtelen slaaer,
Naar Solen nedgaaer,
Og naar Maanen staaer
Bag de ypernbevoxede Høie.

Er Hanna der ei,
Ak skummel da vorder og kæl min Vei,
Og da føler jeg slet ingen Glæde.
Da er jeg saa mørk,
Vor Lund er en Ørk,
Og tungt er mit Fied,
Jeg sætter mig ned
Paa fortrolige Sted;
Men da er min Trøst kun at græde.

Og ofte jeg staaer
Om Aftenen hist paa vor Kirkegaard;
Ak! da har jeg saa sorgfulde Tanker.
Da tænker jeg paa:
Hvis Hanna her laa?
Da vakler min Fod,
Da isner mit Blod,
Og jeg blier saa mod,
Og mit Hierte forfærdeligt banker.

# Den Forladte.

Naar Solen rød og langsom daler
Bag Øiekredsens Biergerad,
Naar Bonden glad fra Marken iler,
Og til sin stille Hytte smiler;
Da Taaren i mit Øie taler
Og tolker: Han er ikke glad.

Paa Bænken hist, naar svale Vinde
Hensused i den høie Lind,
Jeg stirrer sværmerisk imøde
Den sødthendøde Aftenrøde,
De Roser, der saa brat forsvinde,
Som Munterheden i mit Sind.

Naar hist i Lunden smukke Pige
Mig spørger hvi jeg dandser ei?
Og naar en Yngling rask mig byder
Sin Brud, til Dands — min Taare flyder!
Held den, hvis Brud kan ikke svige,
Han gaaer ad Livets Rosenvei.

Jeg eengang Elskovsharpen stemte
Til Glædens Priis, som du min Ven!
Hun var saa skiøn som Morgenrøden;
Hun svor at elske mig til Døden.
Men ak sin Eed den Grumme glemte!
Nu døer jeg langsomt, langsomt hen.

Hist hvor de høie Taarne rage
Med gyldne Spiir mod Himlens Blaa,
Hvor Foden hyller sig i Taage,
Hvor Uskyld døer, hvor Laster vaage,
Did kunde Floras Datter drage,
Og lade mig tilbagestaae!

Saa sukker jeg, og vandrer ene
I Skoven ind, og kaster mig
I Græsset, hvor de svundne Dage
Lod Veemodsmindet staae tilbage,
Hvor der i Stammer og i Grene
Er skaaret: Stella elsker dig!

Naar da i lille grønne Kammer
Fuldmaanen titter blodigrød,
Da tænker jeg: Her vil du træde
Ved Midnat i dit hvide Klæde,
Om disse kiære, elskte Stammer,
I næste Vaar, naar du er død.

Da blusser Kinden, Taaren rinder
Jeg iler hiem ad grønnen Vang.
Kiærminderne saa huldt sig bøie,
Men hvad er de mod Stellas Øie?
Hvad Rosen er mod Stellas Kinder,
Og Lærkens Slag mod Stellas Sang.

Jeg føler det, mit Hierte svulmer
Ei meer saa stærkt ved hendes Navn!
Mat glimter Straalen i mit Øie.
I smaae nedsiunkne Blomsterhøie!
Jeg føler det, min Smerte dulmer,
Snart synker jeg i Eders Favn.

# Sommermorgnen ved Strandmøllen.

Naturen vaagner, Mulmet flyer
Paa sorte Vinger bort fra Havet,
Og Stiernen slukkes, Dagen gryer
Som fiernt i Dybet var begravet.
O Morgen du er stedse skiøn,
Hvor du fremstaaer i Danmarks Rige,
Dog helst fra denne Løvsal grøn
Jeg seer din Rosenkugle stige.
Her er Natur et helligt Navn,
Her Alt dens Priis, dens Glæde stammer,
Her vil jeg glad i Hækkens Favn
Tilbede dine Purpurflammer.

Men skal da dette Eden her
Forgaae, som hint, ved Tidens Ælde?
Skal denne Skrint med grønne Træer
Kun stakket over Søen hælde?
Skal Lundens dristighøie Rand,
Med sine grønne Blomsterhaver,
Nedstyrte med det skiøre Sand,
Som aarlig Bølgen undergraver?

Skal der ei være Spor igien
Af alle disse Yndigheder,
Som nu saa sødt mig trylle hen,
Og Danmarks gode Engel freder?
O danske Sø! rul stedse hid
I sølverklare Zefirvover,
Saa skaansom og saa sagte blid,
Som nu, mens halv Naturen sover.
Ha styrt kun skummende dig frem
Mod Fiender, som sig frækt tør nærme,
Men skaan det Fredens hulde Hiem,
Som du blev skabt til at beskierme.
Misunder du den danske Mand,
En Brink, som vover sig at reise,
Paa flade Siællands Agerstrand,
Hvor ingen høie Fielde kneise?
Misund ham ei sin Nøisomhed,
Misund ei Kiærlighed sin Glæde;
Værn, danske Hav, værn om det Sted,
Hvor Giæstfriheden har sit Sæde!

# Den bolde Lars Bagge.

Kling Harpe for den bolde Mand,
Med Orgellyd og Klokkeklang.
Hvo sieldent Høimod vise kan,
Ham lønner ei Guld, ham lønner Sang.
O Held mig, Held at jeg siunge kan,
Min Sang skal prise den Dannemand.

Paa Havet hørtes Stormens Glam,
Den rusked over Skov og Byer;
Og jog, som Ulven Bondens Lam,
Igiennem Luften tunge Skyer.
Den knuste Skoven med Kæmpekast,
Og Isen paa Søer og Floder brast.

Heit sprudled Skum mod Siællands Øe,
Hvid fraaded Norges Klippefod;
Ved Liimfiord breder sig en Sø,
Fuld voxer Eiderstrømmens Flod.
Paa hver en Strand og i hver en Viig
Opsvulme de Vover med hæse Skrig.

Hvad tumler hist paa skumrigt Hav?
Det er et Skib, som skal forgaae.
Halv opslugt af den vaade Grav
Det lader hid mod Stranden staae.
Syv Mennesker blege, med sidste Mod,
Vil kæmpe sig giennem den vrede Flod.

Med Hyl sig hen Orkanen svang,
Om Skibet hvinte Storm fra Sky.
Op Skipperen fra Dækket sprang,
Forfærdet ved de stærke Gnye.
Barmhiertige Himmel du os befri!
Hvo redder os Arme? Det er forbi!

Med opbragt Vælde Bølgen drev,
I Hvirvelvinde Blæsten kom,
Med tunge Drøn Orkanen rev
De tykke stærke Master om.
Brat nærmed sig Dødens Øjeblik,
Mens endnu paa Dækket de Pumper gik.

Skibstømmer, trindt af Skum ombrust,
Henvælter vildsomt overalt.
Den ene Planke sønderknust
Og løsnet, som den anden, faldt.
Snart nærmer i Dyngerne Døden sig.
Barmhiertige Himmel forbarme dig!

Hist stod paa Strandens sikkre Bred
En Sværm af Gabere, stor' og smaae;
Og alle skreeg og Hænder vred,
Men redde prøved ingen paa.
Med skiælvende Brødre den Skipper bleg
Om Redning giennem Orkanen skreg.

Naar priser du den Mand saa bold,
Med Orgellyd og Klokkeklang?
Den Helt, som trodsed Stormens Vold?
O nævn ham dog, min raske Sang!
Snart brister det knagende Vrag itu.
Du kiekke Befrier saa viis dig nu!

Rask skynder sig til Stranden der,
Fra Axelstad en Borger huld:
Sin Haand han løfter høit i Vær'r,
I den en vægtig Pung med Guld:
Halvhundred Dukater jeg skiænker den,
Som vover at redde de arme Mænd.

Hvo er den Bolde? Han som gav?
Siig det, min Sang, og siig det snelt!
Ved Himlens Gud, den Mand var brav,
Dog var det ei endnu min Helt.
O kiekke Befrier saa viis dig snart,
End har dem i Svælgene Døden spart.

Og altid høiere Stormen gjalt,
Og altid stærkere Strømmen brød,
Og altid dybere Modet faldt.
O Redningsmand, o see vor Nød!
Med vildtfortvivlede Krampetag
De Blege sig knuge til brustne Vrag.

Ha Hurra! raabte den Borger, her!
Frisk Mod! hvo vil fortiene dem?
Hver hørte ham, dog taug enhver
Af Tusind ingen sig voved frem.
Forgiæves strakte med skielvende Bryst
De Synkende Hænder mod Dannerkyst.

Da kom en Søgut slet og ret,
Med beget Kofte, hærdet Haand,
Hans Mine diærv, hans Gang var let,
I Øiet lued Heltens Aand.
Han hørte til Mængden den Riges Ord,
Og mærked hisset den Nød var stor.

Og dristig flux i Herrens Navn
I lette Fiskerbaad han sprang,
Og trodsed Storm og Bølgefavn,
Og Baaden hen mod Vraget tvang.
Han voved sit Liv, men for Hines Nød
Han agted ikke sin egen Død.

Og muntert kæmped han sig frem,
Igiennem Skum og Storm og Flod,
Og dristig kom han atter hiem,
Til Alle frelst paa Stranden stod.
Og neppe var Baaden i Sikkerhed,
Saa brister alt Vraget i Dybet ned.

Hvo er vor Helt, i Stormens Hvin?
Saa syng, saa syng, min bolde Sang!
Sit Liv i Vove satte hin,
Dog var det vel for Guldets Klang?
Thi bød ei Rigmanden Pengene frem,
Saa havde vel Gutten ei reddet dem?

Min Ven, tag hvad du har fortient!
Udbrød den Rige fro paa Stand.
Var det ei godt og ærligt meent?
Ved Gud det var en Dannemand.
Men høiere monne dog Hiertet slaae
I Gutten med begede Kofte paa.

For Guld jeg sælger ei mit Liv,
Jeg fattig er, dog har jeg Brød.
De Stakler dine Penge giv
Som misted Alt, som er i Nød.
Saa talde han med et hierteligt Blik,
Og vendte den Rige sin Ryg og gik.

Kling Harpe for den bolde Mand,
Med Orgellyd og Klokkeklang!
Hvo saadant Høimod vise kan,
Ham lønner ei Guld, ham lønner Sang.
O Held mig, Held at jeg siunge kan,
Udødelig siunge den Dannemand!

# Varselet.

Er der i Sandhed Varsler til?
Een siger Nei, en Anden Jo.
Hvo vel den Kiv afgiøre vil?
Jeg lader Hver sin egen Tro.
Men hvad med den Bürgerske Sang mig er hændt,
Det gjør jeg Alle nu her bekiendt.

En stormfuld Dag jeg sad og skrev,
Og mærked ei til stærke Blæst;
I Fantasiens Land jeg drev,
Paa Pegasus min kiere Hest;
Vel vare dens Vinger endnu kun smaae,
Dog kunde den alt dem i Luften slaae.

Paa Bürgers Digte fat jeg fik;
Og som jeg aabned Bogens Rand,
Faldt af en Hændelse mit Blik
Paa Visen om den brave Mand.
Den Sang mig hued, jeg skrev — og brat
Paa danske Tunge den var udsat.

Og næste Dag en Ven kom ind,
Og treen i Stuen til mit Bord,
Fortalte mig om Veir og Vind,
Om Redning og om Nød saa stor.
Med store Øine jeg spurgte: Hvad?
Og stirred hen paa det skrevne Blad.

"Du sidder ogsaa," mæled hin,
"Og tænker kun paa Riim og Fias.
(En Ungdomsven er sielden fiin,
Og tit gaaer Drilleri for Spas).
"Men hvad der i Virkeligheden skeer,
"Det sielden rigtigt Poeten seer."

Nu nævnte han Lars Bagges Navn.
Til min Forundring var der skeet
Den samme Daad i Kiøbenhavn,
Som den, jeg sang med min Poet.
Og uden at vide min Helts Bedrift,
Den var alt tegnet med Bardeskrift.

Jeg taug og rakte Visen hen,
Forundret selv, men siælefro.
Forundret læste den min Ven,
Og vilde knap sit Øie tro.
Men liden Forandring, Vennen fandt,
At paa Lars Bagge den passed grant.

Han sagde: Hændelsen var sær.
Jeg meente: Varselet var smukt.
Bestem, min Læser, selv dig her,
Alt efter din Natur og Tugt,
Om du antager Sympathie
For Heltedaad og Poesie?

## Johan Clemens Tode.

Høit lyde vor Røst over breden Bord,
Siunger høit i Venner tilsammen!
Hele det gamle trofaste Nord
Skal drikke, Herr Clemens til Gammen.

Fyld Hornet til Rand med bruneste Miød,
Og slaae saa paa bugede Skiolde,
At Vaabengny, mellem Hornenes Stød,
Kan runge til Dannevirks Volde.

Herr Clemens, det er din Hædersdag!
Du est en saa drabelig Kiempe;
For dig lyder Huien og Vaabenbrag;
Dog uden alt Nid og Ulempe.

Herr Clemens, det er din Hædersdag,
Du Skiald for kraftige Sange.
For dig lyder Qvad og Vaabenbrag,
Som naar Dansken i Leding mon gange.

Naar du slogst Harpen med liflig Klang,
Da spæged du Kæmper saa gieve;
Da stode de af fra Berserkegang,
Da lysted dem heller at leve.

Naar Vrede blussed i jernhaarde Bryst,
Og Øiet mon gnistrende skule,
Da qvad du om Venskab med mandig Røst,
Som sielden er qvædet i Thule.

Og Kæmperne Vreden fare lod,
Og grebe saa flux til Misden,
Og svore ved Druens Purpurblod,
At følges i Livet og Døden.

Hvi saaest du ei Dansken i Ledingsfærd,
Mod Fiender, som gramt vilde hærge?
Jeg vædder dit Qvad havde hærdet Sværd,
Og hvæsset det stærke Værge.

Men naarhelst du hviled paa Hynde blød,
Og Møen dig Hornet mon bringe,
Da blev hende Kinden saa rosenrød,
Og da lodst du Harpen klinge.

Og naar du da priste de Øine blaae
Samt Silkelokkerne gule,
Det hvælvede Bryst og de Hænder smaae,
Da blussed det mandlige Thule!

Da reed hver Ungersvend flux under Øe,
Saa brændende ved din Tale;
Og fæsted sig rørt en guldhaaret Mø,
Som kunde hannem trøst' og husvale.

Og inden saa Nytaar igien frembrød,
Da smilte de Sønner saa spæde.
De skulde med Tiden, naar du er død,
Dit gamle Dannemark glæde.

Men Tak skyldes dig af den vordende Æt,
Herr Clemens! du skieggede Kæmpe.
Af at siunge din Priis jeg ei bliver træt,
Kun Misden min Røst kan dæmpe.

Hæver da Hornet høit over Bord
Og siunger i Sky tilsammen:
Hele det gamle trofaste Nord
Skal drikke, Herr Clemens til Gammen!

# Den anden April 1801.

Sving dig, glade Sang, fra Jorden,
Høit mod Himlens hvalte Buer!
Tolk den Lyst, som hæver Norden,
Som hvert Hierte giennemluer.
Lad vor Glædes Samklang ligne,
Fulgt af tusind Harpers Lyd,
Serafchorene, som signe
Himlens Salighed og Fryd.

Jubelraab fra Festens Halle
Dristig giennem Luften brage.
Hellig, hellig, siunger Alle!
Helligskiønne Dag blandt Dage!
Thi med Evighedens Runer
Skreves du, med Helteblod.
Toner, Lurer og Basuner,
Toner Danmarks Kæmpemod!

Unge Piger, unge Qvinder
Iler til de Dødes Have!
Plukker Glemmigei, og vinder
Krandsen om de store Grave.
Taber Løvet, Egeskove!
Spreed det, Storm, paa Danmarks Hav!
Pryd, Natur, den stolte Vove,
Som blev Dannerheltens Grav.

Ingen Graad i sorgfuldt Øie
Følge Kampens blege Sønner.
Held dem, held dem! Hist den Høie
Tappert Ædelmod belønner.
O hvor frisk er Krandsen vundet,
For din Ære, Fædreland!
Den skal staae, som Øresundet,
Mens der er en Dannemand.

Odins Kæmpehøie sunke,
Danmarks Daad blev glemt paa Jorden.
Dag, men som en himmelsk Funke
Livnede du atter Norden.
Oldtids Kraft og Oldtids Ære
Skiænktes atter os ved dig.
Derfor, store Dag, du være
Evig uforglemmelig.

# I samme Anledning.

I Retfærds Arm, i Oliegrenens Skygge
Den Danske sad, mens røde Blodflag vaied,
Hen over Sydens blege Liig.
Reen var vor Himmel, reen og blaa;
Thi med sin Vinge vifted Fredens Engel
Al Røg og Damp fra milde Dyders Egne.
Da skuled Kampens blodbestænkte Søn
Til Dannerkongens Have;
Og gusten Avind laante ham sin Fakkel,
Da flygted Fredens Alfs og græd.

Men sagte Tordner lød og Jorden bæved,
Og mosbegrote Bautastene rasled,
Og Oldtids sunkne Gravhøi hæved sig.
Da traadte Skiold og Regner
Og Svend og Knud og Waldemar
I Kobberbrynier op, og viste frem
Rustpletter Blod paa Sværd og Skiold,
Og svunde.
Og i de gothiskmørke Hvælvinger
Wildt flagred af sig selv det gamle Banner,
Som svæved over Heltens Been.
Og Sværdet klirred høit og lydeligt,
Fra Christian den Fierdes Kobberkiste.

Og tæt ved Tordenskiolds Kapel, i Stranden
Lød vildt forvorne Havfruesang.
Og Stenen løsnedes om Gravene,
Hvor Juuler laae;
Og Hvitfeldt fremtrædt, smilende forklaret,
Indhyllet i en giennemsigtig Taage,
Favn imod Favn, med sine Heltebrødre
Paa Kongedybet.

Da vaagned Thor,
Og spendte om sin Lend det stærke Belte
Af Biergresener.
Med Broderaand han hærded sit Skiold;
Med Tapperhed han tvæsed sit Glavind;
Med Jernet af sin Hammer sørte han
Hver Nordboes Bryst,
Og giød sin Helteild deri, og smilte.

Men hvilke Suk og hvilke Sørgetoner
Indblande sig i Festens Glædeschor?
Ha stille, stille!
En Skare hvide Piger nærmer sig,
Med Liliekrands om fagre Lokker,
Med tunge Taarer i nedsiunkne Blik.
Den lyder dæmpet sværmende,
Den sørgelige Sang,
Ledsaget mildt af Harpetoner.

Elskovs Rosenkieder
Sødt sig om os vandt,
Livets Saligheder
Smilende vi fandt.
Favn mod Favn vi bæved,
Ved den Elsktes Bryst.
Maanen klar sig hæved,
For at see vor Lyst.

Danmarks Ære vinkte,
Søens Torden gialt,
Krigens Lynild blinkte,
Seirende de faldt.
Sød er Gravens Slummer;
Ingen Klagelyd!
Kort er Jordens Kummer,
Evig Himlens Fryd!

## De guddommelige Siælegaver.

Alfader besluttede: Jeg vækker et Liv,
Ved mit Skaberbliv,
Som skal granske klog
I Naturens Bog.
Da raabte han:
Bliv til Forstand!
Og der blev en Mand.

Og Manden langsomt med Stolthed gik,
Med tunge Fied og med Tankeblik,
Og overveied, betragted Alt,
Hvorpaa hans Øie med Forsken faldt.
Tilsidst udraabte han kold og mørk:
Jeg behersker Paradiis og Ørk.
Han tæmte Alt, den brusende Flod,
Vintrens Kulde, Løvens Mod.
Han talte de myldrende Stierners Hær,
Og kiendte Natur fiern og nær,
Fra den langtbortrullende Biergets Elv,
Til sit eget grublende stolte Selv.

Men ei end hæved sig rørt hans Bryst,
Til den, som skiænkte ham Livets Lyst.
Ham mildned ei Sorg, ham smelted ei Held,
Han var fast, som Sneen paa Vinterfield.
Han svang sig til intet over sig.
Hans Tanke var kun: Natur og Mig.
Han tænkte: Havet og Luft og Jord
Er vorden til ved en Grundkraft stor.
Hvordan? Hvorfor? det ei jeg ændser,
Det ligger uden min Tankes Grændser.
Han sagde videre, stirrende hen:
Alt vorder til og forgaaer igien.
Jeg ogsaa ende skal mine Dage,
Ophøre, visne, ja plat forgaae,
Som Skovens Ege, som Dalens Straae.
Hvi skulde min Aand vel andet antage?

Da ynktes Himlens barmhiertige Gud,
End fandt han alting kun tomt og øde.
Da skabte han, ved sit vise Bud
Naturens skiønneste Morgenrøde.
Han tænkte: Danne jeg vil en Aand,
Som hæve sig skal over Støvets Baand;
Som høit skal elske, blusse, tilbede,
Den mandige Stolthed kiærligen lede,
Og ei hylde Dyden blot, som min Søn,

Fordi den er ret, men fordi den er skiøn.
Bliv Følelse, du mit salige Høie!
Saa raabte med Kraft den Uendelige.
Og Følelsen stod i det himmelblaa Øie,
Paa den nyskabte hulde deilige Pige.

Der stode de Elskende, Haand i Haand,
I Edens Lunde, med funklende Blikke,
Med høit opløftet med takfuld Aand,
Og vilde tale, men kunde det ikke.
Stum var deres Tak, stum deres Lyst,
Stumt sukked de begge, Bryst ved Bryst.

Da raabte den Evige: Hellig Fryd
Bør tolkes i skiønne Velklangs Lyd.
Jeg seer hvor de udstrække kiærlige Hænder,
Mens tause Følelser Hiertet omspænder.
Nu stirre de Glade henrykte hen
Paa Dalenes Pragt, som mildeligt smiler,
Men snart igien vil de glemme den,
Naar Vintren kommer og Somren bortiler.
Jeg vil danne den Siæl, som ædelfri
Skal fatte Skabningens Harmonie;
Som skal føle Naturen dybere varm,
Meddele Følelsen af sin Barm;
Gribe hver Tanke, from og vild,
Tolke den, luttret i Guddomsild.

De adspredte Glimt fra Pol til Pol,
Skal han saml' i en morgenrødmende Sol.
Hvad starblinde Mængde sandser ei,
Halvskiult, i Skyggen paa Livets Vei,
Det skal min Seer i Mørket finde,
I lyse Billeder stort forbinde.
Bestige skal han den vingede Ganger,
Og flætte, med øvet og dristig Haand,
Naturens Blomster i Kunstens Baand.
Saa raabte Gud, og der stod en Sanger.

Og høit nu Sangerens Stemme lød
Om hvad han følte, men andre nød.
Thi selv han sielden tog Deel i Glandsen.
Et Roser vikles i Laurbærkrandsen;
Den smykker din Tinding alvorliggran;
Erindrings, Haabets, og Længslens Søn!

## Hymne til Glæden.

Glæde, Straale fra den Høie!
Engel, som fra Himlen kom!
Kraft opflammer Støvets Øie,
Saligt i din Helligdom.
Din Samdrægtighed forbinder
Alt hvad Fordom sønderskeed;
Hyrden Ven i Fyrsten finder,
Naar fra Gud du smiler ned.

Favn mod Favn, I Millioner!
Broderligt hvert Hierte slaae.
Over Stierners Himmelblaa
Vist en kierlig Fader troner.

Hvo, det sieldne Held ei savner
Varmt at kaldes Vennens Ven,
Hvo, en elsket Viv omfavner
Juble Tak mod Himmelen.
Ja selv den, som kun kan sige:
"Der var Een, som var mig kiær."
Hvo som ei det kan, han snige
Af vor Kreds med Skam sig her.

Jordens vidtudstrakte Zoner
Hylder Glæden Sympathie!
Ved dens Guddom hæves vi
Did, hvor den Ukiendte troner.

Glæde drikke Jordens Slægter
Ved Naturens Moderbryst.
Ingen venlig Siæl hun nægter
Draaber af sin Ungdomslyst.
Os en trofast Ven i Døden,
Viin og Kys gav hendes Bud;
Ormen fryder Sandsegløden,
Og Cheruben staaer for Gud.

I nedstyrte Millioner!
Føler du en Skaber Jord?
Søg ham over Stiernechor,
Vist han over Stierner troner.

Glæden er den Fiær, som spænder
Lifligevige Natur.
Glæde, Glæde, Hiulet vender
I det store Verdensuhr.
Blomstret den af Knuppen hyller;
Sole paa det hvalte Blaa,
Kloder den i Rummet tryller,
Som ei Støvets Øie saae.

Fro, som Almagts Sole vandre
Giennem Himlens Hvælving feir,
Lig en frodig Helt til Seir,
Iler Banen med hverandre!

Giennem Sandhedsspeilet smiler
Glæden til sin Forskers Held.
Pligtens Ven, som aldrig hviler,
Leder hun paa Dydens Field.
Hendes lyse Banner vifter
Klart paa Troens Biergetop;
Giennem Gravens sprængte Rifter
Svæver hun som Engel op.

Taaler modigt, Støvets Sønner!
For et Liv af bedre Værd.
Hisset, over Stierners Hær,
En retfærdig Gud belønner.

Støv kan Guder ei giengielde;
Stort at ligne dem i Dyd!
Armod, Kummer, Smerters Vælde
Svækkes mellem Glades Fryd.
Evig Nag og Hevn forsvinde,
Fra vor Broderkreds med Skam.
Fred selv med vor værste Fiende,
Ingen Anger martre ham!

Ja, vort Regnebret! du blive
Evig, evig slettet ud.
Hisset jo tilgiver Gud,
Brødre, som vi her tilgive.

Glæde skum i Guldpokaler,
Blus i Druens Purpurblod!
Drikker Blidhed, Kannibaler!
Drik, Forsagthed, Heltemod.
Henrykt vi fra Bænken ile,
Glasset høit i høire Haand;
Vinen klart mod Himlen smile!
Første Skaal: Den gode Aand!

Han, hvem hist Serafer ære,
Han, som høit ophøiet er
Over blanke Stierners Hær,
Denne Skaal ham offret være!

Mod, naar Kummer overvælder,
Evighed for hvad du svor,
Hielp, hvor Uskyld Taaren fælder,
Sandhed, mod den hele Jord!
Mandig Stolthed, selv for Troner,
Lad den ogsaa fælde dig!
Dyd, Forædling sine Kroner,
Undergang for Last og Svig!

Bryst mod Bryst, ved Glædens Druer
Troskab sværge vi vor Eed,
Og ved ham, som smiler ned
Høit fra Himlens hvalte Buer.

Skumle Vold kun Sværdet ramme!
Høimod møde Svig og List!
Haab i Livets sidste Flamme!
Naade for Guds Throne hist!
Leve, leve selv de Døde!
Siunger høit i Vennerad:
Ingen Synder evigt bøde,
Intet Helved nære Had.

Mod, naar Affkedstimen vinker
Os i Gravens Mørke ned.
Brødre — men Barmhiertighed,
Hist, naar Dommersværdet blinker!

# Aarstiderne.

Du aldrig vil elske? Til Fylla jeg taled,
En Morgen i Vaar, da jeg hos hende sad,
Mens Solen steeg op over Hækken, og maled
Med Purpur i Duggen hvert skielvende Blad.
Nei, svared hun, aldrig! thi Elskov er Tant;
Som Duggen, som Morgenens Purpur den svinder;
Og naar den er svundet, den sørgligt minder
Kun om at den svandt.

Du aldrig vil elske? Til Fylla jeg taled
En Middag i Sommer, da stille vi sad,
I kiølige Grotte, mens Ildkuglen praled
Paa Himlen, og brændte hvert visnende Blad.
Du aldrig vil elske? Skal Kiærlighed da
Liig Solen fortære det Hierte som brænder?
Hun rødmed og folded de sneehvide Hænder,
Og smilede: Ja!

Du aldrig vil elske? Til Fylla jeg taled,
En Aften ved Hytten, i guldfagre Høst,
Mens Solen saa rød imod Bølgerne daled,
Og smilte til Fyllas bevægede Bryst.
Fortryller Naturens Velgierning dig ei?
Og dog du dens herligste Frugter, forskyder?
O fryd dig ved det, som utallige fryder!
Hun stammede: Nei!

Du aldrig vil elske? Til Fylla jeg taled,
En Midnat i Vinter, mens ene vi sad
Saa taust ved Kaminen, da Maanen opmaled
I Vinduet Rimfrostens Perlemors Blad.
Du nægter mig altsaa den salige Lyst,
At henvandre Livet med dig ved min Side,
Til Alderens Snee farver Lokkerne hvide?
Hun sank til mit Bryst.

# Til Carl Frederik Dickmann.

Der staaer en Blomst paa Livets Vei,
I Græsset skiult dog let at finde,
Taknemligheds Forgiætmigei,
En lille himmelblaa Kiærminde.

Min Dickmann! denne Blomst saa skiøn
Jeg plukked, mens paa dig jeg tænkte.
Modtag den, som en ringe Løn,
For al det Meget, du mig skiænkte.

Erindring! rul dit Malerie
Op for mit Syn i Morgenrøde,
Og lad den friske Fantasie
Paa dine blege Farver bøde.

Det ruller lyst og broget frem,
Min Aand sig skynder glad tilbage.
Hil dig, min Barndoms første Hiem!
Hil Jer, min Ungdoms fagre Dage!

See Drengen hist i Floras Arm:
En Blomst, en Sommerfugl, hans Glæde;
Hvert Indtryk aabne maa hans Barm,
Det er ham let at lee og græde.

Rundt om Naturen straaler bold;
End kiender han ei Jordens Smerte,
Dog føler dybt han; thi Apol!
Du aander Flammer i hans Hierte.

Naturen virker i hans Bryst,
Og tænder Fantasiens Luer.
Han lytter, studser, drømmer Lyst,
Og higer efter, hvad han skuer.

I Morgenland, med Fee og Dverg
Han vover sig i Tryllekampe.
Han gyser for Magnetens Bierg,
Og ønsker sig Aladdins Lampe.

Og Klippeborg, du Edens Øe,
Hvis steile Fielde Bølgen tæmme,
Naar jeg dig mindes i din Sø,
Da tykkes mig, som jeg var hiemme.

Og Robinson! hvor ofte har
Jeg ønsket mig din Hytte, Kilde?
Du Konge dog paa Øen var,
Og redded Fredag fra de Vilde.

Selv Reineke, som Ondskab drev,
Stod ei paa Hylden i et Hiørne:
Jeg fandt det ret at være Ræv,
Imellem lutter Ulve, Biørne.

Og siden, da det unge Sind
Blev rørt af skiønne Pigers Smile,
Da slugte jeg de hundred Bind,
Om Maanskin, Suk, og Amors Pile.

Tom Jones var min kiære Ven;
Som han begræd jeg tabte Lykke,
Og glædte mig, da han igien
I Arm Sophia kunde trykke.

Saa var min Barndoms Tidsfordriv:
Jeg kiendte Verden ei, men kiendte
De Følelser, som gav den Liv.
Med Længsel høit mit Hierte brændt.

Da Dickmann tog du mig ved Haand,
Du vilde luttre denne Lue;
Og, undrende, du lod min Aand
Den virkelige Verden skue.

De gamle Sagn du mig oplod,
Den store Bog om svundne Tider,
Med Ild og Kamp, med Røg og Blod,
Med Dyd og Last, paa alle Sider.

Du fulgte mig fra Pol til Pol,
Fra brede Niil, hvor Trældom stønned,
Til fierde Christians Kampestol,
I Skoven, hvor han Flid belønned.

Du viste mig at Tapperhed
Besiælet kiender ingen Fare,
Da Perserflokken styrted ned,
For den spartanske lille Skare.

At Had til Svig og Mandemod
Den bedstudtænkte Marter taaler,
Saae jeg i Romeren, som stod
Med Øiet vendt mod Solens Straaler.

At Venskab, trods hvert isnet Bryst,
Dog skiænker Jorden Himmelvarme,
Det følte dybt min Aand med Lyst,
Naar Henrik græd i Sullys Arme.

At Kiærlighedens Magt er stor,
At Hadets Fnysen ei den rammer,
Det blev jeg vaer, da Signe foer
I Sky, paa Kiærlighedens Flammer.

At Troskab har sit Minde sat,
At List i Mørket ei den dæmper,
Saae jeg, da Rolf, den store Nat,
Til Valhal gik med sine Kæmper.

Jeg Dyd i Fængslet seire saae,
Fordi ei Frygten den bevæger;
Mild Sokrates paa Leiet laa,
Og tømte rolig Dødens Bæger.

Jeg skued Huss med frodig Taal;
De tvang ham ikke til at grue,
Frimodig steeg han paa sit Baal,
Og saae til Himlen i sin Lue.

Til Dievelskab blev Fromhed vendt,
Uskyldighed blev piint paa Risten,
Fornuften blev paa Baalet brændt,
Og Bøddelen sig kaldte Christen.

Og trindtom bølged røde Bad,
Blodblokken bugned under Byrden;
Jeg saae din Myrden, store Stad!
Den sidste, gyselige Myrden.

Da skiælved jeg og raabte kold:
Bring mig igien til Feers Rige!
Der er vel ogsaa Hex og Trold,
Men de er ikke virkelige.

Da smilte Du! Af Taagedunst
Sig atter reiste klare Glæder:
Det skiønne Florents, rigt paa Kunst!
Flodblomsterne blev Hanseстæder.

Mangt Land, af Fredens Oliegreen
Beskygget, hæved sig blandt flere.
En Stad især, det var Athen:
Ak, sukked du, den er ei mere!

Da blussed svulmende min Aand,
I Veemod ved de Stores Minde;
I Lyren famlede min Haand,
Da kaldte jeg min Sanggudinde.

Og gierne ledte du min Fod,
Den vilde Sang du hørte gierne;
Og nedslog ei din Ynglings Mod,
Men viste Maalet i det Fierne.

Ifald til dette Maal jeg naaer,
Da skyldes dig, at det er funden;
Du ledte mig i Taagens Aar
Fra Ørken hen i Digterlunden.

Der staaer en Blomst paa denne Vei
I Græsset skiult, dog let at finde;
Jeg plukte den, forsmaae den ei!
Det er en lille blaa Kiærminde.

## Hannas Jordefærd.

Sørgeligt og dæmpet Klokken toner
Fra det gamle Kirketaarn herned.
Fædre græde, Piger, Børn og Koner,
Bræder lægges trindt om Gravens Bred.
Hyllet i det lange Dødningklæde,
Smykt med hvide Roser paa sit Bryst,
Slumrer Hanna, hun sin Moders Glæde,
Hun den hele Landsbys Lyst.

Kummerfuld og bleg hver tro Veninde
Tænker ikke meer paa Spøg og Dands;
Taareblændt om Kistelaaget vinde
De den Elskte taust en Liliekrands.
Flere Taarer værd var ingen Pige,
End du var det, fromme gode Mø!
Meer forklaret blier i Himmerige
Ingen iblandt dem som døe.

Som en Engel, hist i hvide Klæder
I sin lille Hyttedør hun stod.
Blomsterne var hendes gyldne Kiæder,
En Viol sin Barm hun pryde lod.
Hendes Vifte var de kjølne Blade,
Morgenlunden hendes Pyntesal,
Hendes Speil var Bækkens Flade,
Hendes Sminke dens Krystal.

Sædeligheds Maaneglands omsmilte
Hendes Blik og Kindens Rosenblod;
Aldrig Uskylds Himmelaand bortilte,
Aldrig, aldrig Hanna den forlod.
Mangen henrykt Ynglings Øie bæved,
Luetændt paa hendes Herlighed;
Men for Vilhelm hendes Barm sig hæved
Af en trofast Kiærlighed.

Ingen uden Vilhelm! Vaaren vinkte
Frodig dem til Skoven med sin Glands.
Under Grønt, og Blaat som Himlen blinkte,
Svæved let de hen, som i en Dands.
Om hans Hat i Høsten Baand hun snoede,
Paa en Hvedeneeg de sammen loe,
Ved et Smil han blev saa vel tilmode,
Ilte til sit Arbeid fro.

Længselsfuld sin Ungersvend imøde
Ilte hun ad Landeveien glad,
Naar bag Havet Dagens Aftenrøde
Sig husvaled i det dunkle Bad.
Al sin Fryd han saae i hendes Blikke,
I hans Drøm hver Nat hun blandte sig.
O saa ømt, saa saligt elsker ikke
Engle selv i Himmerig.

Vilhelm, Vilhelm! Dødningklokken lyder,
Sortbetrukne Kiste hæver man,
Veemodsfulde Sørgesang udbryder,
Unge, hvide Piger gaae foran.
Med sin Psalmebog i Haand han blegner,
Stirrende saa vildt mod Gravens Bred;
Taaren rinder, langsomt Kisten segner
I det dybe Giemme ned.

Gode, fromme Siæl, du slumre rolig!
Snart din Slummer evig er forbi.
Klag, naar det er mørkt, paa Gravens Bolig
Nattergal, din Veemodsmelodie!
Bæv om Gravens lille Blomsterskygge,
Aftenvind! naar Maanen straaler klar;
Og i disse Lindekroner bygge
Sødt et Turtelduepar.

# Freias Sal.

Der er en Sal høit over Luftens Blaa,
Den faaer sin Dag af Morgenrødens Lue,
Dens Tag er strøet med Nattens Stierner smaae,
Dens Hauge hvælver sig som Skovens Bue.
Der dufter Rosen i en evig Vaar,
Som Knup, og folder aldrig ud sit Bæger;
Erindringsharpen Vestenvinden slaaer,
Naar den i Græsset med Violen leger.

Og hver en lille Glæde Siælen nød,
Paa Jorden hist, her som et Blomster vinker;
Og al den Længselsgraad som bitter flød,
Her som den klare Dug paa Lilien blinker.
Og hvert et Ord, som fyrig Elskov tvang
Den frygtsomtause Læbe til at stamme,
Det toner her forenet i en Sang,
Som nærer evig Kiærlighedens Flamme.

Hver Aften skinner sølvklar Maanen der,
Og hyller aldrig sig i Slud og Vinde;
Der finder Beileren bag gamle Træer
Ved Bækkens Bred sin unge Elskerinde.
Med første Skiælven, første drukne Blik,
Det første Kys hver Aften kan han smage.
De Glimt af Fryd, der hist som Lyn forgik,
Med Aftenrøden vender her tilbage.

Naar Aften er i Krukken sluttet ind,
Og Jorden længselsfuld de Kiære savner,
Da stige de afsted paa Nattens Vind,
Didhen hvor venligt Freia dem omfavner.
Der Fylla, skal jeg ogsaa finde dig,
Naar Funken ikke meer i Støvet brænder,
Naar Straalen i dit Øie slukker sig,
Og Harpen synker taus af mine Hænder.

# Freias Rok *).

Naar Natten udruller sit sorte Slør,
Naar Dagen døer,
Naar Himlen, berøvet sin blanke Lue,
Ruger ned som høitidelig Kirkebue,
Da fremstraaler Freia, i hellige Nat
Din Rok af Guld, en umistelig Skat,
Med Topaser, Demanter, besat.

Og mens den funkler med venlig Ild,
Du deilig, mild,
Med hvide Fingre den Silke spinder,
Som Du om Rosenkiæderne binder,
Hvormed du, kiærlig og elskovsvarm,
Med den runde sneefulde Arm,
Slynger Yngling og Pige, Barm til Barm.

---

*) Orion.

Og da nu hver voxen Svend og Mø
Vil heller døe,
End vandre fiernet fra Elskovsflokken,
End mangle Roser og Traad af Rokken,
Saa sukker til dig den hele Jord,
Og du bønhører hvert kiærligt Ord:
Derfor er din himmelske Rok saa stor.

# Siolund.

I første Tider,
Da Aser droge
Hid fra Østen,
Hvor Solen opstaaer,
Morgenrødens
Klare Hiem;
Da vandred Gefion,
Hvidarmet,
Fuldbarmet,
Smal i Midie,
Rank som Vidie,
Den skiønne Disa,
Om paa Fastland
I Maaneskin.

Egn hun søgte,
Fuld af Kornax,
Egn hun søgte
Fuld af Lunde,
Egn hun søgte
Fuld af Kilder,

Smykt med Hytter,
Som omfavned
Stærke Kæmper,
Fagre Møer.

See da treen hun
Frem for Gylfe,
Fastlandskonge;
Bad om Egnen,
Med Rosensmiil.

Gylfes Øie
Nedsank brændende
Paa den unge
Trinde Barm;
Da funkled Blikket,
Da blussed Kinden,
Da smilte Læben
Gierne: Ja.

Og hun spændte
Sine Øxne,
Kridnehvide,
For Guldploven.
Hvor ellers Jern sad,
Sad nu Karfunkelsteen,
Jetteslebet.

Og hun lagde
Hvide Hænder,
Silkebløde,
Trint om Grebet.
Og Ploven fured
Dybt i Grunden,
Og Øxnene pløied
Vældigt Egnen
Ud i Ægirs
Sølvblaa Favn.
Og Ranas Døttre
Hopped dandsende
Ved dens Bredder;
Og Freia plantede
Sine Roser
I dens Lunde;
Og gamle Nøkker
Søgte rolige
Vaade Boliger
I dens Bække;
Og smukke Alfer
Smutted lysteligt
I dens Høie.
Nu de lege
Ved Midnatstid
I Bøgeskoven.



Heltes Hiem,
Du grønne Sielund,
Hyggeligt udsøgt
Iblandt Nordens
Bedste Dale,
Tag min Sang!

Hil dig Gefion,
Vene Disa
Iblandt Diser!
Sielunds unge
Skiald dig priser.

# Biarkemaal.

Naar Odin vinker,
Naar Sværdet blinker,
Er Helten glad;
I røde Strømme,
I Liig, som svømme,
I Virtingsbad,
Paa Lynets Vinger
Han iler kold,
Naar Skøgul svinger
Sit røde Skiold.

Hans Vaaben gunge;
Den blanke Tunge
Han hæver stærk.
Til Odin rider,
Naar Sværdet bider
I Pandserserk,
De raske Kæmper,
Hvis Mandemod
Ei Skrækken dæmper,
Blandt Liig og Blod.

Paa Markens Flade,
I hærdet Plade,
Med Kobberhielm;
Som Blodgudinden
Flux giennem Vinden
Han stærken Elm,
Med Staal paa Spidse,
Henkaster let,
For frem at ridse
Den røde Tvæt.

Odin med Flammer,
Og Thor med Hammer,
Med Kølle Tyr,
Og Kampens Piger
Til Jorden stiger,
Naar Vaabnet gnyer.
Naar Luren tuder
Som hungrig Biørn,
Da lokkes Guder
Til Kampens Børn.

Hvad er vel Livet?
Et Pust i Sivet,
Som synker ned.
Et Spil af Kræfter,
Som higer efter

En Evighed.
Til Evigheden
Saa morgenrød,
Gaaer Vei herneden
Kun giennem Død.

Fra Miød og Piger,
Du danske Kriger!
Blandt Blod og Liig,
Du rask dig svinge,
Til Nornens Vinge
Bortvifter dig!
Med Sværd fra Helte,
Med Egekrands,
Sig sømmer Helte
Den sidste Dands.

## Vilhelm og Blomsterne.

Vilhelm.

God Morgen, I Skiønne!
Hvor smukt i det Grønne
Bæver I, prydet med Perlernes Glands.
O lader mig binde
Min elskte Veninde
En frisk, en duftende Blomsterkrands!

Blomsterne.

Ak altid kommer du kun herhen,
For os at plukke, saa gaaer du igien.
Grusomme Vilhelm! kort er vort Liv,
Dog dræber du os til Tidsfordriv.
O skaan os! Lad os beskygges af Hækken,
Dufte for Dalen, smile til Bækken,
Aabne mod Solen vor svulmende Barm,
Indtil vi synker i Dødens Arm.

Wilhelm.

Ha hvorfor kan Eders Søstre dog ei,
Som visned i Lydas bølgende Haar,
Vende tilbage paa Livets Vei,
Og sige Jer hvad I ikke forstaaer?
I heller vil visne paa dette Sted,
End flættes i en smilende Krands,
Som jeg vilde pryde Lyda med,
Naar med svævende Fied,
Hun i Aften iler til muntre Dands?
O Blomster! Blomster! O lader Jer sige!
I veed vist ei
Hvor sødt det er at omfavne min Pige,
Men det veed jeg!

En Skabning, en Engel som min Veninde,
Beskiemmer Flora, skiøndt hun er Gudinde.
Hun selv af de deiligste Blomster bestaaer,
Der smile saligt i varige Vaar.
Hendes Øine? De sande Forglemmigeier!
Hvo eengang i deres Himmel seer,
Han glemmer dem sandelig aldrig meer,
Hvis ellers han noget erindre pleier.
Hendes Kinder? — O himmelske Morgenskiær!
En Semperflorens blusser paa hver.
Og Liliehoben saa hvælvet dølger
Et Hierte, som kielent og kiærligt bølger.

Forgieves den skiønneste Rose stræber,
At overgaae hendes smilende Læber.
Intet opveier de enkelte Dele,
Uden det skiønne, harmoniske Hele!
Intet er deiligt og sødt som hun.
Og I?

Blomsterne.

O Wilhelm o pluk os kun!
Din Tale beviser os altfor smukt,
At Glæden først kommer, naar vi er plukt.

## Himmellysene.

Jeg skued Stella, saa hvid og mild,
Som Stiernen klart hendes Øie straalte.
Den Ild aarsaged en anden Ild:
Taalmodig længe min Qval jeg taalte.
Min Stierne var smuk, det bekiender jeg gierne;
Men ak, man stirrer sig blind paa en Stierne!
Dens Ild er for kold, for legende, mat;
Og, naar man ei hører blandt Astronomer,
Hvo vilde da see paa de Fantomer
Bestandig, i en bestandig Nat?

Jeg skued Juno Heliona!
Med Solens Kraft hendes Øie brændte.
Jeg vidste neppe hvor det kom fra,
Saa pludselig hun min Elskov tændte.
En Sol breder Held fra Pole til Pole,
Men ak, man blændes saa let af Sole!
Deres Ild er for heed, for luende rød;
Og naar man ei er paa Jorden en Abe,
Hvo vilde da staae paa dem at-gabe,
For selv at blive til udbrændt Gløð?

Jeg saae min Luna, saa huld og blid.
Saa sværmerisk sødt hendes Øie bæved,
Saa helligskiønt hendes Blik sig hæved,
Som Maanen, i yndige Skumringstid.
Med hverken for stærk eller døende Flamme,
Hun vexled med Skiønhed, evig den samme!
Som naar i hellige Midnatsstund
De lyse Bølger i Maanskin rinde,
Saa salige nu mine Dage svinde.
Hvad tryller mig Livet saa sødt som hun?

# Drømmene.

Jeg drømte, jeg var en Demant, og sad
I hendes Lokker, saa gyldne, bløde,
Som midt over Panden skilte sig ad,
Og bølged om Kinderne, friske, røde.
Og mangen Yngling saae hen paa mig,
For egentlig kun at see paa hende.
Da straalte mit Blik saa stoltelig,
Jeg tænkte: Den Glæde faaer aldrig Ende.
Men ak, jeg brat blev af Drømmen vakt,
(Langvarig Lykke kun haaber Fianter),
Og fandt mig ene paa Leiet strakt.
For fattig til at ligne Demanter!

Enandengang sunken i Morfevs Arm,
Jeg troede mig sikkert en Rose være,
Som paa hendes skiønne, sneehvide Barm
At sidde duftende havde den Ære.
O hvor jeg var paa et deiligt Sted!
En Gaasefiær ei kan dets Ynde beskrive.
Jeg bølged og svævend, nu op, nu ned.
Jeg tænkte: Den Glæde vil evig blive!
Men ak, jeg brat blev af Drømmen vakt;
Tit giver os Skiebnens Vid en Skose;
Jeg fandt mig ene paa Leiet strakt
For bleg til at ligne min smukke Rose!

Man drømmer ofte paa denne Jord,
Det Sande maa for Ideer vige.
Jeg oftere drømmer end man troer,
Thi kiært er mig Fantasiens Rige.
Saaledes drømte jeg eengang, tænk!
At jeg bevoxet med Floras Spæde
Var under Myrther en grønnende Bænk,
Som bar den Skiønne med henrykt Glæde.
Men ak, jeg brat blev af Drømmen vakt;
Og maatte mig da med Taalmod væbne.
Thi ene vaagen paa Leiet strakt
Jeg bar kun min egen tunge Skiæbne.

Enaridengang var jeg en Bølge blaa.
Ha Mindet endnu i mit Hierte brænder!
Thi i min Arm den Uskyldige laa,
Jeg skvulped om hendes fyldige Lender.
Og over min blanke Flade hen
Glad Morgensolen sit Purpur smilte,
I det den kneiste som Bølgens Ven,
For at see hvor skiøn i min Favn hun hvilte.
Men ak, jeg brat blev af Drømmen vakt;
Hvad nytter det altsaa her at dølge,
At ene vaagen paa Leiet strakt
Jeg følte heftig kun Hiertet bølge.

Men skiøndt jeg nu drømte saa tidt med Lyst,
Indlullet af Kiærligheds Tryllerier,
Om mangen Fryd med blussende Bryst,
Hvorom, for Korthedens Skyld, jeg tier;
Saa skulde jeg dog taalmodig og øm
Mig i min mislige Skiæbne funden,
Hvis ei min kiæreste, sidste Drøm
Var som de andre saa reent forsvunden!
Jeg eengang drømte lysvaagen at
Hun elsked igien! Men o bedragen
Jeg bøder nu mangen søvnløs Nat,
For hvad jeg daarlig har drømt om Dagen.

## Den Tillidsfulde.

Den, som er uden Synd og Last,
Og føler Elskovs Lyst,
Han drager ei mod Ondskabs Vold
Mistvivlende, med Sværd og Skiold,
Til Gud sin Lid han sætter fast,
Og har et roligt Bryst.

Om han er i et Paradis,
Ved blomsterkiølne Bad,
Om han er i en Ørk af Sand,
Hvor ei der er en Draabe Vand,
Om han er paa et Field af Iis,
Er han dog lige glad.

Jeg gik i Morgenrødens Skiær
Engang i dunkle Skov;
De kiælne Nattergale slog,
Min Mandoline frem jeg tog
Og sang min Amaryllis Lov,
Hun, som er mig saa kiær.

Da sprang en Ulv saa græsselig,
Og for fra Træets Rod;
Jeg frygted ikke for at døe,
Men tænkte paa min elskte Mø,
Som vilde lede efter mig,
Og finde kun mit Blod!

En Taare mig i Øiet kom,
Den trilled paa min Kind.
Da standsed Ulven, saae paa mig,
Og logred venligt, dreied sig,
Og vendte ganske skamfuld om,
Og jog i Skoven ind.

O sæt mig hen, hvor ingen Sol
Kan trylle Blomster frem,
Hvor ingen klare Bølger lee,
Hvor alt er stivt af Iis og Snee;
Giv mig den kolde, hvide Pol
Til et bestandigt Hiem;

Og sæt mig i en nøgen Ørk
Midt hen i Flyvesand;
Hvor Jorden brister tør og heed,
Hvor Straalen falder lodret ned,
Hvor ingen Myrthe, venlig mørk,
Mig svalt beskygge kan;

Jeg trodser Straalens stærke Piil,
Ei Isen naaer mit Bryst.
Et Eden bliver mig hvert et Sted,
Naar kun jeg har min Pige med;
Min Pige med de søde Smil,
Og med den søde Røst.

## Den vanvittige Violsamler.

Nattens blege Gienfærd lyste,
Stormen foer om Kirkespiret;
Emma ved min Side gyste,
Som en Engel liliesiret.

Nattens sorte Haner gole,
Bange gik min tro Veninde;
Hendes hvide Silkekiole
Flagred i de kolde Vinde.

Svagt en Stemme til en Cither
Hisset hørte vi at qvæde.
Da vi treen for Portens Gitter,
Stod der Een i Dødningklæde.

Emma kom! din Moder vinker.
See, hist ligger jeg saa ene,
Medens Sol og Maane blinker,
Paa de kolde Marmorstene.

Emma sank i mine Arme,
Stirred Skyggen mat imøde,
Trykte mig med sidste Varme,
Smilte, skiælved kold, og døde.

Hiem jeg bar min Elskerinde,
Blegt bestraalt af Nattens Sole.
Underlige Dødningvinde
Vifted i den lange Kiole.

Derpaa jeg til Lunden ilte,
Gav mig flittig til at søge,
Mens bestandig Maanen smilte
Bleggul paa de sorte Bøge.

Fandt det elskte Træ, som heldte
Over os saa tit fortrolig;
Græd, imens jeg Træet fældte,
Slæbte det til Emmas Bolig.

Kyssed Haandens hvide Lilier,
Greb en Saug saa mat og ene,
Danned saa de smalle Tilier,
Som indslutte hendes Bene.

Hen til hendes kiære Bier
Derpaa jeg mig sagte skyndte;
Skovens muntre Melodier
Vidned, Morgenen begyndte.

Bien stak, det smerted ikke;
Ud jeg tog den gule Kage.
Emma stod for mine Blikke,
Stirrende saa tro tilbage.

Biens Stik jeg henrykt taalte.
Lys af gule Vox jeg støbte.
Klart den sidste Nat de straalte,
Da jeg hendes Liig indsvøbte.

Snoren rasled; i det Dybe
Sank hun, fulgt af bittre Taare.
Rædsomt følte jeg det krybe,
Giennem hver en lunken Aare.

Næste Nat, da Stiernehorden
Velted op af Bølgehavet,
Ilte jeg til Kirkegaarden,
Hvor min Emma laa begravet

Sødt en Stemme til en Cither
Atter hørte jeg at qvæde,
Tæt ved Kirkeportens Gitter
Stod hun i sit Dødningklæde.

Ludvig kom, din Pige vinker!
See hist ligger jeg saa ene,
Medens Elskovstiernen blinker,
Paa de kolde Flisestene.

Emma! raabte jeg med Klage,
Tag mig med, du Esegode!
See hvor bleg jeg staaer tilbage
Paa den kolde, mørke Klode.

See da hæved hun sin Finger
Høit, den englehvide Pige,
Viiste mig den Sti, som svinger
Ukiendt sig til Himmerige.

Og med Graad i brustent Øie
Kyssed hun mig ømt paa Kinden,
Stirred bønligt i det Høie,
Sukked, og forsvandt som Vinden.

Derfor sanker jeg Violer;
De mit blege Liig skal klæde,
Naar i Nat de hvide Straaler
Vinke mig til evig Glæde.

# Naturtemperamenter.

## Det Phlegmatiske.

Østens lange, blege Strimmel
Breder ud sin hvide Fold.
Stiernen døer paa matte Himmel,
Luften er saa vaad og kold.
Perleduggens tætte Vrimmel
Glindser fra den grønne Vold.
Langsomt følger Bonden Ploven,
Velter fugtigtunge Jord.
Taus og sort sig hvælver Skoven,
Uden Sang, og uden Ord.
Fieldet stiger stump i Taagen,
Hisset Valmubusken groer.
Natten, søgt af Regnen ene,
Hen i Evigheden foer.
Træt af Dagens store Scene
Sover mattede Natur.
Roligt muldne gamle Bene,
Hisses bag den vaade Muur.

Mat og kold kun Vinden bølger
Hen i Dammens vaade Siv.
Morgentaagefloret dølger
Hyllende Naturens Liv.

---

## Det Sangvinske.

Klare Safirer paa Himmelens Bue
Hæve den prægtige Hvælving med Ynde.
Østkanten brænder med Rosernes Lue,
Skovenes qviddrende Sange begynde.
Tusind Karfunkler i Solen vi skue,
Græsgrønne Bølger i Floden sig skynde.
Blomsten udfolder forføriske Blade,
Boler med Solen i kiølige Bade.

Elskov! Elskov!
Venus og Freia!
Hvor den rislende Sølvbølge gaaer,
Hvor Filomele slaaer,
I de duftende Hvælvinger,
I de skiønne, grønne
Svale Dale,
Eders Alter staaer!

---

## Det Choleriske.

Hvad fortner?
Det er Himlens Bue.
Hvad lysner?
Det er Heklas Lue.
Den stærkeste Kæmp' i Nor,
Den gamle Thor.
Der staaer han, forvandlet til et Field,
Hedder Hekla!
Med Iispandser om sit Bryst,
Med Torden i sin Røst,
Med gloende Tunge.
Harniskpladerne runge!
Paa hiin Side det vilde Ocean,
Staaer hans Fostbroder Vulkan,
Hedder Etna!
Luende Blod paa den skiælvende Jord
Har de stænket i hinandens Spor.
Da det gamle Rige svandt,
Grumt de sig forbandt,
For pludselig eengang, med Kæmpevægt,
At knuse den yngre Slægt,
Som myldrer mellem begge
Deres Flintevægge.
Nu raadslaae de sammen i mørken Gang,
Saa lang,

Under Jorden.
Og fra begsorte Himmel slaaer Lynet med Torden.

---

## Det Melankolske.

Tordnen meer ei lyder,
Maanen giennembryder
Nattens brustne Sky.
Spredt er Jordens Dampe,
Himlens hvide Lampe
Brænder klart paa ny.
Intet Skrald
Og Klippefald.
Allevegne Taushed svæver,
Løv i Mørket bæver.

Venligt Nattergalen
Synger hist i Dalen,
Mellem Blomsterbed,
Paa den Klippetinde,
Som for barske Vinde
Nylig styrted ned.
Dybt til Krat,
I dunkle Nat,

Bod et Øieblik den reise.
Secler saae den kneise!

Hist i Blomsters Dække
Jordens lange Sprække
Gaber sort og stor.
Milde, i Maanens Straaler,
Duftende Violer
Sig ad Randen snoer.
Snart en Bro,
Med freidig Ro,
Dalens Hyrder her vil bygge,
Over Svælget trygge.

Sorgløst Kildevældet
Risler ned fra Fieldet,
I sin vante Dands.
Klippens Urter vinke,
Himlens Stierner blinke
Med fornyet Glands.
Skiønne Jord,
I Nattens Flor!
Dobbelt skiøn er Midnatslunden
Efter Rædselstunden.

Naar den sidste kommer!
Naar den store Dommer

Knuser eget Værk;
Naar han Havet velter,
Naar han Jorden ælter,
Med sin Arm saa stærk,
Skal en Nat
I Blomsterkrat,
Mere klar, hvor ingen samle,
Blidelig os samle?

## Den unge Vaar.

Engene grønnes og Skovenes Kroner
Nylig udsprungne Smaragder bedække;
Ætheren lunes og Sangeren toner
I den beknuppede, svulmende Hække.
Vinteren bort til de kvløse Poler
Flygter, med Natten og Kulden og Taagen;
Flora paa Leiet af friske Violer
Opslaaer sit Øie, sødtsmilende vaagen.

Harpe! som hang paa de rimfrosne Grene,
Hyllet i Snee og i rugende Mørke,
Stum og forladt, medens Boreas ene
Hyled en Liigsang i Vinterens Ørke;
Harpe! din Iis har Apollo bortsmeltet,
Da han i Østen steeg frem i sin Lue;
Straalende hænger du nu under Teltet,
Med den blaahvælvede, herlige Bue.

Kom og lad Flora, den unge Gudinde,
Stemme dig med sine sneehvide Hænder,
Herligt bepurpres den kneisende Tinde
Hist af den hvirvlende Kugle, som brænder.
Hen paa det bølgende Græs vil jeg stirre,
Som i den mørkeblaa Vove sig taber;
Lærkernes Slag vil jeg høre, som dirre,
Slaae dine Strenge, og prise min Skaber!

Straale! der brænder med Smægten i Øie,
Paa den uskyldige, deilige Pige,
Straale! du Skiønhedens høieste Høie,
Ind i mit bævende Hierte du stige!
Elskende To, som i Skyggerne vanke,
Indsmiler henrykt mig Salighedś Lue!
Da skal min brændende, hellige Tanke
Tonende hvirvle mod Himmelens Bue.

Da skal de smilende skiønne Hyrdinder
Nærme sig mig, under skyggende Grene,
Glade ved Bækken, som perlende rinder
Over de hvide, sølvspraglede Stene;
Svævende de om min Harpe skal dandse,
Som deres Skiønhed at tolke kun stræber.
Da skal jeg prydes af blomstrende Krandse,
Da skal jeg kysses af blomstrende Læber.

Selve de sølvlokte Gamle vil høre
Gierne min Sang, fra den mosgroede Hytte.
Froe skal de staae i de aabnede Døre,
Og til veemodige Tonefald lytte.
I deres rene uskyldige Siele
Foraarets Fryd jeg med Kraft skal indsiunge.
Snart jo de, kaldte fra dækkende Fiele,
Nyder en Sommer, evindelig unge!

Hyrden min Sang skal gientage med Smiil,
Naar han om Aftnen med bøgende Brimmel
Skynder sig hiem til en qvægende Hvile,
Stirrende hen paa den glødende Himmel.
Tit skal han stræbe med Fløiten at ligne
Strengenes Toner, som bævende vige.
Da skal han føle Naturen, og signe
Skiønhedens Gud, og omfavne sin Pige.

Ak, men hvad haaber jeg, mægtig henrevet,
Yndig indlullet i hellige Drømme?
Blussende, freidig, af Indtrykket drevet,
Mens mine Tanker i Anelser svømme?
Kan vel en Spurv, skiøndt den saligt sig fryder,
Tolke sin Salighed som Filomele?
Kan vel min Sang, skiøndt i Vaaren den lyder,
Male, Natur! dit fortryllende Hele?

Ak der var Een! Skiøndt fortæret af Smerte
Skienkte ham Gud en udødelig Flamme,
Og for Naturen det aabneste Hierte;
Han kunde tolke hvad andre kan stamme.
Rungsted! din lange, din frugtbare Fure
Grønnes som forhen, dens Blomstren ei svigter,
Mens ved de gamle, de gothiske Mure
Gravmuldet længst har omfavnet din Digter!

Hellige Evald! i Dannemarks Skove
Føler min Siel at forklaret du svæver;
Bølgende hen ad den krusede Vove
Luttret din Aand giennem Roserne bæver.
Lad den opgløde de frostige Strænge!
Gyd i mit Bryst dine kraftige Luer!
Da skal min Aand sig i Harpen indtrænge,
Da skal jeg tolke, hvad nu kun jeg skuer.

## Oldingen ved Werthers Grav.

Aftenrøden
Farver din Grav;
De gamle Linde
Omhvælve den.
Violerne
Bølged i dens høie Græs.

Du slumrer
Den roligste Slummer,
Dødens.

Skyggerne voxe,
Aftenrøden svinder,
Kun et bleggunlt Skiær
Tegner hvor den svandt;
Skoven sortner.
Hist kommer en Flok,
Karle med Piger
Fra Marken;

De standse deres Sang,
Og Pigerne
Pege hid til Graven,
Med skiælvende Hænder,
Og gaae en Omvei,
Af Frygt for Selvmorderen,
Som spøger i Skoven.

Werther!
De frygte dig,
Som hviler saa roligt,
Mellem Blomsterne.

Dig gav Skiæbnen et Hierte,
Som følte
Natur og Gud;
Det gav den Faae.
Dig gav Skiæbnen det Held,
At finde Hiertet,
Som følte med dit;
Det gav den Færre.
Du var lykkelig,
Thi du nød
Kiærligheds Fryd.
Men grusomme Skiæbne
Hindred Eders Siæle

I at forenes
Uforstyrret,
I Sundomsharmoni,
Her;
Da kasted du din Jorddragt
I Graven,
Og vented hende
Hisset,
Og fandt hende:
Nu frydes I!

Aldrens Snee
Dækker min Isse;
Mit Hierte døer
Langsomt;
Min Vaar svandt hen
Unydt;
Thi jeg fandt ingen paa min Vei,
Som følte med mig;
Jeg nød ei
Kiærligheds Fryd.
Mig venter ingen
Hist,
Jeg forlader ingen
Her.

Naar mit Hierte brister,
Og Menneskesværmen
Trænger sig forbi mit Marmor
I Gravkapellet,
Vil de sige:
Han var lykkelig!
Ak hvo var lykkeligst?
Du eller jeg?

# Harald i Offerlunden.

Klar er Nattens Stiernehvælving.
Høitidsfulde Midnatsscene!
Veemodsfuld og tavs jeg vandrer
Mellem Herthas Alterstene.

Poplen vifter; blide Kiøling
Giennem Skovens Mørke luner.
Rød henstraaler fulde Maane,
Paa de halvudslukte Runer.

Oltids underlige Minde!
Du mit Hierte giennemtrænger.
Hvad I vàr, I elskte Steder!
Ak det er I ikke længer.

Her hvor Odin de tilbade,
Glemsel ruger, Qvæget græsser.
Hvor de hvæssed Offerkniven,
Meiersken nu Leen hvæsser.

Her hvor Hiertet helligt brændte,
Nu kun mine Suk opstige.
I forsvandt, I skiønne Dage!
Dødt er Fantasiens Rige.

Intet luer, intet hæver;
Alt er koldt, fornuftigt, øde!
Fyldt med Oldtids store Minder,
Svæver jeg, som mellem Døde.

O at hist paa Alterstenen
End jeg saae den røde Lue,
Som, med Folkets varme Bønner,
Hvirvled op mod Himlens Bue!

O at i den haarde Brynie
Mine Sukke kunde stige,
I en Kreds af fromme Kæmper
Høit mod den Uendelige!

Sandser gav han os den Vise,
Da Fornuften han nedsendte;
Da han gav os tænksom Kulde,
Ild han i vort Hierte tændte.

Odin! Freia! kom tilbage,
Lad mig ikke her allene.
See, jeg synker, taus med Andagt,
Hen for Eders Altersteene!".

Uglen skreg og Hanen galte,
Ildrød brændte Maanens Flade;
Jorden bæved og der drypped
Blod af Espens hvide Blade.

Altrets gamle Stene rasle,
Maanen brat sin Straale mangler,
Og en Beenrad op af Jorden
Langsomt hæver sig, og rangler!

Med en sønderslagen Pande
Staaer han der, med Knokler hvide;
Og en gammel rusten Daggert
Sidder i hans venstre Side.

Ønsker du dig, unge Daare,
I den grumme Tid tilbage,
Da man offred kold sin Broder,
Døvende den bange Klage?

Her i Lundens skumle Skygger
Nedrandt mine sidste Taarer,
Her paa disse Alterstene
Sprudled Blod af mine Aarer.

Blodbestænkte Offerpræster
Grumt min Pande sønderknuste,
Joge Dolken i mit Hierte,
Vildt af Raseri beruste.

Skoven hyled, Hanen galte,
Under Altret sank den Døde.
Af sin Afmagt Harald vaagned
I den friske Morgenrøde.

# Guldhornene.

De higer og søger
I gamle Bøger,
I oplukte Høie,
Med speidende Øie,
Paa Sværd og Skiolde,
I muldne Volde,
Paa Runestene
Blandt smuldnede Bene.

Oltids Bedrifter
Anede kylle;
Men i Mulm de sig hylle,
De gamle Skrifter.
Blikket stirrer,

Sig Tanken forvirrer,
I Taage de famle.
"I gamle gamle
Forsvundne Dage!
Da det straalte paa Jorden,
Da Østen var i Norden,
Giver Glimt tilbage!

Skyen suser,
Natten bruser,
Gravhøien sukker,
Rosen sig lukker.
De sig møde, de sig møde,
De forklarede Høie,
Kampfarvede, røde,
Med Stierneglands i Øie.

"I, som raver iblinde,
Skal finde
Et ældgammelt Minde,
Der skal komme og svinde!
Dets gyldne Sider
Skal Præget bære,
Af ældste Tider.

Af det kan I lære.
Med andagtsfuld Ære
I vor Gave belønne.
Det skiønneste Skiønne,
En Mø
Skal Helligdommen finde!"
Saa siunge de og svinde.
Lufttonerne døe.

Hrymfaxe, den sorte,
Puster og dukker,
Og i Havet sig begraver;
Morgenens Porte
Delling oplukker,
Og Skinfaxe traver
I straalende Lue
Paa Himlens Bue.

Og Fuglene synge.
Dugperler bade
Blomsterblade,
Som Vindene gynge.
Og med svævende Fied
En Mø hendandser,

Til Marken afsted.
Violer hende krandser,
Hendes Rosenkind brænder,
Hun har Liliehænder.
Let, som en Hind,
Med muntert Sind,
Hun svæver og smiler;
Og som hun iler
Og paa Elskov grubler,
Hun snubler;
Og stirrer og skuer
Gyldne Luer;
Og rødmer og bæver,
Og skiælvende hæver,
Med undrende Aand,
Af sorten Muld,
Med snee-hvide Haand,
Det røde Guld.

En sagte Torden
Dundrer;
Hele Norden
Undrer.

Og hen de skiinle
I store Vrimle,

De grave, de søge
Skatten at forøge.
Men intet Guld!
Deres Haab har bedraget:
De see kun det Muld,
Hvoraf de er' taget.

Et Sekel svinder!

Over Klippetinder
Det atter bruser.
Stormens Sluser
Bryde med Vælde.
Over Norges Fielde
Til Danmarks Dale,
I Skyernes Sale,
De forklarede Gamle
Sig atter samle.

"For de sieldne Faae
Som vor Gave forstaae,
Som ei Jordlænker binde,
Men hvis Siæle sig hæve
Til det Eviges Tinde;
Som ane det Høie

I Naturens Øie;
Som tilbedende bæve
For Guddommens Straaler,
I Sole, Violer,
I det Mindste, det Største;
Som brændende tørste
Efter Livets Liv;
Som, o store Aand
For de svundne Tider!
See dit Guddomsblik
Paa Helligdommens Sider,
For dem lyder atter vort Bliv.

Naturens Søn,
Ukiendt i Løn,
Men som sine Fædre
Kraftig og stor,
Dyrkende sin Jord,
Ham vil vi hædre.
Han skal atter finde!"
Saa syngende de svinde.

Hrymfaxe den sorte
Puster og dukker,
Og i Havet sig begraver.
Morgenens Porte

Delling oplukker;.
Og Skinfaxe traver
I straalende Lue,
Paa Himlens Bue.

Ved lune Skov
Øxnene trække
Den tunge Plov;
Over sorten Dække.

Da standser Ploven,
En Gysen farer
Igiennem Skoven.
Fugleskarer
Pludselig tier.
Hellig Taushed
Alt indvier.

Da klinger i Muld
Det gamle Guld.

Tvende Glimt fra Oldtidsdage
Funkler i de nye Tider;
Selsomt vendte de tilbage,
Gaadefyldt paa blanke Sider.

Skiulte Helligdom omsvæver
Deres gamle Tegn og Mærker;
Guddomsglorien ombæver
Evighedens Underværker.

Hædrer dem, ved Bøn og Psalter;
Snart maaskee er hver forsvunden.
Jesu Blod, paa Herrens Alter,
Fylde dem, som Blod i Lunden.

Men I see kun Guldets Lue,
Ikke det Ærværdigthøie?
Sætte dem, som Pragt, tilskue
For et mat nysgierrigt Øie?

Himlen fortner, Storme brage!
Visse Time du er kommen.
Hvad de gav, de tog tilbage —
Evig bortsvandt Helligdommen!

---

## Den nordiske Pillegrim.

Taagen dybt nedfalder,
Natten kalder;
Stiernen atter blinker,
See den vinker!

Dine Straaler klare
Ei du spare!
Lad mit Øie skue
Himlens Lue!

See, paa Fædregraven
Jeg med Staven
Staaer, Farvel at sige
Nordens Rige

Leed mig til de svale
Blomsterdale,
Hvor bag grønne Gitter
Druen titter.

Hvor Melonen kraftig,
Kisligsaftig,
Skienker, for at lædske,
Søde Vædske.

Did, hvor Perler bade
Rosenblade;
Hvor ad Liliens Side
De nedglide.

Leed mig uden Fare,
Tag mig vare,
Skiønne Lys i Vrimlen!
Sendt fra Himlen.

Som for hine Trende,
Du mig brænde!
Jeg vil og tilbede,
Christ oplede.

Jeg vil Hytten finde,
Uskylds Minde,
Hvor som Glut han hvilte,
Barnlig smilte.

Vil i Templets Gange
Høre Sange,
Hvor den Høie lærte:
Prøv dit Hierte!

Vil bag Skovens Grene
Staae allene,
Hvor han underviste,
Og bespiste.

Vil ved Dommerhuset
Knæl' i Gruset,
Hvor ham, klemt om Haaret,
Tornen saared.

Kedron vil jeg finde,
Der skal rinde
Mine Taarer, blandet
Sødt med Vandet.

Golgatha jeg giæster,
Og korsfæster
Sønderknust min Brøde,
Hvor han døde.

Over Bierg og Vande
Veien stande!
Jeg vil gierne lide,
Kiæk bestride.

Thi hans stærke, svare
Englesskare
Ei fra mig forsvinder,
Før jeg finder.

# Beileren ved sin Moes Liig.

Bleg og hvid,
Huld og blid
Selv i Døden.
Maanen vandt,
Hurtig svandt
Aftenrøden.

Liljeskin
Paa den Kind
Svagt indbuet,
Hvor saa nys,
Skabt til Kys,
Rosen lued.

Langt hensnor
Tynde Flor
Sig i Bølger.
Hvide Fold,
Stille kold
Liget dølger.

Aabner sig
Ei for mig
Øiets Laage?
Dækker du
Hende nu,
Gravens Taage?

Nei o nei!
Jord skal ei
Fylla fierne.
Hun skal staae
I det Blaa,
Som en Stierne,

Hvert et Blink,
Hvert et Vink
Fra det Høie,
Er et huldt
Flammefuldt
Pigeøie.

Alt forgaaer,
Du bestaaer,
Søde Lue!
Jeg skal døe,
Men min Mø
Hisset skue.

# Den lille Gudsengel.

I Roskild-Kirke stor og bred,
Dybt i en Hvælving, mørk og gammel,
En liden Kiste sættes ned,
Sortovertrukken paa sin Skammel.

Hvo hviler bag den hvide Krands?
En yndig Glut; med Graad og Klage
Den stirred ind i Lysets Glands,
Og sank i Mørket flux tilbage.

Hvad rasler i den tredie Nat
Ved Støtten hist, som Farve klæder?
Den gamle Pille revner brat,
Svend Estrithsen i Harnisk træder.

"Jeg er et gammelt Blod af Skiold
I denne Grav; nu jordes atter
Mit Æt!" Saa taler han, og kold
Han stirrer paa sin yngste Datter.

Da rasler Gittret hist, med Klang
Og Femte Fredrik hoi fremtræder;
Stærkt hvidsler i den lange Gang
Slæb af hans lange Søvmors Klæder.

Til Kisten rørt han nærmer sig:
O Svend, o staa ei saa fornøiet!
Den blege Moder mindes dig,
Som sukker hist med Graad i Øiet.

Du veed, som jeg, at Himlens Lyst
Langt overstiger Jordens Glæde;
Dog, mens det slaaer, det svage Bryst,
Da maa det matte Øie græde.

Du est den ældste ædle Drot,
Jeg her aflagde sidst min Krone;
Kom! lad os bryde Gravens Slot,
Og knæle hist for Herrens Throne;

Og bede ham, at venlig Trøst
Han faderlig Fyrstinden sender,
Som sidder med det knuste Bryst,
Og vrider sine hvide Hænder.

Og flux sig skiød de mødske Been
Igiennem Kirkens hvalte Bue;
Da revned Muur og Marmelsteen,
De foer mod Evighedens Lue.

Og hvad de talte der med Gud,
Er hemmeligt for Jordens Øre.
Men seer du hist et Stierneskud?
Og kan du søde Toner høre?

---

Bleg sukker den arme Fyrstinde;
Da tie de natlige Vinde,
Fra Himlen viftes hver Sky,
Hver Stierne funkler, som ny;
Og for hendes Blik, som sig hæver,
En Engleskare fremsvæver.

Græd ei, vor elskte Marie!
Vi vil Dig til Glæder indvie:
Din slumrende Glut er ei død,
Vi tog hende kun af Dit Skiød.
Smaae Børn vi have saa kiære,
Os lige paa Jorden de ere.

Dem Verden har intet forkyndet,
Og aldrig have de syndet;
Uskyldigt har de kun seet
I Moderens Blik, og leet.
Til Himlen saa venlig det blinkte,
Da tog vi det, medens det vinkte.

O stands Dine Taarer, som trille!
Vi har mellem os her Din Lille.
Din Glut er en Cherubim nu;
Maria, hvi sørger da Du?
Af Skuldrene frodigt sig svinger
To hvide, sølverne Vinger,

Vi vise vor nykomne Søster
Rundtom, hende barnligt forlyster.
Men nys dog i Graad hun brast:
O, bad hun, bring mig i Hast
Lidt ned fra den hvælvede Bue,
At jeg kan min Moder skue.

Jeg vil hende stakket kun trøste,
Saa skal vi os atter forlyste.
Min Syster jeg ogsaa maa see.
Min Faer er i Hiertet saa vee!
Dog see de min himmelske Glæde,
Saa holde de op med at græde.

Nu saae Du Din Engel, Fyrstinde;
Thi trøst Dig, livsalige Qvinde!
Din elskede Glut er ei død,
Som Rosen hun blusser saa rød,
Som Zephyr i Frihed hun svæver.
Hun lever! Hun lever! Hun lever!

# Mignon i Wilhelm Meister.

Veed du det Land, hvor sød Citronen guul,
Orangen rød bag Løvet finder Skiul?
En Kiøling sval forfrisker Luften blaa,
Hvor Myrtens Busk, hvor høie Laurbær staae?
Veed du det Land? Didhen, didhen
Jeg reise vil med dig, mit Hiertes Ven!

Veed du det Huus, hvis Tag, paa Piller lagt,
Høit hæver sig, med Hvælvingen i Pragt?
Og Marmorstøtter stirre taust og stort:
Du stakkels Slut har man Fortred dig giort?
Veed du det Huus? Didhen, didhen
Jeg reise vil med dig Velgiører, Ven!

Veed du det Bierg, hvis Fodsti øines ei?
I Taage søger Mulen der sin Vei,
I Hulen ruger gamle Dragers Flok,
Hvor Fossen styrter ned paa faldne Blok.
Veed du den Sti? Didhen, didhen
Gaaer Veien. Kom, min faderlige Ven!

# Til Callisen.

(Siunget af hans Lærlinge, da han fratraadte Embedet).

---

Asklepios sad i Olympen og saae
Medynksom til Menneskets Smerte;
Den gienlød fra Jorden mod Ætherens Blaa,
Da rørtes hans himmelske Hierte.

Han svang sig fra Fieldet, med omvundne Stav,
Og fløi i sit flagrende Klæde;
Da saae han saamangen alt nykastet Grav,
Og hørte de Smaabørn at græde:

Vor Fader er borte, vor Moder er død!
Nu eie vi ingen tilbage!
Selv kan vi ei kæmpe mod Jammer og Nød;
Vi ere for smaa og for svage.

Da svukmed den Vældiges himmelske Bryst,
Han raabte med faderlig Harme:
Skal Pluto da ustandset nyde sin Lyst,
Ved Døden, som myrder de Arme?

Da søgte han efter den Kæmpe med Aand,
Som kiæk kunde Døden bestride,
Og tryllende fastne de løsnede Baand,
Til Under for Jorden hin vide.

Og som nu Asklepios svæved omkring,
En Præst sig at finde paa Jorden,
Da standsed hans Vinge sit vældige Sving,
Da, Elskte! du fremstod i Norden.

Han saae i dit Øie, det funkled med Ild,
Besindighed stod i din Mine;
Han saae i din Barm, og den aabned sig mild
Af Medynk for Brødrene dine.

Da gav han dig henrykt sin hellige Stav,
Og tog dig i Armen og ilte.
Fælt hylede Døden fra revnede Grav,
Men saligt Hygiea nedsmilte.

Asklepios foer med sin kaarede Ven
Fra undrende, studsende Thule;
I Skoven hos Chiron han standsed igjen,
Ved Oldingens hellige Hule.

Den dæktes af Urter og qvægende Frugt,
Den krandstes af Blomsterne vilde;
Men inderst i Hulen sad Gubben saa smukt,
Ved Sundhedens rislende Kilde.

Han lærte dig kiende hver hemmelig Kraft,
Som voxer i Field og bag Hække;
Han lærte, med Urternes krystede Saft,
Den ringlende Beenrad at skrække.

Da, Callisen, blev du beundret og stor,
Ved Arnen, i Leirenes Telte;
Og Verden med Studsen saae hen mod vort Nord:
Har Dannemark saadanne Helte?

Vi veed det har Kæmper, som tordnende frem
De Levende Døden kan give;
Men Vee! hvis desuden det ogsaa har dem,
Der bringe de Døde til Live.

Dit Rygte var stort, og var Sandhedens Tolk;
Nu skal du en Egekrands bære!
Thi mangen en Ædling du giengav dit Folk,
Og giorde dit Fædreland Ære.

See dine Disciple saa tæt om dig staae!
De skuer i dig et Exempel,
Hvordan man bør hædret og elsket og graa
Forlade det sørgende Tempel.

Og sværge dig helligt, ved Alteret her,
Med høi og med bævende Stemme:
At gaae i dit Spor, og at vorde dig værd,
Og aldrig dit Minde forglemme.

# Gravminde.

Umærket du indhylt i Græsset stod,
Du lued ei med Rosens Purpurblod,
Og ei med Liliens Glands, den skiære hvide;
Men yndig, som en Urt beskeden grøn,
Ved Kildens Bred du voxte frem i Løn,
Og alle kaldte dig den Venneblide.

Du blev ei brudt; men til dit svale Ly
For Solens Hede saaes Hyrdinden tye,
Som qvæged Øiet i dit Qvægsomtgrønne;
Som en Reseda, uden ydre Glands,
Men sød og liflig for den indre Sands,
Enhver dig elsked for dit Indreskiønne.

Et langt, et sundt, et frodigt Liv du nød;
Sig ingen Storm i dine Blade brød,
Du visned smilende, nu sødt du sover.
Gud Herren tog det Liv, som han dig gav:
Nu dufter Natviolen paa din Grav,
Og Nattergalen synger oven over.

# Bakkehuset.

Du kiære Høi! saa nær ved den,
Hvor først min Barndom er forsvunden;
Som Omgang knytter Ven til Ven,
Saa har Naturen Jer forbunden.

Du kiære Høi, saa nær ved min,
Dog ukiendt længe, saare længe,
Som for min Tunge Sydens Viin,
Som for mit Øre Harpens Strænge.

Du kiære Høi, som vinkte mig,
Saasnart Apollo mig oplued,
Da fiernt min Musa viste sig,
Da giennem Slør jeg hende skued.

Da stod du mig et Pindus liig,
Og sympathetisk du mig vinkte;
Og andagtsfuld besteeg jeg dig,
Naar Vinteraftnens Stierner blinkte.

Du kiære Høi! som skiænkte mig
En dunkel Ungdoms første Leder;
Du Tryllebierg, som aabned dig
Med endnu større Herligheder:

Ei blot en Leder, men en Ven;
Ei blot en Ven, men en Veninde;
Ei en Veninde blot igien,
Men en livsalig Elskerinde!

Du kiære Høi, modtag mit Suk!
Og siig de dyrebare Venner,
At ei min Sang er nær saa smuk,
Som al din Yndighed fortiener.

# Til Amor.

Ak Amor, du fryder det unge Bryst!
Hvo kan vel lægge paa Hiertet Skiul?
Hvad Lyst er liflig som Elskovs Lyst?
Men Amor du est en Sommerfugl!

Du sidder saa nær, paa de Lilier nær,
Men sidder der kun saa kort, saa kort!
Din Vinge blaaner i Purpurskiær;
Men griber jeg til — da flyer du bort!

Ak smut kun igiennem de spæde Løv!
De purpurne, flagrende Vinger hæv!
Thi fanger jeg dig — da gaaer af dit Støv,
Og du blier graa, som en Spindevæv.

# Rosen.

Saa dugbesprængte staae de Roser her;
De røde Kalke lukt i Skyggen smile,
Mens Sølvermaanens kolde Straaler ile,
Og blande sig med deres Purpurskiær.

De dufte mellem skyggefulde Træer,
I dem forgifter Eros sine Pile;
De blusse deiligt i en salig Hvile,
Og selv i Søvne trylle de jo hver.

Men dog i Lundens lykkelige Bolig,
Her under disse sorte svale Tage,
En Rose slumrer, endnu mere skiøn.

Sov, hulde Rosenknup, sov sødt og rolig!
Ak turde mit Sovvel et Kys ledsage,
Da var jeg Nattens lykkeligste Søn!

# Den Lykkelige.

Endelig fik jeg min Lykke fat,
Jeg er i Nærheden af min Pige.
Øiet er muntert, Panden er glat,
Rynkerne vige.
Luun og kiølig er denne Nat,
Skiøn uden Lige!
Sagte med mig giennem Busk og Krat
Skal hun sig snige.
Siger, hvo ejer saa stor en Skat?
Jeg er den Rigeste blandt de Rige.
Endelig fik jeg min Lykke fat;
Havde jeg nu kun fat min Pige!

# Serenaden.

Ynglingen.

O bæver sødt, I Toner!
Igiennem Nattens Lunde;
O bæver sødt, og smelter i min Stemme!
Hen giennem Skovens Kroner
I strømme, fra den Bunde,
Et Smil mig gav, som jeg kan aldrig glemme.
Lad ingen Larm dig hemme,
Forelskte Sang! som stiger;
Ton klar den søde Smerte,
Der giennemfoer mit Hierte,
Ved Synet af den skiønneste blandt Piger.
Det Saar, hun mig har givet,
Skiøndt dødeligt, er mere kiært end Livet.

Et Sværd kan ikke saare,
Ja ingen hærdet Landse,
Selv ingen Gift saa skiult og langsomt dræber,
Som en Hyrdindes Taare,

Som Smil i Glædens Dandse,
Som varme Kys fra friske Rosenlæber.
Min Sang forgieves stræber
At tolke dig den Lue,
Der dybt mig giennembæved,
Da mig forbi du svæved,
Ved dig saa huld at skue.
Dit Kys, den søde Gave,
Giør Friheds Yndling til en evig Slave.

### Pigen.

Gak bort, du kielne Hyrde!
Som ikkun arme Pigers Ro vil myrde;
Som taler ømt om Kiæder,
Og er dog vist en tøileløs Forræder;
En Bi, som Honning kræver
Af hver en Blomst, og bort med Byttet svæver.
Jeg lukker kold mit Øre;
Din sledske Smiger kan mig ikke røre.

### Ynglingen.

O Improvisatrice!
Hvi kan jeg kun med Sang min Hylding vise?
Din Vid nu skyder Pile,
Som før dit søde Kys og dine Smile.
O lad mig her dig skue!
Foreen din Trolddom i en samlet Lue,

Lad Vid og Sang og Kysse
I salig Ruus den glade Sanger dysse!

Pigen.

Kys er en farlig Gave;
En Kundskabsfrugt i Edens skiønne Have.
Min Sang du der kan høre;
Mit Vid vil ikke kildre dig i Øre.
Mit Vid mig sindrigt siger:
Dit Hierte kun er Samlingsplads for Piger.
Stort Selskab jeg forsager,
Og derfor sligt et Hiem mig ei behager.

Ynglingen.

Ak! Jeg tilstaaer med Smerte,
Jeg tit er uforsigtig med mit Hierte:
Jeg kan det ei forsvare,
For Smil og Suk og Kys det staaer i Fare;
Dog, siden sidst i Lunden,
Er alle der, kun ikke du forsvunden.
Hør mine kielne Sukke!
Og kun for dig det skal sig aldrig lukke.

Pigen.

Jeg leer ad dine Sukke,
Vil gaae tilsengs, og vil mit Vindve lukke.

# Blomst Underskiøn.

## (Den fangne Greves Sang).

Greven.

Jeg kiender en Blomst, heel underskiøn,
Og har efter den Forlængsel;
Jeg søgte den hvor den staaer i Løn,
Men ak, jeg sidder i Fængsel.
Saa tungt, saa tungt er mig dens Tab,
Tit før mit haarde Fangenskab,
Var den mig nær bestandig.

Fra denne trintom steile Muur
Jeg sender mine Blikke:
Dog, fra det røde Fangebuur,
De møde Blomsten ikke.
O hvo mig atter bragte den,
Han være sig Ridder eller Svend;
Han skulde mit Venskab eje.

### Rosen.

Jeg stander her og hører dig,
Under Vinduet, hvor du sidder.
Du mener sikkert Rosen, mig!
Du ædle, stakkels Ridder.
Din Hu kun efter Høihed staaer,
For Blomsters Dronning ene slaaer
Derfor dit stolte Hierte.

### Greven.

Dit Purpur er al Ære værd,
Bag grønne Løv og Grene;
Og derfor er du Pigen kiær,
Lig Guld og Ædelstene.
Den veneste Mø forskiønner du;
Dog er det ei dig, til hvem min Hu
Med stille Længsel stunder.

### Lilien.

Hovmod er Rosens gamle Viis,
Bestandig høit den higer;
Men glemmes derfor Liliens Priis,
Af hvide, ranke Piger?
Den som af Laster smittes ei,
Og er sig reen bevidst som jeg,
Den sætter mig dog vel øverst?

Greven.

Fast troer jeg mig heel kydsk og reen,
Og reen fra Last og Lyder,
Skiøndt lænket til den tunge Steen
Min Klagesang udbryder.
Vel sandt! du er et Billed her
Paa mangen Jomfru, faur og skiær,
Dog er det ei dig, jeg ønsker.

Negliken.

Det maa vist være Negliken, jeg!
I Vægterens lille Have;
Thi ellers vilde vel Gubben ei
Saa pænt det om mig lave.
Hvor Bladekredsen sig ordner smukt!
Lugt den bestandig søde Lugt!
See alle de tusind Farver!

Greven.

Ei bør man Negliken forsmaae,
Den er sin Gartners Lykke;
Snart laer han den i Solen staae,
Snart i den svale Skygge.
Dog hvad der skaber Grevens Fryd,
Er ingen broget Farvepryd,
Det er et stille Blomster.

## Violen.

Jeg staaer saa skiult og bukker mig,
Mit Ord heel sielden lyder;
Dog, da det nu just sømmer sig,
Min Taushed kort jeg bryder:
Hvis det er mig, du gode Mand!
Hvor smerter det mig, ei at jeg kan
Dig al min Vellugt sende.

## Greven.

Den smaa Viol jeg gierne seer,
Saa bly den mig indtager,
Og dufter saa sødt; dog vil jeg meer,
I mine tunge Plager.
Jeg kan det ligefrem tilstaae:
Paa Fieldets Ryg, herovenpaa,
Min Yndling neppe findes.

Dog nede ved de grønne Siv,
Som Bækkens Bølge væder,
Der vanker om den tedste Viv,
Og for sin Husbond græder.
Naar Blomsten blaa, paa eensom Vei,
Hun plukker og sukker: Glem mig ei!
Da kan jeg det fiernt fornemme.

Ja ingen Afstand skiller ad
De Elskte, som troe forblive.
Det er min Trøst i Fængslets Had;
Det holder mig kun i Live.
Naar Hiertet isner og banker ei,
Da raaber jeg kun: Forgiet mig ei!
Saa vender Livet tilbage.

# Den første Walpurgisnat.

En Druide.

See Vaaren leer!
Ei Sneelag meer
Den frosne Skov betynge;
Iis dækker ei
Den unge Mai;
Mildt Himlens Fugle synge.
Kun Bierget, der!
End sneetakt er;
Didop dog nu vi hige,
For efter hellige, gamle Skik
Alfader Tak at sige.
Af Røgen stige Flammens Blik!
Saa vil vort Hierte stige.

Druiderne.

Af Røgen stige Flammens Blik;
Begynd den hellige, gamle Skik,
Alfader Tak at sige!
Did op, did op vi stige.

Een af Folket.

Vil I Faren sikkert møde?
Vil I dømmes grumt tildøde?
Alle Loven I jo kiende,
Fra vor strænge Overvinder;
Lumske Næt de rundt udspende.
Vee de Hedninger han finder!
Ak! paa Blokken hist, den røde,
Vore Børn og vore Qvinder
Da maae bløde.
Vist I Faren gaae imøde!

Chor af Qvinder.

Ja! paa Blokken hist, den røde,
Grum den strænge Overvinder
Slagter Eders Børn og Qvinder.
Os de døde,
Vist I Faren gaae imøde!

Druide.

Hvo nu bortflyer
Og Offret skyer,
Fortiener Træl at være.
Blandt unge Løv
Her Vedden kløv!
Den Altrets Flamme nære.
Til mørke Nat
Skal Busk og Krat

Os hemmeligt indsløre;
Og Mænd udstille vi paa Vagt,
For Eder at bønhøre;
Men da lad os, med Kraft og Magt,
Vor høie Pligt udføre.

Chor af Vagter.

Fordeler Eder, kiække Mænd!
Rundtom, adspredt i Skoven hen.
De ei os overfalde,
Mens Guder vi paakalde.

En Vagt.

Pavechristne let forsage;
Lad os listigt dem bedrage!
Med den Diævel, som de frygte,
Let vi deres Mod skal rokke.
Kom med Fakler og med Lygte,
Kom med Horn og Ranglestokke!
Hylende vi skal os smugle
Giennem trange Klippeblokke.
Ravn og Ugle,
Hyler med os, Mørkets Fugle!

Druide.

I Nattens Stund,
Alfader! kun
Vi dig i Løn kan prise.
Dog er ei Nat,

Det dages brat,
Hvor reen vor Siæl vi vise.
Vel ofte du,
Vor Gud! som nu
Med Fiendens Straf kan tøve;
I Røgen luttres Flammens Blik,
Her staae vor Troe sin Prøve;
Og røves os end gamle Skik,
Hvo vil dit Lys os røve?

En christen Vagt.

Hielper! hielper! Hvad beskiermer?
Hele Helveds Hær sig nærmer.
Hurtigt hid den Veien finder;
See hvor de i Luen bæve:
Ulvemænd og Dragequinder!
Som et Lyn forbi de svæve.
Rædsomt Larmen sig forøger.
Lad os flygte! Faren truer.
Hist paa Field den Onde spøger,
Rundt jeg skuer
Damp af Helveds røde Luer.

Chor af christne Vagter.

Helveds Hær hid Veien finder;
Ulvemænd og Dragequinder!
Rædsomt Larmen sig forøger,
I sin Ild den Onde spøger,

Rundt vi skue
Damp af Helveds røde Lue.

Druiderne.

I Røgen luttres Flammers Blik,
Her staae vor Tro sin Prøve!
Og røves os end gamle Skik,
Hvo vil dit Lys os røve?



# Wiedewelt.

Natten blinker,
Stiernehæren vinker,
Eensom krummer sig den grønne Strand.
Duggen ene
Ned ad Pilens Grene
Falder i det stille, sølvblaa Vand.

Bølgen bølger
Rislende, den følger
Sagte Zefir, perleklar og skiøn.
Lyset lyser
Natlighvidt, og gyser
Fra sin Sky til Kummers blege Søn.

Mand af Alder!
Tungt din Taare falder
I det dybe, ubekiendte Blaa.
Sagte flytter
Han sin Fod, og stytter
Sig ved Staven; Issen er saa graa.

Modgang frister
Hiertet, Hiertet brister,
Døden slukker Øiets stærke Ild.
Svagt anspænder
Han de runkne Hænder,
Strækker dem mod Himlen, rolig, mild.

Ingen Klage!
Talt er mine Dage;
Jeg vil ikke længer dvæle her.
Hellig Længsel
Bryder Kummers Fængsel,
Vinker mig til Nattens Sølverskiær.

Dybt jeg skued,
Høit Naturen lued
I min Siæl, med alt sit Trylleri.
Sødt bevæget
Jeg i Stenen præged
Stærke Træk af Livets Harmoni.

Haarde Stene!
Mine skiøre Bene
Smuldne snart, dybt under Bølgens Leer;
I skal stande!
Helligt skal I sande
Hvo jeg var, naar jeg er ikke meer.

Vældig Længsel
Bryder Sorgens Fængsel;
Gamle Gubbe kan ei meer modstaae.
Længslers Bolig,
Rolig og fortrolig,
Favn mig med dit mørke Himmelblaa!

Busken vifter,
Maanen Farve skifter,
Sorrigfuld Gudinden nærmer sig,
Mat af Blikke.
Søn, forlad mig ikke!
Jeg er barnløs, naar jeg mister dig.

Gubben famler,
Sidste Kraft han samler,
Sukker henrykt sin Gudindes Navn:
Elskelige!
Ei af denne Verden er vort Rige;
Jeg gaaer hen, hvor der er intet Savn.

Taus hun sukker.
Bølgen kold sig lukker
Om den nøgne Tindings sølvgraae Haar.
Hun forsvinder,
Dagen bleg oprinder,
Hist paa Frihedstøtten Lærken slaaer.

Troskab græder,
Klædt' i Marmorklæder,
Hvid og bleg, den ranke, hulde Mø;
Haand paa Brystet,
Aldrig aldrig trøstet,
Stirrer hun hen paa den sorte Sø.

# Vahl.

Dækker Graven, grønne Urter smaae!
Eders Ven, som elskte Jer saa saare,
Han er død! O ryst fra Himlens Blaa
Høie Gran, din tunge Veemodstaare.
Hvide Rose med det blege Smil,
Sødt indslyng dig med den friske Røde!
Vinder Eders Krands omkring den Døde,
Duk dit Hoved dybt, og græd, o Piil!

Smaae Violer, hulde Børn, som født,
Medens Foraarsvinde venligt lufte,
Under Græsset, svalt og luunt og blødt,
Staaer, og see saa fromt til Gud og dufte
Samler Eder ved hans Hovedsteen,
Lampen lig, som under Gravens Bue
Brænder for den Dødes trætte Been,
I en dødligblaa, men hellig Lue.

Eders Yndling havde intet Guld,
Uden Smykke var den sorte Tilke.
Gyldne Gyldenlak, vær du da Guld;
Vær du Sølv, du sølverhvide Lilie!
Slyng hans Navn! han var en Blomst som du:
Reen, uskyldig, elskovsfuld og stille;
Kraftig var hans Aand og from hans Hu.
Hvide Lilie, lad din Taare trille!

Flora! du som hist i Østens Hiem
Har din rigelige Blomsterbolig,
Drag fra Østen, gak for Graven frem,
Hvor din Ven i Norden slumrer rolig;
I dit Fyldehorn tag Urter med,
Fiernt fra alle Jordens grønne Skove;
Strø dem yppigt paa hans Hvilested,
Smiil og græd, og ønsk ham sødt at sove.

Hædre saa din Offerpræst! Hans Villie
Ene var at vorde Flora kiær.
Gud, som klæder Markens sorgfri Lilie,
Klædte ham, imens han vandred her.
Stille var hans Liv, kun Faae ham kiendte,
Skiøndt Europa lydt gientog hans Navn.
Trofast dog han sin Gudinde tiente.
Flora! tryk din Elsker i din Favn.

Ei til Mennesket, men kun til Eder,
Spæde Blomster! Skialden sig har vendt,
At hvert Foraar fromt I tilbereder
Eders Ven et helligt Monument:
Eviggrønt, o Vahl! og Granbar vinde
Hver en Vinter om din Urne sig;
Men med Vaaren, Jordens Elskerinde,
Hundredtusind Blomster favne dig!

# Til Hanna Steffens,

## født Reichardt.

(Paa hendes Fødselsdag).

November stod saa kold og øde,
Hiemsøgt af Taager og af Regn;
De vilde Storme rædsomt løde
Fra Skyen, om en nøgen Egn.

Den gamle Høst, en kroget Gubbe,
Sad der saa tankefuld i Løn;
Tilsidst han reiste sig fra Stubbe,
Og bad til Guderne sin Bøn:

Da ynkte de fra Sky den Arme,
Som sad saa kummerfuld og stil,
Foruden Liv, foruden Varme,
Foruden lifligt Blomsterspil.

Og Freia monne let sig saare
Med blanke Spyd; og see af Blod
Til Jorden sank en Purpurtaare,
Og spired frem, og fæsted Rod.

Og Solen gav den lune Bade,
Men Stormen lagde bly sig ned,
Og i Frigga gav den grønne Blade,
Men Bragi gav den Evighed.

Og i Novembers kolde Mose
Der er ei længer koldt og dødt,
Fra den Tid Freias unge Rose
Der spired frem og blusser sødt.

Men Blomster maa man Blomster yde;
De voxe spatsomt paa min Vei,
Derfor kan jeg kun Rosen byde
Her disse smaae Forglemmigei.

# Til Samme.

(Aaret efter).

Kiære Hanna! iblandt kjære Dage
Er der Een især blandt alle kiære,
Som os dobbelt dyrebar maa være,
Som fortiener første Rang;
Eenogtyve Gange lagt tilbage
Blev den første Dag af dine Dage.
Maa jeg dig en lille Sang frembære?
Vil du gierne lytte til min Sang?

Deilig som en Foraarsblomst af Jorden
Voxte frem du i din Faders Have,
Vaarens yndigste, dens bedste Gave;
Hulde Blomst! du var din Gartner kiær.
See, da kom en Pillegrim fra Norden,
Tankefuldt hans Øie saae mod Jorden,
Saae din Tryllekalk, og til en Slave
Giorde ham dens unge Rosenskiær.

Hvor forundret blev han ved at finde,
At en anden Blomst ham kunde binde:
Til en fiern, en himmelsk, stod hans Minde,
Til Philosophiens Urne blaa;
Men nu saae han henrykt dig imøde,
Og det Blaa fortrænges af det Røde,
Lifligt straalte du hans Blik imøde,
Rose! du var ene den han saae.

Jorden var han sindet om at vandre,
For at skue Værter, Dyr og Stene,
Til den luftblaa Himmelblomst allene,
Til den fierne Viisdom stod hans Hu;
Men nu stod han under grønne Grene,
Huld Nærværelse forsiog hans Længsel,
Til et Frihedstempel blev hans Fængsel;
Tempelets Gudinde var kun du.

Og den vise Troldmand, som med søde
Toner vidste Blomster frem at lokke;
I hans Bed de stod i rige Flokke,
Aabned Kalken under Lyrens Klang:
Han til Nordens Yngling Blomsten rakte;
Taus han den til sine Læber bragte;
Ved hans Barm nu hviler sødt den Røde,
Følger ham saa trolig paa sin Gang.

Og nu er den sølvblaa Længsel svundet,
Rosenrøde Fryd har Seier vundet;
Ved sin Arne, lykkelig omslynget,
Rolig slöder Vandringsmanden nu.
Der kan han sin anden Guddom dyrke;
Rosens Dufte ham livsaligt styrke;
Tre Aar har den huldt sig alt forynget
Ved hans Bryst, i stille kiærlig Blu.

Rene Blomst, du ei min Ven forlade!
Slyng omkring hans Tinding dine Blade,
Kiøl ham, naar han dybt og stille grunder,
Skiænk ham mangen fager Rosenknop!
Da skal aldrig Modet ham forlade;
Uden Vandring, uden did at træde,
Trofast, tro i Kiærlighedens Sæde,
Vil han sikkert naae til Biergets Top.

Og den blaa, den fierne Blomst, den kommer
I den sene, men den modne Sommer,
Sænker saligt ned sin høie Stængel,
Slynger sig om Rosens Purpurfavn.
Ømtfortroligt skal sig Begge møde;
Og det Blaa skal blandes med det Røde,
Som Viol, og nævne som en Engel:
Aphrodites og Athenes Navn.

## Til Camma Rahbek.

(Paa hendes Fødselsdag, i et Exemplar af Schlegels Spanisches Theater).

At det er gaaet dig som mig, Veninde!
At denne Slud og disse kolde Vinde
Dit Ønske lokker tit til Syden ned;
At Kraften i de norske Kampefielde
Du ønsker blandet med den Herlighed,
Der blusser frem i Sydens Blomstervælde;

Det kan vist ingen Dannemand fortryde,
Og meget mindre grusom dig forbyde,
At kunstigt i din Blomsterurne du
En sielden sydlig Blomst med Glæde planter;
Naar Stormen raser her i al sin Gru,
Naar Livet fryser og Naturen skranter.

Snart svøber mørk og graadfuld Vinterdagen
Det store Liig ind i sit store Lagen,
Og Stormen orgler frem et Sørgechor;
Men lad Naturen rædsomt sig forvilde!
Du drager fra det sørgelige Nord,
Til Dantes Lund, Petrarcas varme Kilde.

I Vest fra disse skiønne blide Steder,
Et Land sig strækker, som Naturen klæder
Med Purpurtepper, med Smaragd og Guld.
To Templer reise sig i denne Zone,
Som Sanggudinden bygged elskovsfuld:
Eet for Cervantes, eet for Calderone.

En sieldenkunstig Smed, Hefaistos Lige,
Høit i Germaniens udstrakte Rige,
En Sølvernøgle, glat, med gyldne Lag,
Har smeddet til den ene Dør, Veninde!
Modtag den af din Skiald, paa denne Dag,
Og lad den være dig et Venskabsminde.

---

# Petrarcas Canzone i Vaucluse.

Sølvbæk! I Bølger milde!
Hvor hendes hulde Lemmer
Fandt Ro, den skiønneste, den elskte Pige;
Green! hvor hun hvile vilde;
Ak aldrig jeg det glemmer!
Du grønne Støtte, for den Elskelige;
Blomster! som Kiolens Flige
Har giemt, som sødt blev baaret,
Hvor Englebarmen svulmed;
Hellige Luft, som dulmed,
Mens giennem dig det hulde Blik mig saared;
Ak laaner hver mig Øre,
Min sidste sørgelige Sang at høre.

Vil Skiæbnen aldrig smile,
Vil Gud sig ei forbarme,
Men slukker Elskovstaaren Øiets Lue;
Da lad mit Legem hvile
I Eders Blomsterarme,
Naar Siælen hist sit Hiem skal atter skue.
Da kan ei Døden kue;
I dunkle Dødens Egne,
Mens dette Haab mig glæder,
Jeg uforfærdet træder.
Ja intet bedre Sted kan Læben blegne!
Og ingen Grav saa fromt og stille giemmer
De trætte Been, de kraftesløse Lemmer.

Snart vil herhid hun vandre
Ad vante Vei tilbage,
Den grumme Blide. Ja det vil sig føie:
Hvor først vi saae hverandre,
Den helligste blandt Dage*)
Der vil hun kaste hen sit skiønne Øie;
Og — Fader i det Høie!
Kun skue Gravens Fliser.
Da skal sig Hiertet lukke
For Elskov op, og sukke
Med Bøn til Gud, at han mig Naade viser.
Høit vil hun ham paakalde,
Mens Taarene paa Sølverfloret falde.

*) Langfredag.

Ned fra de skiønne Grene, —
Erindring o du søde!
En Blomsterregn i hendes Skiød nedilte.
Hun sad saa ydmygt, ene,
I Skiønheds Morgenrøde,
Bedækket med de fine Løv og smilte.
Eet Løv paa Kiolen hvilte,
Eet funklende sig hæved,
Af gyldne Lokker fundet,
Med klare Perler bundet;
Eet laae paa Jorden, eet i Vandet bæved;
Eet syntes muntert sige
Med vildsom Svæven: Her er Elskovs Rige!

Hvor ofte da, med Sukken,
Jeg høist forundret sagde:
Ved Gud! hun har i Paradiset hiemme.
Saa vidt, af Elskov drukken,
Mig hendes Miner bragde,
Det Blik, det søde Smil, den klare Stemme.
Alt kom mig til at glemme
Det skiønne Virkelige;
Saa selv jeg spørge kunde:
Naar kom du hid? Hvorlunde?
Jeg var i Himlen, ei paa Jorderige.
Fra den Tid disse Steder
Mit elskovsfulde Bryst allene glæder.

Hvis Skiønhed du, min Sang! besad som Willie,
Du kunde dristig vove
At gaae til Folket, fra de dunkle Skove.

# Violerne.

Smaae Violer, o hvor sødt,
Mellem Græsset ungt og blødt,
Frem I blaane!
Solen varmer Eders Luft,
Bemod suger Eders Duft
Af den blege Maane.

Tæt I ved hverandre staae,
Rødmen i det stærke Blaa
Mat henviger.
Herligt i den unge Lund
Spætter I den grønne Bund,
Vinke Dalens Piger.

O men koldt er spæde Straa!
Sammenklynget tæt I staae,
Hvor I skiælve!
Magtesløst paa frosne Muld
Vil sig Urten medynkfuld
Lunt om Eder hvælve.

Smaae Violer! nei, o nei,
Grumme Storm skal længer ei
Jer nedtynge.
Her I ei skal staae forladt;
Hurtig om min Emmas Hat
Vil jeg Eder slynge.

Om den lysegule Bund
I en, yndig Krands saa rund
Eder bøie.
O hvor vil det svage Skin
Hæve hendes Purpurkind,
Og det sorte Øie!

## Vaarsang.

Nu er da Vaaren kommen,
Nu er os Busken Læ;
Og Natergalen toner
Høit i det grønne Træ;
Og nysudsprungne Roser
Tæt ved hverandre staae;
Og klart de friske Vover
I Sølverbækken gaae.

Og Aftenstiernen smiler,
Den vækker Elskovs Lyst.
O see den smekkre Pige
Hist, med det runde Bryst!
Og see, de smaae Zefirer,
Hvor skielmsk de uden Larm
Det tynde Slør bortrive,
Som dækker hendes Barm.

O Pige, kiære Pige!
Nu har jeg lukt min Bog.
Jeg sidder ei og stirrer
Meer i det gamle Sprog;
Det Liv, som der jeg finder,
Det blomstrer ude nu.
O kom min Elskerinde!
Hvor længe tøver du?

Kiærminde! som kan skue,
Du Zefir! som kan staae,
Du Lilie! som kan lue,
Du Rose! som kan gaae;
Sødt synge Nattergale,
Naar Skoven sig har hvalt:
Du synger og kan tale,
Du du mit Alt i Alt!

Nu kommer og omringer
Den unge Sanger nær,
Mens høit hans Lyra klinger
Bag disse Bøgetræer.
Om Amors Rosenlænker
Han henrykt synge vil.
Saa kommer hid! og skienker
Et Kys ham, for sit Spil.

Ja Tiden gaaer tilbage,
Naar Løvet springer frem;
De unge gamle Dage
Staaer op fra mørken Hiem.
Slet intet nu jeg savner,
I Favnen af min Mø;
I Skoven springe Fauner,
Najader i min Sø.

Og Pan staaer kiæk for Skoven,
Brat for en Tiørnehæk,
Og jager Tidens Kloge
Bort, med en panisk Skræk,
Som vil min Dryas dræbe,
Min overgivne Faun,
Og som med isnet Læbe
Koldt spotter Elskovs Navn.

# Biergmandsliv.

Den over Jorden byder,
Som maaler Jordens Bund,
Hvem ei Bekymring bryder,
Dybt i den kiøle Grund.

Som tausindviet kiender
Dens Kæmpeledemod,
Som til dens Værksted vender,
Med uforttrøden Fod.

Dens hemmeligste Kammer
Sig aabner for hans Bud;
Hans Hierte den opflammer,
Som om den var hans Brud.

Hver Dag han did kan drage
Begeistret, dobbelt fro.
Han skyer ei Flid og Plage,
Den la'er ham ingen Roe.

De mægtigste Bedrifter,
Fra længstforsvundne Tid,
Den dybe Klippe skrifter
For ham kun aaben, blid.

Oldtidens Luft ombæver
Ham der med høie Syn,
I Grubens Mørke svæver
For ham et evigt Lys.

Hvorhen sin Fod han flytter
Staaer han bekiendt og stærk,
Naturen understøtter
Hans Hænder's travle Værk

Til Hielp i høie Grotte
Ham Vandet følger brat;
Og alle Klippeslotte
Ham aabne deres Skat.

Op for sin Konges Throne
Han bringer gyldne Skrin,
Og sætter i hans Krone
Den funklende Rubin.

Vel sandt, han Kongen byder
Alt hvad han hist erholdt;
Dog det ham lidet bryder.
Hans Armod giør ham stolt.

Lad dem som Bødler hærge,
For Penge, Land og Slot;
Han er, i sine Bierge
Den glade Jordens Drot.

## Viinguden.

Paa grønne, varme Bierge fødes
Den Gud, som blander Livets Drik;
Hans Løv af Solen kiærligt mødes,
At den kan skienke dem sit Blik.

Ham glædefuld undfanger Vaaren,
Huldt svulmer op det spæde Skiød;
Og naar alt Høsten Frugt har baaren,
Da springer frem den Glut saa rød.

I snevre Vugge man ham pleier;
Dybt under Jord han giemmes godt;
Der drømmer han om Fest og Seier
Og bygger mangt et Taageslot.

Ind i hans Kammer Ingen trænge,
Naar Uro giærer i hans Blod!
Thi han kan Baand og Lægter sprænge,
Med fyrig Ungdoms Kraft og Mod.

Og en usynlig Vagt beskiermer
Den hulde Drømmer, stadigt der;
Og hvo sig Helligdommen nærmer,
Ham træffer luftomvundne Spær.

Naar nu hans Vinger bredes baade,
Da hæver han sit Blik saa skiøn,
Og lader sine Præster raade,
Og kommer frem paa deres Bøn.

Han stiger af sin dunkle Mose,
Klædt i krystalne Klædebond,
Taus Andagts høitidsrøde Rose
Betydningsfuld han har i Haand.

Og overalt om ham, med Glæde,
Hans Lærlinge sig sætte ned;
Og tusind glade Tunger qvæde
Ham deres Tak og Kiærlighed.

Han sprudler i utalte Straaler
Sit indre Liv i Verden ud;
Selv Elskov nipper af hans Skaaler,
Og er hans evighulde Brud.

Som gyldne Tiders Aand han viser
Sig allenstund den Digter huld,
Der høit, i luedrukne Viser,
Besynger Rhinens Drueguld.

Han gav ham Magten i sit Rige
At tolke, hvad I følte nys:
Og derfor ingen deilig Pige
Bør nægte Digteren et Kys.

# Julevise.

Idag nu, og næsten for to tusind Aar,
Da laae i den lune, den sydlige Vaar
De venlige Hyrder paa Marken og saae
Til funklende Stierner paa Himmelens Blaa.

Hver Hyrde, saa kraftig og munter som varm,
Sad med sin Hyrdinde ved kiærlige Barm;
I Maaneskin sad de, ved rislende Bæk,
Og plukked dem Himbær af bugnende Hæk.

Men svulmende Himbær, skiøndt afplukket nys,
Var Intet dog mod det livsalige Kys,
De venlige Haandtryk, de salige Blik,
Som alt de imellem af Pigerne fik.

Saa laae de og leged uskyldigt og frit,
Og spøged og snakked og kyssed saa tit,
Og dandsed i Maanskin og tumled sig om,
Til Englene til dem fra Himmelen kom.

Ak! meget forandres i totusind Aar:
Her Vinter det er, naar i Syd det er Vaar;
Vi er ingen Hyrder; den bidende Vind
Har drevet fra Marken til Stuen os ind.

Forsvundet er længst det idylliske Liv;
Nu staaer Cavaleren for Damen saa stiv,
Og Damen er knipsk paa Anstændigheds Bud,
Og saaledes gaaer det, Dag ind og Dag ud.

Men reent dog Naturen fornægter sig ei,
Tit vender den om paa vildfarende Vei,
Og eengang om Aaret den gotter sig ret,
Og løsriver Stivhedens trange Corset.

Og det er i Julen; da byder den Lyst,
Ved Mindet om Hyrder ved Kiærligheds Bryst.
Da giemme vi Beltet, som fængslede nys
Den frygtsomme Pige, der gi'er os et Kys.

Af Kiærlighed bragt til Fortvivlelsens Top
Vi flygte bedrøvet og hænger os op;
Og Glutten fortryder sin Grumhed paa Stund,
Og afbider Strikken med blussende Mund.

Da sætte vi os om Forundringens Stol,
Lig Straaler omkring den velsignede Sol,
Og undrer os over fordærvede Skik,
Og al den Forkeerthed i Fior vi begik.

I Mangel af Maane vi nøies med Lys,
Med Brænde bortfierne vi Vinterens Gys,
En Harpe maa gielde for rislende Bæk,
Og Viinflasken bøder paa Bærret i Hæk.

Og da er vi Hyrder, da trykker vor Arm
Den søde Hyrdinde til bankende Barm.
Uskyldighed kommer fra Himmelen ned,
Og seer vore Glæder, og glædes derved.

# Island.

Island! Oldtidens Øe, Ihukommelsens vældige Tempel,
Hen til din fiernede Kyst vifte Gud Bragi min Sang.
Altid en kraftig Ild udvikled din skinnende Fieldiis,
Vældigt det bølgende Hav freder om Oldtidens Aand.
Der iblandt Askurs Æt fremblomstred de herlige Skialde;
Er ei i Nordens Natur Hekla som Genius størst?
Aand og Natur sig forened, og vist ei hændelsesviis blot
Bygged et Tempel sig der Saga, med Griffel og Skiold.

Dog, Aarhundreder svandt, og det Skum, som
henruller i Taage
Fra den beskvulpede Kyst, møder fra Island kun
nu!
Digter hvad synger du der? Ha hvis du kan stirre
mod Solen,
Vend mod Italia det, hør paa det undrende Folk:
Helten af bristende Marmor staaer herlig igjen fra
de Døde,
Thor med sin Hammer har vakt Grækernes
Guder til Liv.

---

# Evald.

Evald! naar dig jeg mindes, da mørknes mit
Øie med Taarer,
Rosen med nagede Blad falmet paa Heden
jeg seer.
Skiæbnen satte den hen i Lyng, og den drivende
Regnsky
Skienkte den, sparsomt kun, enkelte qvægende
Stænk.
Kroget da skiød den sig frem, halvvisnet sank
den mod Jorden,
Endnu dog uskadt en Knup stod paa fortørrede
Stilk.
Nornen i sølverbølgende Klædebond foer over
Heden,
Saae den ved Minattens Lys qvalt mellem Tid-
sler at staae.
Sødt hun da smilte, men klar var i Øiet en
funklende Taare,

Taaren paa Knuppen nedfaldt tung, og den aabned sig brat.
Og til Forundring en Rose sig herlig udfolded i Purpur,
Endnu de seneste Aar qvæger dens liflige Skiær.
Evald, stor var Din Aand; skiøndt lænket de lammede Hænder,
Herlige Toner dog steds lød fra den bævende Streng.
Ret som Idunna du sad, i en Jothuns goldeste Fieldkløft
Fængslet, med Taarer paa Kind, Æblerne skiult i dit Skiød.
O betydningsfuldt var dit Liv, du salige Martyr!
Stærke Laokoon du! med det omsnørede Bryst.
Stor var Slangen og grum, som omspændte de kæmpende Muskler:
Midgardsormen det var, Jordens omringende Qval.
Hellige Skiald! din Død var Balders: Den grusomme Skiebne
Slukked i taagede Tid Fromhedens reneste Lys.

# Høsten.

Atter jeg skuer dit Guld, du dig nærmer, du rynkede Gubbe!
Bleg ved den vindtørre Stav vandrer du jevnlige Gang.
Storm høit flagrende slaaer i den sølvgraa Lok, og dens Bladkrands
Rives i visnede Løv ned, og omhvirvler din Fod.
Venlige kolde Taarer i Øinene blinke. De funkle!
Trille saa langsomt og tungt ned paa den brunlige Kind.
Bladløs ene mig vinker til Ro hin falmede Løvsal;
Himlen, som nylig var graa, skiller sin natlige Sky.
I Sværmeriskvild bag vældige Rift Sølvmaanen sig viser,
Breder sit døende Skin over den gustne Natur;
Smiler saa mat og vemodig til dig, som stirrende fletter
End af de seneste Løv Isfen en duftende Krands.

Høst! Fuldmaanen, din Mø, hvad har den blege
Veninde
Vel da hver Midienat hemmeligt dig betroe?
Taler I hellige Magter om skiønnere kraftige Dage?
Ak da indlader og mig! Kiær er slig Tale min
Siæl.
Høst med din Asterkrands! du vederqvæger mit
Hierte;
Nattevandrerskem med, hist med det sværmende
Blik.
Deilig er Ynglingens Vaar, med sin Rosenkind,
med sin Tinding
Trindt af Violet omslyngt, Blikket som Morge-
nens Glands;
Men som en Engel fra Gud, der i høi, liv-
salig Begeistring
Staaer for den skuende Siæl, faurt i dens reneste
Aa; —
Hiertet da bankende slaaer, og hver Arm sig stræk-
ker med Tvivl ud,
For at omfavne ham fast, fast til det luende
Bryst:
Flux, som et hvidklart Blus, der hensvæver i nat-
lige Dunstkreds,
Udi sin høieste Glands svinder han bort for dit
Blik.

Saadan den rødmende Vaar: med urolige Fied
han sin Vandring
Tog giennem taagede Nord did, til sit østlige Hiem.
Stakket han hvilte kun her, i den nysoplivede
Bøglund;
Blomsterne trindt om sin Fod, Elskovsgitarren
i Haand.
Skingrende Sangersker let ham omflagred den
krandsede Tinding,
Guldguul vægtige Lok bølged for duftende Vind.
Trindtomringet, han dvæled, af Piger og barn-
lige Gubber,
Enkelte Ynglinger med, Mængden ham kold gik
forbi;
Skiældte ham haant for en Dreng, som sin Tid
henødsled med Leeg kun,
Skiøndt i det fagreste Skrud Jorden til Fest
han har smykt.
Hurtig han reiste sig da, da forlod han duftende
Græsbænk,
Upaaskiønnet, useet, smiled han Veemod og gik;
Fulgt af Zefirernes Hær og af Blomster og siun-
gende Fugle,
Let, som en Purpursky, fiernt han forsvandt i
det Blaa.

Skiønne letsindige Glut! — O Høst! Trofastere! Gubbe!
Kryst din vemodige Dug kiølt paa min flagrende Lok.
Alt har din Hustru travl, bekymret for vinterligt Forraad,
Plukket i rummelig Kurv Grenenes bugnende Frugt.
Langsomt bestiger du nu ved din Stav det skaldede Viinbierg,
Stirrer med dvælende Blik hen paa den visne Natur.
Solen er dalet i Hav, tørt suser det spraglede Løvværk,
Aabent det bæver og koldt, streifet af Straalens Farvel.
Stiernen, som holdt sig i Somrens Larm paa hvælvede Baggrund,
Triner nu lysere frem, med sine himmelske Blik.
Hellig er Høsten, den Livet med Død huldsaligt forener,
Selv jo den visnede Green smykkes af kongeligt Guld.
Giennem den tidlige Nat mig dæmrer den salige Straale,
Vier til Viisdom min Siæl, nærer mit himmelske Haab.

# Vaaren.

Alnaturen er nu kun en andagtjublende Kirke,
Kiærlig den hellige blaa Hvælving omfavner det Alt.
Fromt Smaablomsterne parviis her i de grønlige
Stole
Sætte sig, Række ved Rad, pyntet i Helligdags
Dragt.
Fuglen i Løvenes Chor sang høit sit skiønne
Te Deum,
Zefir, den Helligaand selv, frodig omsvæver det Alt;
Byder hvert Blomster i Ydmyghed ned til Jord
sig neie,
For den Almægtiges Navn. See hvor de adlyde
fromt!
Ak! i den visnende Høst, da stirrer kun Blikket tilbage,
Men i den blomstrende Vaar skuer det haabefuldt frem.
Stormenes tunge Drøn lød mørkt, som en nordisk
Ballade,
Suk over svundne Bedrift toned den ikkun og Drab.
Øiet paa Ridderborgens Ruin da dvælte med
Veemod,

Rødsteensmurene stod mosklædt, Aftnen i Blod.
Men i den barnlige Vaar — Da leger kun Alfen
i Skoven,
Skumringen luller os sødt ind i en Sommernats-
drøm.
Prægtigt ved Shakespears Borg Calderone plan-
ter sin Rose,
Ømt i hver smilende Bæk risler Petrarcas
Sonnet.
Mindet om Vinter, om Høst, om Liv, Død,
Oldtid og Nutid
Blander sig da i vor Siæl, broget i mild Phan-
tasie.
Dypper sin Digterpen i det østligluende Purpur,
Skriver paa Blomsternes Blad sit Ariostiske Digt.



# Digte med Palnatoke.

## I.

### Til Veninderne.

Forfatte Dramer uden Damer,
Intriger uden Koner, Piger,
At trylle Læser varm og heed
Aldeles uden Kiærlighed;
Det kunde synes fast umuligt.
En qvindeligt og ei jomfruligt?
Hvorledes vil en Musa da
Besøge Jorden, himmelfra?

Dog, søde Børn! er da blandt andet
Ei Kiærlighed til Fædrelandet
Et hellig Ægtekiærlighed,
Som vel kan giøre Helten heed?
Er Kiærlighed til Dyd og Styrke
Da ingen Elskov, vi bør dyrke?
Kan Troskabs og kan Venskabs Pagt
Ei mane denne Guddomsmagt?

Og hvad er da vel Fædrelandet?
Kun en Gudinde, intet andet.
Og hvad er Troskab, Venskab, Dyd?
Gudinder ene, Livets Fryd.
Og Had og Avind? (thi dem finder
I ogsaa) Helvedes Gudinder.
Hver Guddom styg, hver Guddom skiøn,
Maa træde frem af Eders Kiøn.

Her findes altsaa jo, Veninder,
I Grunden intet uden Inder;
Usynligt støbe Kuglen de:
De Mænd, som legemligt vi see,
Der gaaer omkring med stolte Miner,
Er kun Gudindernes Maskiner;
Løsladte Marionetter kun.
Hver Handling har en Indegrund.

Hvad, (efter Risbrigh) "anbelanger"
Den Elskov, som I kiælent fanger,
I "engere Bemærkelse"
Og som ei findes her? — O vee!
Hvad skulde Amor her, den Lille?
Kan han ei Hovedrollen spille,
Saa er ham Rollen altfor slet.
Saaledes kom vi ud af det.

## II.

## Til Rahbek.

Omtrent et Aar, min Ven, er svundet
Fra den Tid sidst jeg friskt har bundet
En Krands af Lilier, Rosmarin,
Indsprængt med Rosernes Karmin.
Som Solen kalder Vaaren atter,
Saa kalder Jovis hulde Datter,
Ved vennesalig Atterkomst,
Frem af mit Indre Siælens Blomst.
Den ranke, blege Melpomene
Fra Nordens gamle Bautastene
Har atter her i Vintrens Tid
Besøgt mig, vemodsfuld og blid;
Har lært mig mine Savn forglemme,
Ved Klangen af sin rene Stemme,
Har aabenbaret mig en Skat,
Ved Maanens Lys i Midienat.
Hvad giæred under Sneens Lagen,
Med Vaaren kommer nu for Dagen;

Det Frø, som skiult i Jorden laa,
Nu blomstrer i det kune Blaa.
Tag denne Krands, med venlig Villie!
Du finder Rosmarin og Lilie,
Dog livner ingen Roses Glands
Den grønlighvide Sørgekrands.
Kun Thor og Mimer staae i Lunden,
Hvor Freia var af Frygt forsvunden.

Her toner Harpen samme Klang,
Som, for et Aar, i Hakons Sang.
Hvis Norges ranke Gran dit Øie
Med sig har hævet i det Høie,
Velan, min gode Ven, forsøg
Her Skyggen af den danske Bøg.
Jeg haaber, at dens fulde Krone
Skal vinke dig ved Harpens Tone,
Og vise dig en siellandsk Lund,
Vel Granen værd paa Norges Grund.
Var Hakon mere stenet, takket,
Her finder du kun Veien bakket;
Har en og anden Fieldekløft
Dig aabnet hist en farlig Grøft,
Hvorover jeg blev nødt at lægge
En kunstig Bro, for alt at dække;
Her gaaer du sikkert, Skridt for Skridt,

Og kaldes ei fra Lunden vidt.
Men tro for alting ei, jeg byder
En Lund, som sagt, hvor Kilden flyder
I demantklare Boblegang
Og risler kiælen Elskovsfang.
Kun Kæmper sees i disse Skygger,
Hvor Nornen som en Ugle bygger;
Bort hendes Hyl, som kræver Blod,
Har skræmmet hver en Qvindefod.
Ei Zephyr giennem Krattet hvidsler,
Svartalfen pusler lumsk bag Tidsler;
Salt vædes dunkelgrønne Jord
Af høitidsfulde Jsesfjord.
Havfruen, medens Solen daler,
Paa Dybet som en Hane galer,
Med Skrig hun fordrer Dødens Rov
Af skummeldækte Leireskov.

Men skummer sort end Gislunds Strand,
Og knuger Ormen den til Smerte;
I Stormen seer du dog en Mand,
Med Odins Kraft og Balders Hierte.

## III.

## Til Vennerne.

Hvad giør Fædrelandet kiært?
Hvad giør det vor Troskab værdt?
Hvad har skabt det til et Eden?
Er det den ukiendte Skok?
Nei, det er en ringe Flok:
Venskab kun og Kiærligheden.

Hvad er vel mit Fædreland?
Er det hver en nordisk Strand,
Som den stolte Sø beskytter?
Er det hver en grønlig Bred?
Nei det er et enkelt Sted,
Nei det er kun nogle Hytter.




Hvad har viist mig qvindlig Dyd,
Mandig Kraft, hvad skiænkte Fryd?
Var det denne store Vrimmel?
Var det Mængden? Nei, o nei!
Nogle Hierter, Mængden ei
Giør mig Danmark til en Himmel.

Hvilket enkelt jordisk Bryst
Fatter vel den hele Lyst,
Alle Jordens spredte Gaver?
Af de Blomster, sparsom smaae,
Som jeg finder i min Vraa,
Anet jeg de Andres Haver.

Eder, Venner! da min Sang
Skylder jeg, min Harpes Klang,
Fædrelandets Herligheder;
Eder og det gamle Skrift
Takker jeg min Helts Bedrift,
Derfor offres Digtet Eder.

## IV.

## Til Carl Heger.

Min Carl! naar dette Digt du nu har læst,
Naar Fantasiens Magt din Aand har glædet,
Naar Heltens Skiæbne har dit Øie vædet,
Og Fædrelandets Røst Ild i dit Hierte blæst;
Siig da, om ei blandt de tilbagemante Skygger
En Helt du finder fra den yngre Tid,
Som ubemærket, vennehuld og blid
Sin lille Hytte ved vor Arne bygger?

Dog nei, du seer det sikkert ei;
Beskedenheden med de stille Dyder
Sig ubevidst i Eensomheden fryder,
Bag Skoven ved den store Landevei.
Forbi den lader Livets Helte gaae,
Fornøier sig ved saa at see dem vandre;
Bestandig kun opmærksom paa de Andre,
Sig selv den ganske glemmer i sin Vraa.

Dog ei Enhver som gaaer forbi er blind;
Ei hver en Pillegrim ikkun betragter
Den stolte Vrimmels drabelige Fagter,
Men titter nu og da i Busken ind;
Opdager Eremitten i sin Lund,
Indtræder, smager Vandet af hans Krukke;
Han hører fromme Turtelduer klukke,
Gaaer bort — og glemmer aldrig denne Stund.

Saa gik det mig. En Maler med min Bog,
Og med min Pensel, kom jeg for at finde,
Hvad Fantasien kunde stort forbinde
I Kunstens frescomalte Billedsprog;
Og mangen Helt jeg skued, kiæk i Strid,
Meer eller mindre ledt af Smaaligheden;
Og for at finde Helten til mit Eden
Jeg maatte drømme mig en Heltetid.

Men Een af mine Helte, slet og ret,
Som i det nye Billed her er malet,
Fordunkler undertiden Idealet,
Og er dog andet ei — end et Portræt!
Thi virkelig min Thorvalds Hierte slaaer
End høit for Andres Vel med samme Lue.
Ham, Carl, du finder i din egen Stue,
Naar, med dig selv, for Gud du ene staaer.

# Dickmanns Død.

Sludfuld, taagnet og kold skyller med Storm
Regnen mod Klippens Grund,
Hist, hvor fiernt mellem Field aabner for Nord-
havet sig mørk en By*);
Sparsomt Flora med Vaarpryd og med Smil
Solen paa Himlens Blaa
Giæster den, mens Arktur blegner i letslumrende
Sommernat.
Skibsfart sammen den drev; Handel er der Løsnet,
og nordisk Kraft
Tidt med senestærk Arm lydig til Flugt Havet og
Stormen tvang.
Stræbsom Flid og et utrættet Erhverv skaffer til
nøgne Kyst
Ceres Gaver, du froblussende Gud Bacchus!
din Druefaft.
Hvilken Skiald da med Lyst slog ei sin Frydsharpe
til Hædersqvad

*) Bergen.

For slig mandelig Daad? Thi hvad er meer mandelig ærefuldt,
End at tvinge den barskydre Natur lydig, ved indre Kraft?
Ak, men nu, men i Dag toner den sølvklingende Cithar ei
Styrkens Roes; den er dækt, dæmpet til Sang, dækt med et Sørgeflor.

Thi ved Kamp, og ved stærkvirkende Daad svulmer paa Mandens Arm
Senens Jern, og hans Bryst runder sig fritaandende, Modets Hiem;
Men hvo drømte vel blandt Musernes Børn om at paa Fieldets Kant,
Huldt af sparsomme Solsmiil, bag et sletskiærmende Vinterlæ
Ud var klækket en Blomst, sielden og fiin mildelig elskovsfuld,
Sydligskiøn af Natur, duftende sødt, kiælen mod Solen vendt?

Høit paa goldeste Biergaas imod Sky voxer vel stundom frit
Lægens Urt, med en skarpvirkende Gløð, krydret med Jetteblod;

Stærk helbreder dens Rodmelk, og jeg veed vel
at din Bitterurt,
Holberg! der, mellem Steen, suged sin blodrensende Sundhedsaft.
Men det Blomster, som nu, visnet og brudt,
driver for Bølgen hist,
Var ei nordisk, af diærv Kæmpenatur; var,
hvilket Underværk!
Var en østerlandsk Urt, klækket til Duftglæder af
Alfers Chor.
Selv Titanias Haand, liliehvid spæd, planted paa
Klippens Grund
Hist den; aanded dens Luft luun med sin høitsvulmende Svanebarm.
Vært hun gav; og den blev herlig og høi, bredtes
med frodig Kraft;
Blev en Busk, i hvis Læ Klio med Guldlyren
hensatte sig.
Egnens Ynglinger did lokked ved Klang, Alf,
du med salig Røst!
O min flammende Siæls Kraft har du vakt
først med din Heltesang.

Men mens Luften sig klar mildned, mens grøn
Kronen sig runded frit,

Ødelæggelsens Orm uformærkt aad dybt sig i
Stænglens Marv;
Og den blomstrende Busk tabte sin Blomst, misted
sin Sommerduft;
Lig en grædende Piil bøied dens Løv sig mod
den dunkle Flod.
Kun i Floden det end levende Blad fandt sin For-
friskelse;
Daglig Væxten blev meer gusten og guul; til i
en Rædselsnat
Bølgen løsned dens Rod, rev den fra Land —
Nu har den overstridt!
Men med Flör om sin Guldlyra paa Strand
sidder nu Klio taus,
Medens Skialden en Sivblomst kaster hen
efter den Busk, som ei
Meer rodfæstet, ei meer fængslet i Jordlegemets
Kummersmuld,
Flyder let nu paa Styx, venlig befriet, til et
lyksaligt Hiem.

## Den 14de November i Halle.

Vintermorgensolens Glands
Klar og herlig meldte Dagen;
Ynglingen i Stuen treen,
For sin Morgenthee at smage.
Og for ham paa Bordet laa
Deilig en forseglet Pakke,
Først fra Henrik Steffens bragt
Fredrik Schlegels Nytaarsgave.
Dernæst fra den hulde Viv
Finolivengrønne Handsker;
Et for Aand, for Legem et,
Begge trænge jo til Varme.
Da nu Vinteraftnens Sol
Langsomt ned i Vesten daled,
Da de hvide Koppers Kreds
Bordets muntre Flade krandste,

See, da vidned om en Fest
Pynteligt og muntert Hallen;
Thi af Bordet, brunt og blankt,
Var det grønne Bordug dragen.
Heller ei man Teppet fandt
Længer paa Fortepianet.
Alting straaled uden Slør,
Som paa sieldne Helligdage.
Og i ingen Kroge meer
Skuled Dunkelhed i Hallen,
Overalt de muntre Lys
Hvirvled med en Høitidsflamme.
See da treen Louise let,
Mild beskeden ind i Salen,
Rikke kom, Sophia kom
Reichardts hulde Piger alle.
Og en Sang med Melodie
Gav Louise nu til Skialden;
Selv hun havde Tonen sat,
Han Forfatter var til Sangen.
Derpaa traadte Rikke frem
Med et Uhrbaand i en Valnød;
Men Sophia, Eva lig,
Skielmsk et deiligt Æble rakte.
Og fra Reichardt Spillemand
Bragtes mange skiønne Klange,

Alt hans eget sieldne Værk,
Alle Goethes hulde Sange.
Tankerne fra Goethes Aand
Tydeligt i Ord udtalde,
Havde vundet dobbelt Kraft,
Ved med Toner sig at blande.
End et Billed fulgte med:
En af Velsklands store Skialde,
Ariost foræret blev
Til en ung beslægtet Sanger.
Dette var for Aandens Lyst,
Men end bragtes med for Ganen
Af Maderas drøie Viin
En forseglet støvet Flaske.
Da nu Vennen ogsaa kom
Did, den ædle Schleiermacher,
Som Jean Paul saa ret har kaldt
Siælevandreren af Plato;
Da nu Mine Wolf indtreen,
Store Grækers tydske Datter,
Og den hele Venneflok
Samlet var i Aftenhallen;
See da blev der baaret frem
Paa det lange Bord en Kage.
Kagen krandset var med Lys,
Sex og tyve Lys man talte.

Thi for hvert af Heltens Aar
Saae man frem et Lys at rage.
Uformærkt med Lyset svandt
Muntert hen en venlig Aften.
Og som Aften Lys og Aar
Svinder ogsaa nu Romanzen.
Glæden som et Blink forgaaer,
Mindet ligner Maaneglandsen.

# Vaarelegie.

Lad under Lyrens fortrolige Klang mig spørge dig, Camma,
Har nu alt tidlige Sol venlig din Hauge besøgt?
Ligger du alt paa Knæ for de purpurviolne Levkøier,
Som du med flittige Haand planter i Digterens Grund?
Som du, en smilende Dronning liig, fra tyngende Stavnsbaand
Gierne befrier. Siig, brød Vinterens Fængsel du alt?
Dufte de fyldige Blommer, de herlige Kroner, som nylig
Matte bag Vinduet stod, frodigt nu op i det Blaa?
Eller er det for tidligt endnu, og skuer du end kun,
Hvordan Auriklens Lok kroller bag Bladene sig?
Ordner du i dit Lysthuus Frø med linæiske Navne,
Som af din Ven du modtog, Holbøll Urtegaardsmand?
Voxer endnu om sædvanlig Rabat de vuggende Græsstraae

Bredt, eller bragte dig alt (klog paa saa mangen en Kunst)
Faderen Tegninger med, i Aftenstunden, naar Solen
Segnende kioltes, og sval blev den besværlige Vei?
Lokker alt Søndermarken dig grøn? Har Træernes Knupper,
Nyfødte Kyllinger lig, faaet de tidligste Duun?
Eller standsed i Harm, over Amagerland, over Havet,
Stormen de spirende Løv grumt med sin hylende Luur?
Ak hvi kan, som min Siæl, dog mit Legem sig ei giennem Luften
Svævende svinge? Da var hurtig Besøgene giort.
Mangen Qvæld, naar I eensomt sad i den skumrende Dæmring,
Treen jeg da pludselig midt i Eders studsende Kreds;
Nød de Bær, som af Digteren selv, med blottede Tinding,
Ufortrøden var plukt Middags Luen til Trods.
Under det giæstfri Tag svandt Aftnen kiøl, og Lyæus
Lokked med qvægende Viin Latter og Munterhed frem.

Camma! hvælvede Lyras Klang her mægter ei vældige
Voxende Hiemvees Qval ret dig at tolke; den skal
Heller ei barsk forstyrre dig Buggesangen, jeg sender:
Rafaels Engle kun lee her mellem Blomsternes Pragt.
Mægted jeg derfor end vældigt i Buonarotiske Farver
Diervt dig at male mit Savn, skal dog en Skildring som slig
Ei min Vaarelegie forstyrre. Du nærme dig venlig
Denne min Blomsterkost, sendt fra det fremmede Land.
Men naar Solen i Aftenqvæld bag Skovene daler;
Naar i sit krusede Sølv smiler germaniske Flod,
Ak da længes jeg saare til Eder; til Fader paa Bakken,
Og til de Kiære, som boe hist i den straatakte Vraa.
Tolker en venlig Aand Eder aldrig Broderens Længsel?
Mærker I aldrig mit Suk stundom i Aftenens Vind?

Nu, saa lader da denne min Sang i sværmerske
Toner
Høit Jer forkynde: Fra dem, Hiertet i Sandhed
har kiær,
Skiller ei lyneborgiske Sand, ek baltiske Bølger
Trofaste Vandringsmand; mægter ei schweizerske
Field
Aanden at rive; skal ei den stolteskneisende
Gubbe,
Montblanc, Biergenes Drot, skille; skiøndt
skiægget og bred
Kronet med Snee mellem Eder og mig han træder,
endskiøndt han
Sender sin Døttreflok listig imøde mig der.
Dog skal ei Roser og sølvblaa Luft, ei Skiøn-
hed og Farver
Blege det nordiske Lands Diser; ei Granerne
skal
Glemmes i Romas Dal; Brunetten de hulde
Blondiner
Ei fordunkle mig skal; Myrther i kiølige Lund
Af Erindringen bort ei fortrænge den hellige Bøg-
skov,
Hvor mig det tidligste Digt Alfen i Skyggen har
lært.

Ingen Ørne kan flyve saa høit som Tanken, den svæver
Over det kiækkeste Field, spotter den dybeste Kløft;
Som en venskabelig Due med Brev om Halsen den standsed
Ikke sin Gang, før den fandt Hytten i vanlige Flugt.

# De tre Fødselsdage.

Naar Dannerskoven grønnes,
Naar blaalig Luften luner,
Og Nattergalens Slag til Elskov vækker;
Naar Bondens Flid belønnes,
Naar Flora Stenens Runer
Paa Marken pryder hist med Blomsterhækker;
Naar kiølt hun Lunden tækker,
Og spætter Græsset med de blaae Kiærminder;
Naar Hyazinten lugter,
Og naar de modne Frugter
Til Skoven vinke Dalenes Hyrdinder;
Da kalder mig tilbage
Skiærsommer trende kiære Fødselsdage.

For dem at helligholde
Hidnærme sig Favoner,
Mens Boreas er bunden fast og stille;
Da hyler ingen kolde
Stormslag i Skovens Kroner;
I Skyggen Nattergalen slaaer sin Trille;
Da træder frem den lille

Gud Amor med sit Kogger og sin Bue;
I Skovens Tabernakel
Han tænder da sin Fakkel,
Ved Rosenbægrets høie Purpurlue;
Sigter ved sine Flammer
I Hyrdeflokken ind — vee den han rammer!

Og naar nu Pilen brænder
Dybt i det unge Hierte,
Da blier den lille Amor saa fornøiet;
Han gnider sine Hænder,
Og svinger om sin Kierte,
Og Glæden lyser Glutten ud af Øiet.
Da breder han ophøiet
Sit Sølvervingepar og bort sig skyder.
Urania fremtræder,
I linnedhvide Klæder,
Og sætter sig i Ly, hvor Bækken flyder.
Amor paa sine Vinger
Har Elskov bragt, hun Kiærligheden bringer.

Hun bringer Kiærligheden
For Ven, for Søster, Broder,
Og for Forældre, som for Døttre, Sønner;
Hun tryller til et Eden
Vor Jord, den gode Moder;
Det rene Bryst hun rigeligt belønner.

O, naar sig Skoven grønner,
Naar slog med meer Hengivenhed et Hierte?
Naar flød en bedre Taare?
Naar saae man Frastand saare
Med mere bitter og vemodig Smerte?
Naar alle Blomster tindre,
Da blomstrer Siælen og i Støvets Indre.

Og søde Tid! O Lykke!
Som trende slige Dage,
Saa kiære, skienker mig naar Flora kommer;
Hvordan skal jeg udtrykke
Min Glæde, som min Klage,
Thi ene staaer jeg i den skiønne Sommer.
O Gud du est min Dommer:
Jeg elsker dem; men paa min Vandringsbane
Mig Himmelts Fryd forlader;
Skilt fra min gamle Fader,
Fra min Sophia, fra min Christiane,
Kan jeg dem varmt ei favne
Til dette Bryst, maa Dagens Glæder savne.

Men jeg skal atter skue
De skiønne Dages Glæde,
Og dele den, og med de Andre nyde.
For Arnens hellige Lue
Jeg atter ind skal træde,

Og i min lille Vennekreds mig fryde.
Gud vil min Stav ei bryde
Saalænge den, en Vandringstav, mig følger;
Nei, hiem til mine Kiære
Skal atter trygt mig bære
De stærke Østersøens Purpurbølger;
Til Danmarks gamle Rige,
Til Fader, Søster, Venner, og min Pige.

Men inden jeg kan prise
For saadant Godheds Giver
Paa Danmarks Grund, og paa din Grav, min Moder!
Saa maa min Sang bevise,
At stedse jeg forbliver
En trofast Elsker, kiærlig Søn og Broder;
At Hav og Land og Floder
Adskiller ei, men knytter og forbinder;
At hist er mine Tanker,
Hvorhelst min Fod end vanker,
Naar Solen stiger og naar Solen svinder;
At sig min Reise skynder,
En Ring, at ende kun hvor den begynder.

Saa iil, min Sang, da skyndeligt mod Norden!
Tolk dem min Sorg, min Glæde,
Og viis dem, at jeg borte var tilstæde.

# Til Huusguderne.

Fader Odin, lad dit Lys
Kraftigt i mit Hierte lue!
Dødens ængstelige Gys
Mægter ene du at kue.
Lær mig finde Mimers Aa
Mellem Skovens dunkle Stammer,
Lær mig kiøle mine Flammer
I det friske Mørkeblaa.

Giv mig Kræfter, Asathor!
Styrk min Hammer til Idrætter;
Lær mig paa den vilde Jord,
At bekæmpe Mørkheds Jetter.
Lær mig fra min egen Aand
Midgardormens lumske Smerte,
Naar den klemme vil mit Hierte,
Bort at vriste med min Haand.

Styrk mig Bragi, med dit Blik!
Lær min Harpe helligt klinge.
Sluk min Tørst med Suttungs Drik,
Hæv mig paa din Ørnevinge.
Lad dit Æbles søde Saft,
Idun! i mit Bæger flyde;
Lad mig gavmild Frugten nyde,
Som forynger Livets Kraft.

Freier, gyldne Frugtbarhed,
Overflødighedens Fyrste,
Du, som Ax til Jorden ned
Ryster fra din Gullinbørste,
Skiænk mig et beskedent Neg,
At ei Sangen mat forstummer!
Lad mig, uden Næringskummer
Øve fort min Strengeleg.

Frigga, i dit Herthadal,
Ved en Brink i dine Skove,
Byg din Søn af Løv en Sal,
Nær ved Søens blanke Vove!
Reis den, hvor jeg Lyset saae,
Hvor de svandt min Barndoms Dage,
Men hvor Mindet blev tilbage,
Skiænk mig en beskeden Vraa.

Stiig da ned til Gefions Øe
Skionne Freja; Nordens Glæde!
Bring til Hytten mig min Mø,
Slyng os i din gyldne Kiæde,
Slyng os i din Lok saa boldt!
Den ei Mandens Styrke krænker:
Habor sprængte Sigars Lænker,
Signes Haar ham fangen holdt.

Mangen Nat, naar Ægirs Hav
Kisligt op mod Stranden skyller,
Stiig da, Baldur, af din Grav,
Mens i Mulm sig Solen hyller;
Styrk min Aand med qvægsom Ro,
Lær mig Livets Blomster sanke,
Lær, ved hellig Eftertanke
Mig at finde Haab og Tro!

Naar da Lokes haarde Stang
Hødur støder i mit Hierte,
Følg din Ven den skumle Gang,
Giennem Helas Gru og Smerte;
Styrk mig med dit Guddoms Mod!
Sving mig op fra Jordens Brimle
Med dig, til dit lyse Gimle,
Fromme Baldur Eiegod!

# Hiemvee.

Underlige Aftenlufte!
Hvorhen vinker I min Hu?
Svale, milde Blomsterdufte!
Siig, hvorhen I bølge nu?
Gaaer I over hviden Strand
Til mit elskte Fødeland?
Vil I der med Eders Bølger
Tolke, hvad mit Hierte dølger?

Matte Sol! bag Biergets Stene
Luerød du synker ned;
Og nu sidder jeg allene
I en dunkel Eensomhed.
Hiemme var der intet Field!
Ak, saa er jeg ude vel?
Skal i-Nat ei barnligt blunde
Bag min Herthas grønne Lunde.

Norges Søn! jeg vel kan mindes
Du har sagt med smeltet Bryst,
At i Hiemmet ene findes
Rolighedens sande Lyst.
Schweizer! som paa Klippen boer,
Du har talt de samme Ord.
Hellig Længsel drev med Vælde
Begge til de vante Fielde.

Troer I da, kun Klippen ene
Præger sig i Hiertet ind?
Ak! fra disse nøgne Stene
Vender sig mit matte Sind.
Synger Granens, Fyrrens Lov!
Hvor er Danmarks Bøgeskov?
Gustne Flod, som her sig krummer,
Dysser ei min Siæl i Slummer.

Hiemme rinder ingen Floder
I en stiid og leret Grav:
Livets Kilde, Glædens Moder
Breder sig, det sølvblaa Hav;
Slynger sig med venlig Arm
Om sin Datters fulde Barm,
Og ved Blomsten sig forlyster
Paa Sialundas unge Bryster.

Stille, stille! Baaden gynger
Hisset mellem Siv og Krat;
Høit en Mø ved Cithren synger
I den tause Sommernat.
Rene Toner! Milde Lyst!
Hvor du strømmer i mit Bryst.
Men hvad savner jeg og græder,
Da hun dog saa venligt qvæder?

Det er ei den danske Tunge,
Det er ei de vante Ord!
Ikke dem jeg hørte siunge,
Hvor ved Hytten Træet groer.
Bedre, skiønnere maaskee,
Ak! men det er ikke de.
Bedre troer jeg vist hun qvæder;
Men tilgiver, at jeg græder!

Tager ei min Sang for andet,
End et ufrivilligt Suk.
Længselsfuldt heniler Vandet,
Aftnen er saa blid og smuk.
Mangen saadan Aftenstund
Nød jeg i min kiære Lund;
Mindet vender nu tilbage.
Det er Aarsag i min Klage.

Tidlig misted jeg min Moder,
Ak det giorde mig saa Vee!
Danmark er min anden Moder,
Skal jeg meer min Moder see?
Livet er kun svagt og kort,
Skiæbnen vinker længer bort,
Skal jeg med den sidste Varme
Trykke mig i hendes Arme?

# Langelands-Reisen.

---

P

# Fortale.

Altsaa skal jeg da nu forlade mit Hiem, og en Reise
Førstegang i mit Liv prøves? Besynderligt nok!
Fiirogtyvende Gang er jeg reist vel rundtomkring Solen;
Dristig og lang var min Vei, mangen i Følget er død;
Ak men hvad siger det alt? Mens paa Himmelfarten jeg iled,
Var fra min Axelstad neppe jeg fem Miles Vei.
Nu vort Siælland drager igiennem, til Fyen og til Thorsing,
Over til Langland jeg, Laaland, muligt, og Møen.

Sær Forventning spænder min Barm, som naar før i min Barndom
Færdig, til Skoven alt stod pakket en rummelig Vogn.
Lad dig da stemme, min Luth; at igiennem de lydende Strænge
Kraftigt fortolke jeg kan, alt hvad paa Veien er hændt.
Ak, men hvad tænker du paa, barnagtigdrømmende Digter?
Slig en Reise du troer Publikum værd at betroe?
Om hvordan først du drog over Roskilds støvede Landvei,
Ringsted, Slagels forbi, lige til selve Korsøer;
Kom paa Smakken, fik ondt, saa langsomt seiled fra Nyborg,
Fem Miils knuddrede Vei, tænk dog, i ottende Glas!
Kom til Svendborgs Sund, over Bølgen i Sundet til Thorsing;
Siden paa Bovernes Ryg, atter til Langlands By.
Slige Bedrifter da mener du værd at siunge for Folk, som
Reiser har læst, der er giort Jordklodskredsen omkring?

Viist er dit Varsel, min Ven! og jeg veed hvad dristig jeg vover;
Først til mit Forsvar dog tiene dig dette Par Ord:
Tit Amagerne saaes at dandse paa Bund af en Bøtte,
Hvortil vi Andre min Tro ønsked en rummelig Sal.
Hiernen er trindt omringet af Alnaturen, og — sælsomt!
Hiernen, saa lille den er, atter omringer dog den.
Viseste Mand har seet i et Æg Alskabningens Billed;
Skiønheds yndigste Form, Klodens eliptiske Gang,
Organismens mystiske Kraft, og det vældige Livstof.
Ligger det alt i et Ægs Omfang, liden af Kraft,
Hvad maa der ligge da vel, mellem Krebshuusveien og Nyborg,
Og saa videre frem, naar vi det ret kun kan see?
Dette Talent: at see, har i Oldtid Folket bestandig
Tilsagt Digterens Blik; deri dem Kunsten bestod.
Og for at vise, vort Syn kun ei gienstandlegemligt virker,

Men fornemmelig jo dybt fra vor Siæls Fantasie,
Tolker et gammelt Sagn, at Homeros Skialdenes Fader,
Blindet besang hvad han saae klart, for hver Seendeblind.
Hvad der nu mig angaaer, som ei løser den Helliges Skorem,
Blind er som han jeg vel ei, bruger dog tit min Lorgnet.
Tag da tilsakke, min Læser, med hvad jeg ærlig dig byder!
Kun en uredelig Mand byder dig meer end han har.

# Til Saxo Grammaticus.

Gamle Foliobog! nu lukker jeg dit Pergamentbind;
Langt nok drog jeg med dig, siddende stil paa min Stol;
Nu jeg forlade dig maa; dog nei, vi skilles ei derfor;
Følger Erindringen ei, selv naar Farvel der er sagt?
Vær mig en tro Ledsager, hav Hiem i det hellige Minde,
Følg mig, viis mig omkring, giennem mit Fædreneland!
Trin, som en huusvandt Ven, fortroligbeskeden tilbage,
Hvergang sit første Besøg giør mig en deilig Natur.

Men har hun sagt Farvel, og er nær mosdækkede Borgmuur,
Glest mig da snarlig igien; helst i det taagede Veir.
Ledet af dig jeg stande, for helligdæmrende Hvælving,
Hvor dine Vældiges Been lagdes og smuldne til Støv.
Lær mig af Bondens enfoldige Mund fortrolig at lokke
Mangt et ærværdigt Sagn, Lyd fra den ældere Tid.
At sig Oldtid blander med Nutid, Mindet med Livet,
Kiærligt i blid Harmoni, giennem det reisende Digt.

# Roskilde Landevei.

"Langsomt, det gaaer ad den brede, den linie-
dannede Kongvei,
Sparsom paa Skygger og Krat. Hvilken kied-
sommelig Tid!"
Stille, forkiælede Ven! En Kongvei bred er
og lige,
Ikke til Skygger og Krat trænger den kæmpende
Helt.
Helligt, i Midnatstunden, først kisler den läm-
pede Hvælving,
Naar vi til Murene did trille de modige Been.

# Isefiorden.

Du gamle, sølvblaa, stille, klare
Isefiord! som Nordens Helte
Søgte før, med Sværd ved Belte,
Altid flux til Kamp og Fare;
Du som stedse bar en Skare
Fordum, af de brune Snekker,
Intet nu din Flade dækker! —
Tidens Tand kan Alting fure,
Styrtet er de gamle Mure;
Alt den mægter at beseire,
Selv det seiervandte Leire
Sank, dets Glands som Heltens Øie
Sluktes; og de lave Vande,

Hvorhen Snekken før lod stande,
Kan nu ingen Kiøle pløie.
Selv den By, som Kongen bygged,
Hvor dunkle Bøgelunde skygged,
Ro, som roligt leve vilde
Ved den roligstille Kilde —
Roskild selv er overvunden,
Al dens Herlighed er svunden;
Kun den gamle Kirke savner
Endnu ei sin høie Bue,
Ak, som taust og helligt favner
Asken af den slukte Lue.
O hvidsler kun vemodigt, Bover!
Hvor de store Helte sover;
Hvidsler mod den mørke Hule,
Hiem, for Kongerne fra Thule;
Skvulper op med tungen Bølge!
Eder mine Taarer følge.
Saa rul da, Vogn, fra disse Vande,
Som sig, ak, med Taarer blande;
Og lad Strandens grønne Hække
Snelt den blanke Bugt bedække.
Let lad Vinden Bølgen fure,
Bring mig hen til hine Mure,
Kæmpestærke, tykke, røde,
Værn omkring de elskte Døde.

Lad mig der med Andagt skælve,
Hvor sig Chorets Buer hvælve;
Hvor de tykke Piller favne
Støvet, af de gamle Navne,
Som ei døer, og ei forsvinde
Medens Hroars Kilder rinde.

# Roskilde Domkirke.

Alt rasler Nøglen i de tunge Døre,
Med Larm den rustne Laas nu op man lukker;
Dens Gienlyd kan jeg dybt i Kirken høre.

Mod raske Lyd den gamle Hvælving sukker.
Alt staaer jeg paa de brede Rødsteensfliser,
Mod hvilke Loftet høiethvalt sig bukker.

Den sorte Mand nu rundtomkring mig viser,
I Hvælvingen, hvor Heltens Been er lagt,
Hvor stille Borger endnu Herren priser.

Du gamle Kirke, stolt og uden Pragt!
Taust vidne dine gothiskstærke Piller,
Om Oldtids dybe Høitidsaand og Magt.

Siig, Taare, hvi du ned ad Kinden triller?
Siig, hvi saa brændende mit Blik du væder,
Da stolte Minder for mit Syn sig stiller?

Ak! ei af Sorg, af Ærefrygt jeg græder,
Mens jeg i det begravne Danmark gaaer,
Som efterlod til Evighed kun Hæder.

Med vilde, stærke Slag mit Hierte slaaer.
En Skiald, som end kun Harpen svagt kan røre,
De tunge Sværd jeg løfte knap formaaer;

Men for det Store gav mig Gud et Øre,
Skiøndt selv ei Kæmpe, tolker jeg Bedrifter,
Og sene Slægter skal mit Drapa høre.

Den Aand, som luer i de gamle Skrifter,
Den svæver her i disse dunkle Gange,
Den sukker giennem Gravens dybe Rifter.

Saa ton da, Oldtid! giennem mine Sange,
At hvad du viser den henrykte Aand,
Den atter kan med Vellyst vise Mange.

Du leder mig sagtmodigt ved din Haand,
Hen over disse halvudslidte Stene,
Som fængsler, ak! mit Blik med stærke Baand.

Thi under Pladen hviles Heltens Bene;
Enfoldig staaer han, med sin stille Frue,
Udhuggen taus i Krogen; men ei ene.

Thi som paa Marken Tue staaer ved Tue,
Sig slutter Heltegrav til Heltegrav,
Omfavnet af den høie Kirkebue.

Du! faldt paa det fribaarne danske Hav;
Du hisset! sank i Dannerkongens Hære;
Du! fromt og helligt bar din Bispestav.

For at udbrede Jesu rene Lære
Dit Liv svandt hen, derfor blandt disse Helte
Du hviler broderligt, til evig Ære.

Ugudeligste Frækhed kun kan velte
Den Liigsteen bort, hvor Kæmpen nu ei meer
Til Forsvar drage kan sit Sværd fra Belte.

En Rustningskikkelse jeg hisset seer,
Med intet Legem i; dens Barm ei slaaer,
Men Morgensolen hen paa Hielmen leer;

Og siger: Saadan Heltens Minde staaer!
Selv naar til Støv hans Legem længst er blevet,
Ei Tidens matte Haand hans Død formaaer.

Det Navn som Sagas Griffel dybt har skrevet,
Det sletter ingen Alders Taager ud,
Det lever herligt, som det før har levet.

Skiøndt Fanen, hist, er vorden til en Klud,
Saa vidner dog den lange, stærke Stang
At Fienden blegnet faldt, paa Heltens Bud.

Hin Slavind truer end med Undergang,
Skiøndt sort og rusten den paa Kisten hviler,
Og Guldet bortslidt er af stærke Fang.

Hvor sælsomt Solen ind i Kirken smiler!
Som Oldtid smiler i den yngre Tid,
Saa smiler Nutid ind, hvor Oldtid hviler.

At see den blinde Snedkers fromme Flid!
Et Taarn af Blødetræ, til HerrensÆre,
Han trolig skar, og satte her det hid;

At paa hans Andagt Tegn det skulde være.
Skiøndt dunkelt var hans Syn, lys var hans Siæl,
Da famlende hans Hænder det mon skiære.

Med Farve dækt er Kirkestolens Pæl;
Hvor saae jeg Egeplanken selv dog gierne,
Paa dette Sted, hvor hellig er hver Fiel.

Om Nutids Glimmer og om Oldtids Kierne
Taust vidner dette rødblaa Stolestad,
Hvor Overfladen skal om Alting værne.

Meer op jeg triner i den lange Rad.
Høialtret hist med Andagt nu jeg skuer,
Hvor gamle Konger knælte ned og bad.

Dit hele Levnet, elskte Jesus! luer
Paa Altartavlen, som sig blank oplader,
Og spreder ud sin Glands i Kirkens Buer.

Med Haab og Trøst jeg i dit Smil mig bader.
Hvo hviler her bag Altrets lune Ly?
Hvo giemmes bag de gitterslyngte Plader?

O Margaretha! du som Danmarks Sky,
Lig Maanen hist, med Modersmil adskilled,
Her slumrer du, du Nordens stolte Ry!

Og blegt og rankt dit moderlige Billed,
Med Kronen om de lange Hovedhaar,
Er oven lagt, i hvide Klæder hildet.

Bag dig det høie, sorte Gitter staaer,
Og værner om det Sted, hvor Oldtid boer,
Hvor ældste Levning endnu ei forgaaer.

Med Gysen træder jeg i dunkle Chor,
Som ved en Troldmands Bud i Østerland,
Hvor lutter Underværker mig omsnoer.

Thi Fantasien Intet vise kan
Af Tiden naafhængigt meer og Ælde,
End disse Piller, smykt med Farvevand.

De spotte Døden og dens stærke Vælde,
De stande henved tusind lange Aar,
Mens Tid og Brand dem ei har kunnet fælde.

Paa Støtten Harald Blaatand malet staaer;
Den støbte Kiste Tveskiægs Fader giemmer;
Indmuret, som hans Navn, den ei forgaaer.

Skraas overfor, hvor Pillen op sig stemmer,
Der favner Muren, o Svend Estrithsøn!
Den sidste Rest af dine trætte Lemmer.

Og, ret for dig, din Dronning, blid og skiøn
Ved Harald Blaatands Side venligt stander;
Tinkisten slutter hendes Been i Løn.

Den fromme Vilhelms Aske her sig blander;
Han ved din Side staaer med Bispestav,
Hans Nærhed om din dybe Gudsfrygt sander.

Men alle fire Billeder fra Grav,
Lig Aander, skue paa det Marmor rolig,
Som Efterslægten Afkomstøvet gav.

O hvor sig Loftet hvælver her fortrolig,
Mod Pillerne, som rage dristigt frem.
Det gamle Chor er Helligdommens Bolig!

Hist aabner sig en liden Brædelem:
Uskyldighedens Engel huldt beskiermer
De danske Kongers Børn, i Dødens Hiem.

En Kugle hist i Muren jeg mig nærmer,
Den knuste Brystet paa den tappre Juul;
Han hviler nu, hvor ingen Fiende sværmer.

Hvad træder her jeg paa? Et ydmygt Skiul,
En smal og ringe Sandsteen, glat og lige,
Beskeden ruger over Graven huul.

O Taare! du behøver ei at snige
Dig langsomt frem, — hist siger Tavlen mig:
Her hviler Saxo i de Dødes Rige.

Din Indskrift selv, du Ædle! satte dig.
Dit Navn ei trænger til i Steen at hugges,
Lad Ridderen beholde Sligt for sig.

Et Gitterværk nu atter seent oplukkes.
Fra Femte Fredrik bring mig hisset ned,
At tungt mit Blik med Veemod kan bedugges.

Her slumrer med sin Hustru sødt i Fred
Den Fierde Christian, som skal elsket være
Af hver taknemlig Dansk, i Evighed.

Hist hvor hans ædle Fædre høit til Ære,
Et Hvilested af røden Steen er sat,
Skal end med Andagt mine Been mig bære.

Og nu, I elskte Liig! god rolig Nat.
Tilgiver Skialden, som sit Fied lod lyde
Ved stillen Grav! Dog I har alt forladt;

Thi I har seet Begeistringstaaren flyde.

# Overgang.

Net som den rusende Strøm, der slynger sin kraftige Flodarm
Stærk giennem Dalene ned, skummende vældigt og dybt,
Naar den da naaer til et speilklart Vand, til den rolige Sivdam,
Risler dens Vove kun brudt, mildt i det spillende Skiær;
Saadan Digterens Røst: hist toned i hellige Hvælving
Vældig sin Sorg og sin Ild, malmfuldt Orgelets Klang.
Men nu Kirkedøren er lukt, sædvanlige Verden

Atter omringer os rundt, dæmpes den brusende
Flugt.
Og ved en enkelt Blomst, som jeg ruller forbi,
jeg fornøier,
Under indvuggende Takt, tit mit betragtende
Blik.

# Degnen i Kroen.

Hurtig sin Hest og sin Hat og alt slog Degnen af Tanker,
Da vi, uventet, paa Thee bød ham til Giest, og Tobak;
Selv Tobakken tilside blev sat, for ei at fordærve
Theens fortræflige Smag; Manden blev myg og human.
Skiælmsk Staldbroderen loe, mig Lyst kom paa til at græde;
Theevandsdegnen mig blev Billed paa Tidernes Gang:
Havde Chinesernes Thee ei fortrængt, vort straalende Miødhorn,
Drak nu, istedet for Miød, Dansken ei China, til Straf.

## Ringsted.

Mødige kom vi med Slud til Ringsteds aabnede Værtshuus.
Medens vor Hest fik Hø, skrev jeg paa Ruden mit Navn.
Neppe stod det blandt Andre der, før sig hurtig et Billed
Reiste med Smil for mit Blik, ak! paa saa mangt et Forsøg.
Flintsteen skriver paa Glas, (som Demant), mens Hestene fores;
For i den dæmrende Hal Kiedsomhed at forslaae.
Knap er et Træk fuldbragt, før strax det hovmodige Hierte

Frisk om Udødelighed giør sig et fatterligt Haab.
Ak men en grusom Tid, naar af Kradsningen kied den er vorden,
Knækker den Ruden itu, trænger til blanke paa ny!

# Sigersted.

Uafladelig føg for Vinden den taagede Støvregn,
Støvregnstaagen forbi atter med Posten vi føg.
Natten var nær, og ~~Begge vi~~ stunded til fiernede Krebshuus;
Krebsgang tyktes os selv Hestenes hurtigste Trav.
Hisset mod Venstre, paa Veien, i Taager sig hæved en Kirke,
Sørgelig skiult af det Graa, tydelig knap for mit Blik;
Kirker forbi var tilforn jeg tit alt kommen, dog fristed
Navnet mig ikke; nu kom heftig først Lysten mig paa.
Men til Vidne jeg kræver dig, Ven, om ei til Forundring
Aarsag jeg noksom fik? *Sigarsted* blev mig nævnt.

Thi af en Aandelse sært til et Spørgsmaal, Læberne dreves;
Ventende lytted jeg strax efter et Navn som var kiært.
Og som formodet, skeet: mildt qvæged Lyden mit Øre,
Skiøndt fordreiet udtalt gnavent af søvnige Mund.
Sigarsted! Du er her? Og see, det glindsende Blik sig
Brød giennem Taarer en Vei, hen ad den taagede Mark.
At Kong Sigar randt mig ihu, samt Signe med Hagbarth,
Veed enhver, som har læst Oldtidens yndige Digt.
Hisset da kneised hans Kongsgaard stolt, og hisset paa Bakken
Træet, hvor Hagbarths Død viste den kiærlige Magt?
Hisset dit Jomfrubuur, guldlokte, deilige Signe!
Hvor sig med Morgenens Gløð blandte dit flammende Baal?
Længst forsvundne Bedrift! kun en (a) nedsynkende Kirke
Giemmer til Slutning en Lyd end af dit hellige Sagn.

Tit under Læsning jeg foer i Saxos snaksomme Kronik
Sagnet i Taage forbi, ligesom Stedet nu her!
Ønsked at skue lidt meer; men en Slud indhylled mit Øie.
Nort, med tilbagevendt Blik, drog jeg da videre frem.

# Krebshuset.

Altsaa for Førstegang til et Natherberg jeg henruller,
For, med den vaagnende Dag, længer at reise paa ny?
Smuk, saa siges, er Slagelsevei; speilklareste Vover
Trindt omkrandses af Skov, jevn er den yndige Bro.
Modig nedlægger jeg mig, i Haab om en qvægende Morgen;
Hvad da mit Øie skal see, venter nu Siælen kun halvt.
Lær mig, med lignende Tillid, o Gud at gange til Hvile,
Naar mig en dybere Søvn styrker til fiernere Vei.

## Morgenstunden.

Morgenstund har kun Guld i sin Mund, saa lyder et Ordsprog;
Oftest har Ordsprog ret; o men det feiler dog her!
Mangen Morgen, naar sikkert jeg venter Aurora din Ankomst,
Blid, Guldrosen i Mund, jomfrurødmende sødt,
Kommer med Piben i falmede Læber, i graa Rokkelore,
Frossen og søvnig en Knark; smøger mig Taagerne frem.
Blomsterne hylle sig da, som om Aftnen yndige Piger,
Ind i det græsgrønne Shavl, bleges og rystes af Kuld.
Hvor oplivende derfor er Skiær i tidlige Morgen,

Eos, venlige Glut! af dit safrangule Haar;
Munter, Auroras Tolk! Da Lærken stiger i Kornet
Eengang saa tidlig som før, flagrer i Luften og slaaer:
Eos vor Dronning har meldt, Smaablomster! Vaagner I Fugle,
Siunger og dufter i Sky! Eos vor Dronning har meldt.

# Sorø.

Venligt, Sorø! dit Aasyn leer, blyfærdig du titter
Giennem den blomstrende Skov, Hinden bag Buskene lig;
Speiler dit Rødsteenstag i det riflede Vand, som af Himlen
Laaner sit dunklere Blaa, blandet med Sivenes Grønt.
Hisset er Anders-Skovs ærværdigforældede Kloster;
Nys indblandede Pragt her ei mit Øie kan see.
Net som to Nabo-Gubber i Qvel efter trættende Dagværk,
Udenfor Sit, staaer hver; nikker den anden: God Nat!
Altsaa *denne* Natur det var, som i Kiærlighed rørte

Holbergs Hierte, med huld Attraa fyldte hans Barm?
Barmen, som hidtil aaben kun stod for Latter og Lune,
Her Livsblomsten fik kiær, seent i sin Alderdoms Høst?
Hellig Ærbødighed skyldes den Egn, hvor Daniens Holberg
Vandred med Sølverlok, taus under Egenes Hang.
Egen bøied sin Green for at krandse den mægtige Tinding;
Nu ham Udødelighed kroner med Stiernernes Krands.

---

# Anders = Skov.

Hist, hvor Høien grønlig skraaner,
Hist hvor Horizonten blaaner
Og sin Glands af Solen laaner,
Stod et gammelt Kloster trygt;
Tæt indkrandset, venligrolig,
Rundt af Skovene fortrolig,
Gudsfrygts tarvelige Bolig,
Af de store Træer omskygt.
Mangt et Aar var længst forsvunden,
End det uskadt stod i Lunden,
Hellig Fromhed lagde Grunden,
Til Guds Ære blev det bygt.

Anders bort sit Øje vendte
Fra den Pragt, som Hiertet blændte,
Som med Fristelser omspændte
Siælen, Ondskabs bange Rov;
Agted ei de gyldne Klæder,
Vandred til de stille Steder,
Hvor i Andagt Fuglen qvæder
Psalmer, til Gud Herrens Lov;
Der lod han i dunkle Skygge
Sig et stille Kloster bygge,
At de fromme Brødre trygge
Kunde boe i tausen Skov.

Ridderen, med Falk og Hunde,
Blev nu fra de dunkle Lunde,
At det rene Hierte kunde
Følge Fromheds høie Bud.
Der, hvor Jægerhornets Toner
Forhen klang i Skovens Kroner,
Hvor for Fuglen lumske Doner
Sattes, lød nu intet Skud.
I de dæmringsførte Skove
Torde ingen Larm sig vove,
At de fromme Fædre love
Uforstyrret kunde Gud.

Hele Vaarens Fugleskare,
Ræd for Larm og Støi og Fare,
Fløi nu paa de Vinger snare,
Til den stille Munkebo;
Hvor de loktes ei i Nøden,
Hvor de, uden Frygt for Døden,
Kunde slaae i Morgenrøden,
Uforhindret sødt i Ro.
Hvergang Klosterklokken ringed
Nu hver Fugl, saa let bevinget,
Høit sig op mod Himlen svinged,
Sang saa lysteligt og fro.

Fromme Bønder did hendroge,
Op de deres Hytter sloge
Der, hvor Munkene forjoge
Overlast og Voldsomhed.
Ind de vel ei torde vove
Sig i Anders fromme Skove,
Men ved Søens blanke Vove
Satte de sig hisset ned.
Oldingen dem tit besøgte,
Deres Tro han fromt forøgte,
Gavmild deres Kirke smykte
Med det Kors, hvor Jesus leed.

Hvergang nu en jordisk Smerte
Ængsted deres syge Hierte,
Kloge Raad han venlig lærte,
Skiænkte dem sin Lægedom;
Hvergang Mismod, Qval og Kummer,
Giorde Luften qvalm og lummer,
Vakte Sielen af sin Slummer:
Blev det godt, naar Anders kom;
Hvergang til den sidste Hvile
Trætte Legem hen mon ile,
Lod han brustne Øie smile,
Uden Frygt for Herrens Dom.

Ak forgieves vil du søge,
Vandrer, end de gamle Bøge,
Som forbandt sig at forøge
Kiølighed ved Klostrets Fod.
Yngste Qvist som da mon skyde,
Monne Stormen længst nedbryde,
Da kun lumske Orme tyede,
Til den trøskethule Rod.
End vel i de grønne Dale
Klostret staaer, men gyldne Sale
Paa de samme Steder prale,
Hvor de ringe Celler stod.

Bonden end med Andagt Luer
Hen til Kirkens hvalte Buer,
Himlen i hans Hierte luer,
Naar han nævner Anders Magt.
Kiøbstædsfolket, mere sløvet,
Ofte Kraft og Fromhed røvet,
Sølvets Slaver, slængt i Støvet,
Nævner det med Ringeagt;
Skialden, ak! hvis Blik saalænge
Paa de gamle Mure hænge,
Griber i de stemte Strænge,
Blusser, høit til Sang opvakt.

Hist hvor Aret Jorden dølger,
Hist hvor Øiet gierne følger
Agrens tunge, gule Bølger,
Sort et Kors paa Høien staaer;
Hellig Anders reist til Ære,
At hans Aand kan altid være
Egnen nær, og Omsorg bære
For sin Ager, Aar for Aar.
Hvergang Blomsten Engen spætter,
Naar det unge Løv sig flætter,
Grønt i Mai, da først sig sætter
Nattergalen der og slaaer.

# Slagelse.

Hungrige kom vi til Slagelse By; hvor nu er et Herberg,
Boligen fordum stod hyggeligt bygt for en Præst.
Rundt Vertinden omkring mig viste; hvor Kiøers og hvor Hestes
Spiltoug fandtes tilforn, bragte man Giæsterne nu.
Snild Indretningen fandt jeg galant jeg roste Værtinden.
Kæmpeskridt af Kultur selv nu i Slagels man seer.

# Korsoer.

Her er altsaa den By hvor Jens Immanuel
fødtes?
Faldefærdig og mørk; dog som en Stabel komik!
Bølgerne slaae dens Bred, melodisk naar Veiret
er roligt;
Kommer der svageste Storm, bruser det grumset
med Slud.
Blæsten ryster dens inderste Tømmer, bestandig
den frygter
Døden, og lever dog end, skiøndt kun et sørge-
ligt Liv.
Yderst paa Siellands Kyst, naar mod Land den
vender sit Øie,
Smiler mod Marken den tør, munter og dansk
jovial;
Men naar mod Verdenshavet den seer, da ryster
den søsyg;
Stranden urolig og vild aflokker Kysten et Hyl.

# Vinden.

Alt kommer an paa Vinden til Søes; tit pludselig slaaer den
Om til en modsat Kant, Alting lystrer dens Vink.
Poesie er en Sø, er et Hav med utallige Bølger;
Digterens Lune giør her Indgreb i Æoli Ret.
Derefter Farten maa rettes; thi Læser! tilgiv hvis i Digtet
Stundom krydse du maa, ret som paa Beltet din Ven.

# Reisen over Beltet.

Med smukke, lange Vers jeg agter at afmale
Hvad meer mig hændet er; men først en lille Tale.
Hvorfor jeg vælger her et andet Versemaal
Har Epigrammet sagt. Naarhelst man stanger Aal,
Saa bruger man en Kiep, til Hvalen en Harpune,
Til Vexler Blæk og Pen, til Bautasteen en Rune.
Hver Ting udkræver Sit, og sit særegne Sted;
Og iblandt andre Ting kan Vers dog løbe med.
Jeg veed vel der er Dem, der Saadant vil fordømme,
Som for slig Mening mig kun lidet vil berømme,
Som sige: Vers er Løgn, et Skyggespil, en Drøm.
Men, sandt at sige, jeg paa dette Sted er øm.
Antaget altsaa her at Vers er Ting, min Kiære!
(Imellem os er Ting, det mindste det kan være,
Og mangt et dygtigt Vers, som ei er reent Enjon,
Vil ofte gielde selv for en honet Person).

Antaget det er Ting — saa falder det i Sandser;
At ei det falder stygt, derfor maa Smagens Pandser
Beskytte Rimeren; at Alt kan falde smukt,
Snart dette Metrum, snart et andet bliver brugt.
Naar man har Suppe spiist, saa pleier man at elske
En Mellemret, med Kaal, med Roer af de Botfelske,
Saa Fiskemad, saa Steg, saa Kage, saa Gelee;
Men under alting Viin. Min Ven! af dette see:
Ved Vinen jeg forstaaer kun Hypokrenes Kilde,
Ved Maden Poesie; thi var det vel ei ilde,
Om jeg i Skyggen her, strax under kiølig Busk,
Med Smag tillaved dig — en Smule Ruskumsnusk.
Den Ret er ganske god, jeg selv har kiendt en Gubbe,
Som foretrak den langt for Rumfords sunde Suppe,
Der laves til af Been, til sulten Læsers Tarv,
Skiøndt slige Knokler er som oftest uden Marv,
Jeg haaber ogsaa vist du her formilder Minen,
Da atter du din Ven gienseer, Alexandrinen,
Af hvilken altid du har holdt saa stor en Klat,
Som Alexander dig i Verden var forhadt.
Den er dig meget kier; saa godt den laer sig læse.
Du ei forlanger at man op for dig skal kræse.
Skiøndt Hexameteren gaaer og paa siette Fod,
Saa har du Ret deri, den er ei nær saa god;
Den er saa underlig, den er reent saa forbandet;
Det ene Vers er ei aldeles som det andet.

Et Ansigt ligner den, paa Halsen af en Mand,
Med Hage, Næse, det vel Ingen nægte kan,
Dog er de ikke eens. Sligt kan du ikke lide.
Tilgiv at du har maat't i sure Æbler bide!
Men har du Æblet bidt, og var det altfor *suurt*,
Skal paa din Læbe nu lidt Sirup, vorde smurt.
Ved Sirup mener jeg da disse Vers, min Kiære!
Af dem jeg skrive kan saamange det skal være.
Jeg hviler mig imens, det er, som holdt jeg op,
Og Digtet gaaer dog frem og siger ikke Stop.
Man skriver dristig til, man støder ei sin Dommer;
Først i den siette Fod er det at Rimet kommer,
Man kan betænke sig. Et høist uskyldigt *Kneb*,
For den som stundum er lidt langsom af Begreb.
Een Ting der endnu er, hvad jeg, som en Skribenter,
Dog først fortælle maa til mine Recensenter.
(Det altid kledsomt er, naar det doceret blier,
Som man forkasted før man sværted sit Papir)
Hvis Parentheserne man finder noget lange,
Og alt for hyppig brugt, i disse mine Sange,
Da taer vildfaret man Rubinen for en Byld;
Thi Digtet er kun til for Parenthesens Skyld.
Jeg mod min Hensigt har da ingenlunde svigtet.
En anden Sag det var, om den var til for Digtet;
Men nu desværre man jo vender om paa Alt!
Det var hvad først til dig jeg skulde hae fortalt.

Med Længsel vented jeg paa Horizontens Bue
Nu Dagen; Dagen kom, men Dagen havde Snue;
Den saae saa søvnig ud, saa vissen og saa plat,
Som om en dygtig Svir den havde havt i Nat.
Hvad ei et Under er. Hvis du og jeg begravet
Hver Aften blev som den, dybt under Verdenshavet,
Saa drak vi ogsaa med, og det saameget, Ven!
At næste Dag maaskee vi knap stod op igien.
Saameget meer er nu da Dagen jo at agte,
Som slig Extravagans vil aldrig eftertragte;
Som drikker sagtens lidt, ved Sang af Skovens Skiald,
Naar hele Dagen smukt den har opfyldt sit Kald,
Men staaer dog op igien, og Morgenstunden lover.
Det yderst sielden er at Dagen sig forsover.
Det være kan engang, naar i et Assemblee
Ham Maanen nægtet har den smukke Sol at see,
Da skuler han lidt mut, det varer dog ei længe,
Som oftest staaer han op, mens vi er end i Senge.
Nu altsaa: Dagen kom i smudsig Slaaprok klæd,
Den ned paa Jorden saae, og hulked høit og græd.
Om nu det var af Sorg, om nu det var af Glæde,
At jeg saa bitterlig da saae den Øine væde,
Det veed jeg ikke vist; nok er det: Dagen saae
Paa Jorden grædende med smudsig Slaaprok paa.
Sligt Varsel var ei godt, jeg selv blev noget bange.

Jeg ellers kiek er — men hvad Varsler anbelange —
Jeg tænkte: Vandet er kun tyndt, ei saa kompakt,
At det kan imodstaae dit Legems Tyngselsmagt.
Jeg frem en Tavle tog, mig uden at berømme,
Og regned sindrigt ud, at — ei jeg kunde svømme!
Jeg vidste, kun i Vand man veier fire Pund,
Men hvad vil det forslaae? man drukner som en
Hund.
Heraf du seer, min Ven, at ei jeg følger Skikken
Og er i Vers kun lærd, men meer, selv i Physikken.
Jeg haver vidt det bragt, og veed endog til Nød:
Elektrisering er den Kunst som giver Stød,
Som slaaer os tit ihiel, som os i Haaret trækker.
Luftpumpning er den Kunst, som Aandedrættet stækker.
Magnetiseringen os viser hen mod Nord,
Hvor Iis og Sneen vildt rundtom paa Marken groer,
Hvor ei man nødig har for Sol at sætte Sluse,
Og at opelske Riim ved Kunst i Drivehuse.
Jeg selv galvaniset har en aflivet Frø,
Som ganske rigtig trak sit Been da den var dø'.
For atter altsaa nu (hvad ei jeg var forpligtet)
Fra Parenthesen lidt at komme hen til Digtet,
Jeg tænkte: Herregud! det var min Tro dog fælt,
Hvis drukne skulde du paa dette ringe Belt.
Det var dog heel fatalt! Din Kiortel er ei krympet,
Jeg er saa bange for den bliver sammenrympet.

Man har ei Raad til slígt, sær naar man er død;
Selv nok, mens Liv man har, man slide maa for Brød,
Hvormeget mere da. Smaafolk er ingen Grever!
Det er dog egentlig af Livet at man lever.
Som slig Betragtning nu sig velted i min Aand,
Treen Pigen ind med en Tallerken i sin Haand.
Jeg havde mig udbedt af Bouillon en Smule;
Jeg var ei ganske vel, jeg hørte Vinden kule.
Jeg sad Ulysses liig, paa dansk, som han paa græsk.
Jeg tænkte: Bouillon kan hielpe dig, skiøndt Flesk
Ei Grethe meget hialp, i Elskov uden Strømper.
Bestandig tænkte jeg: Hvis Vandet Kiolen krymper?
Jeg fat om Skeen tog, det smagte mig bon bon;
Naturlig faldt mig ind Gotfred af Bouillon.
Jeg tænkte: Nu som han du Reisen skal beramme;
Thi Fyen og Jydeland er jo dog meest det samme.
Det ene kiender du meer end det Andet ei;
Een Vei er kort, een lang, men Veien er en Vei.
En Vei, som er af Vand, den Egenskab besidder,
At den kan drukne dig, saa meget som den gidder.
Hvad om paa fierne Kyst med Spyd og Sværd og Stang,
Fyenboen rede staaer, og vil din Undergang?
Jeg nægter ei, det blev mig ganske sort for Øiet.
Jeg ud til Smakken saae, om den var vel fortøiet?
Jeg blev en Skipper vaer, af Mandskab var der To:

Det trøstelige Syn mig atter giorde fro.
Om Hiertet let jeg blev, jeg tænkte: For det første
Vi er dog altid nok til dem i Fyen at børste.
Jo færre Folk vi er, desstørre blier vor Priis.
Vi Alt ihielslaae vil; kun Iversens Avis
Vi Livet spare kan, paa Vilkaar at han roser
Fornemmelig først os, saa vore tre Matroser.
Som sagte ved mig selv jeg talde disse Ord,
Jeg ud paa Smakken treen og hen ad Havet foer.
Du! som har hidindtil kun sat din Fod paa Landet,
Du lidt dog vide maa hvordan det gaaer paa Vandet.
Et skovløst Land det er, besøgt af mindste Vind,
Al Jordens Fugtighed det suger til sig ind.
Derfor man tit er nødt at bruge Smakker, Baade,
Da meget ofte lidt det falder i det Vaade;
Hvis man vil komme frem, ifald det skal gaae godt.
Paa denne Dag især var Vandet meget vaadt.
Der høie Bølger gik, jeg hørte stærk det syde.
Et Marsviin mærkte jeg tæt under Smakken skryde;
Jeg strax mig flytted bort, hen i en anden Kant,
Og hvad jeg giemte først, det var min Proviant.
Jeg tænkte: Sluges du, det jevner sig med Tiden,
Men gaaer din Proviant, hvad skal du æde siden?
En klog og sindig Mand bør giøre sit Bestik
Paa Levetiden heel, ei paa et Øieblik.
Ei havde jeg forglemt, ved Snapsen af Genever,

At egentlig det er for Brødets Skyld man lever;
Skiøndt jeg den Paradox har hørt af Vises Mund,
At Brødet egentlig var til for Livet kun.
Jeg angst i Seilene vor Skipper bad at puste,
Jeg spurgte ydmygt, om han mærked ei det snuste?
Hvad snuse? svared han; er det at stikle paa?
Har Vandet Lov, for ham, ei paa mit Roer at slaae?
Da blev jeg glad, min Fryd jeg kunde meer ei dølge:
Hvad jeg for Marsviin tog, var en uskyldig Bølge.
Mig Hiertet i mit Liv da giorde glade Hop;
Af overvættes Fryd jeg maatte kaste op.
Sligt kom mig selsomt for. For ret at overtænke
Den hele Hændelse, jeg paa Kahyttens Bænke
En Seng mig rede lod, og lagde mig derhen,
Og stod, før Farten var forbi, ei op igien.
Jeg kunde Meget her poetisk nu afmale,
Hvis mig forarged ei slig daarlig Paafundstale;
Jeg kunde røre ved, hvordan Neptunus op
Af Havet frem sig skiød, og rysted skællet Krop;
Hvordan Najaderne med sivbegroete Nakker,
Og hvide Bryster kom; og saadant. Jo jeg takker!
Men Gud bevare mig! Nei, Hanen smukt i Ro!
Man ei letsindig bør befordre Overtro.
Hvad er Neptunus vel? Søvandet, naar det skummer.
Hvad er Najaderne, om ikke Torsk og Hummer?
Hvad er en Havmand meer, end dette Sælhundpak,

Udaf hvis Skind man giør sig Punge til Tobak?
Og hvad er Thetis? Vand. Og nu den Qvind som kobler,
Fru Venus, hvad er hun, om ikke Vandets Bobler?
Og hvad er Æolus? En Vind. O Musa tie!
Jeg lider for min Død ei sligt Vindmageri.
Skal endelig en Gud da frem, for Vind at giøre?
Nei, Gud skee Lov, nu har vi sligt dog paa det Tøre;
Nu veed vi, Hedens Kraft (Tak være vor Fornuft)
Udvider af og til den sammenpakte Luft.

Dog, for Herr Kritikus formeget ei at plage,
Jeg til Historien begiver mig tilbage,
For at fortælle ham: vi foer, paa Vindens Lyn,
Til næste christne Land, og dette Land var Fyen.

## Kiørselen fra Nyborg til Svendborg.

Som nu i smukke Rimevers,
Der sveie hen paa langs og tvers,
Og trækkes i det vide Rum,
Saa seigt som Gummi elasticum,
Jeg søgte nys udi min Sang
At male Skibets Gyngegang,
Saaledes vil jeg atter her
Afskildre dig, min Læser kiær,
I Knytteversets Krykkedands,
Den Reise der blev giort til Lands.
Ifald du støder mod en Knort,
Skal du det ikke agte stort,
Men som et Billed det ansee,
Paa Landeveiens Qval og Vee.
Dog maa jeg mig forlige først
Med fynske Mand, som sin Blodtørst

[illegible]
De fik det til hans [illegible].
[illegible]
[illegible]
De [illegible] gaaer [illegible].
Og er først her paa Landet [illegible].
[illegible] i en [illegible]
[illegible];
(Den gamle [illegible] er en [illegible].
[illegible] har hans [illegible])
[illegible] han os paa denne [illegible]
I Havet havde [illegible] ei.
Sandt nok, det var en farlig [illegible],
De [illegible] laae paa [illegible].
Endskiøndt det var en Hundedag,
Var Solens Hede dog saa svag,
At skiøndt vi, paa den kolde Smak,
Paa Kroppen havde hver sin Frak,
Og over Frakken en Kavai,
Hialp det det Bitterste dog ei;
Hver frøs og skialved som en Hund,
Og Tanden klapped i hans Mund.
For Noget var dog dette brav:
Da Heden paa det danske Hav
Faldt med saa ringe Vælde ned,
Og var snart slettes ikke heed,

Saa sad vi ogsaa ganske trygt,
Og havde ikke mindste Frygt,
At nogen Sælhund, os til Qval,
Af Heden skulde vorde gal.
Vi saae vel Mestermandens Mænd
At gaae paa Isens Stumper hen,
Og hugge ned i Bølgens Top,
Hvergang en Sæl stak Snuden op;
Men jeg tør dristig sværge paa:
De kunde gierne ladt dem gaae,
Thi hver en Sæl, jeg kunde see,
Var ikke mere gal end de.
Dog nok om denne Reise nu;
Vi giorde, hvad vel ogsaa du
I samme Tilstand havde giort,
Da vi var ganske giennembort,
Af Stormene, som løb omkaps,
Saa gik vi ind og fik en Snaps
At aabne vore Maver med;
Derpaa vi, paa det samme Sted,
En Skeefuld Suppe os udbad,
Og efter den lidt Eftermad.
Derefter, da ved Stormen brat
Vor Hest var bleven ganske mat,
Som ikke var til Søen vant,
Og Frygt med slig en Fart forbandt;

(Saa meget meer, da nys han saae
Sin Øvrighed paa Isen gaae,
Og dømte, efter sin Forstand,
At Den der skulde slaaes, var han,
Da han var ikke mere keed,
End Hundedagens Sol var heed)
Saa lode vi en Postkarl hen,
(Til Hest da) spænde foran den,
Og lod ham, som han kunde bedst,
Os slæbe bort, med Vogn og Hest.
Paa denne nemme Maade kom
Vi ud af Staden Nyborg, som
Er tiere den Ulykke hændt
At den, som Kiøbenhavn, er brændt.
Dog har den efter dette Pas
I Vindverne faa't større Glas,
Og sine Gader desforuden,
Som vore, stumpet af for Snuden.
(Vi elske, skiøndt en Smule plumpt,
Foreningen af Lyst og Stumpt).
Jeg kunde her nu lettelig
Paa otte Sider male dig,
Hvordan i otte Timer vi
Hvert Veiens Hul fik kiørt forbi;
Hvordan vi, over Knort og Steen,
Uden at brække Hals og Been,

Dog endelig, forstødt, forkiørt,
Omsider blev saavidt bønhørt.
Men dette maa dig være nok,
Paa det, som Niels Johansen Kok,
Du ei skal raabe om min Sang:
At vee den Indgang var for lang!
Saa meget, til din Rolighed,
Troer jeg er nok, naar kun du veed,
At Ende vi paa Reisen fik;
At Gigen ei i Stykker gik;
At Svendborg tog os i sin Favn,
(Sviinborg er Byens rette Navn)
At Brændeviin og Smørrebrød
Bortfierned os vor Hungersnød;
At Søvn vi fik, som høist var nødigt.
Meer vilde være overflødigt.

# Svendborg Sund.

Saa venlig er Morgenen, Skyerne staae
Og skygge for Solheden kiøligt paa Himlen;
Fra Kirken hist lyder den hellige Bimlen,
Og Voverne rulle halv graae og halv blaae.
Saa lad' da nu Kiølen i Bølgerne gaae!
See Svendborg, hvor med sine Spire den iler;
Og Søndagens Morgen os hellig tilsmiler,
Og skumklædte Dynger paa Forstavnen slaae.

Som Vand i en Urne med Blomster omsat,
Saa favnes af brogede Strandbredde Sundet.
Naturen opvaagner, som nylig var blundet,
Rødmusset den stiger af qvægende Nat.
Og hisset staaer Kirken ei længer forladt,
En Bønderflok kommer, af Mænd og af Koner,
I Helligdragt lyde de Klokkernes Toner.
Sankt Jørgen oplivet hvert Hierte saa mat.

Sæt Seilet kun til da, du begklædte Dreng!
Før Smakken hen over de spillende Vande,
Til Øen, hvor Løv sig med Blomsterne blande,
Og reder til Freja den duftende Seng.
Sagtmodige Bølge, med Vælde dig sprœng!
Pust Stormvind i Seilet med fuldere Kiæve,
At Bakken vi naae, hvor sig Hytterne hæve,
Saa fromt og enfoldigt paa luftige Vœng.

Men vogt dig min Søgut! Skiøndt Farten er god,
Skiøndt riflet kun Vinden i Bølgerne furer,
Den skaldede Dødmand*) ak lumskelig lurer,
Ei Vandet ham lædsker, men Menneskeblod.
Skiult støtter mod Grunden han steenfaste Fod,
Og venter at Snekken mod Isſen skal bruse,
At kullede Tinding den grusom kan knuse,
Og adsplitte Vraget paa sørgende Flod.

Ha Hurra vi lande! vor Fart er forbi.
Knap staaer jeg paa Thorsinges grønklædte Tuer,
Før strax jeg en Busk af Kiærminderne skuer,
Der smiler til Himlen, i sød Sympathi.
Fra trælbundne Stavn skal min Haand Jer befrie,
Og høit paa min Hat skal Jert Hoved I bære,
Lidt nærmere Himlen, Smaablomster, og være
Kiærminder om Farten, som nu er forbi.

*) En Steen i Sundet.



# Thorsing.

Venligt vinkte paa grønnen Strand de knudrede Bøge;
Selsomt blomstrende Løv vifted og hvalte sig kiekt;
Fuglen i Toppene sang, giennem Blomster risled en Kilde;
Alting (tyktes det mig) tolked ærværdige Sagn.
Og for det forskende Blik, som utrættelig skued didhenvendt,
Flux sig forvandled hvert Træ, blev til en drabelig Helt;
Toppen en Hielm, dens Løv til en dristigvaiende Fiærbusk;

Og til et Pandser af Staal glatted sig rynkede Bark.
Grenen ud som en Arm var strakt, med et blinkende Glavind.
Saa stod Kiæmpen med eet kiek, for det undrende Syn.
Længe jeg stirred, før ret jeg blev vaer, kun alt var et Blindværk,
Dog som et Varsel endnu Synet jeg agted og taug.
Og hvor hurtig forklarte sig Alt, da brat mig forkyndtes
Øens Navn, som det var: Thorsing, og ikke forvendt
Taasinge. Hellige Thor! saa stod dit mægtige Tempel
Midt i de Danskes Hiem hisset paa Bakken maaskee?
Nu begriber jeg først mit Syn, hvi de vinkende Bøge
Tyktes mig Kiæmper i Jern, rusted med Glavind og Skiold.
Nu jeg begriber Foræringens høie Betydning, da fordum
Øe! du blev Kæmperes Løn, Helten fik Mandigheds Bo.

Jeg hist bebreided i Korsøer,
Og sige her til hans Honneur,
At uden Spyd og Morderaand,
Han stod paa Strand med Hat i Haand,
Da Færgesmakken giorde Stop,
Og vi steeg høit paa Landet op.
Vi takked i en ivrig Bøn
Neptuni søerfarne Søn;
(Den gamle Fa'er er længe død,
Nu Sønnen har hans Levebrød)
Fordi han os paa denne Vei
I Havet havde druknet ei.
Sandt nok, det var en farlig Tour,
De lumske Marsviin laae paa Luur.
Endskiøndt det var en Hundedag,
Var Solens Hede dog saa svag,
At skiøndt vi, paa den kolde Smak,
Paa Kiolen havde hver sin Frak,
Og over Frakken en Kavai,
Hialp det det Bitterste dog ei;
Hver frøs og skiælved som en Hund,
Og Tanden klapped i hans Mund.
For Noget var dog dette brav:
Da Heden paa det danske Hav
Faldt med saa ringe Vælde ned,
Og var snart slettes ikke heed,

Saa sad vi ogsaa ganske trygt,
Og havde ikke mindste Frygt,
At nogen Sælhund, os til Qval,
Af Heden skulde vorde gal.
Vi saae vel Mestermandens Mænd
At gaae paa Isens Stumper hen,
Og hugge ned i Bølgens Top,
Hvergang en Sæl stak Snuden op;
Men jeg tør dristig sværge paa:
De kunde gierne ladt dem gaae,
Thi hver en Sæl, jeg kunde see,
Var ikke mere gal end de.
Dog nok om denne Reise nu;
Vi giorde, hvad vel ogsaa du
I samme Tilstand havde giort,
Da vi var ganske giennembort,
Af Stormene, som løb omkaps,
Saa gik vi ind og fik en Snaps
At aabne vore Maver med;
Derpaa vi, paa det samme Sted,
En Skeefuld Suppe os udbad,
Og efter den lidt Eftermad.
Derefter, da ved Stormen brat
Vor Hest var bleven ganske mat,
Som ikke var til Søen vant,
Og Frygt med slig en Fart forbandt;

(Saa meget meer, da nys han saae
Sin Øvrighed paa Isen gaae,
Og dømte, efter sin Forstand,
At Den der skulde slaaes, var han,
Da han var ikke mere feed,
End Hundedagens Sol var heed)
Saa lode vi en Postkarl hen,
(Til Hest da) spænde foran den,
Og lod ham, som han kunde bedst,
Os slæbe bort, med Vogn og Hest.
Paa denne nemme Maade kom
Vi ud af Staden Nyborg, som
Er tiere den Ulykke hændt
At den, som Kiøbenhavn, er brændt.
Dog har den efter dette Pas
I Vinduerne faa't større Glas,
Og sine Gader desforuden,
Som vore, stumpet af for Snuden.
(Vi elske, skiøndt en Smule plumpt,
Foreningen af Lyst og Stumpt).
Jeg kunde her nu lettelig
Paa otte Sider male dig,
Hvordan i otte Timer vi
Hvert Veiens Hul fik kiørt forbi;
Hvordan vi, over Knort og Steen,
Uden at brække Hals og Been,

Dog endelig, forstødt, forkiørt,
Omsider blev saavidt bønhørt.
Men dette maa dig være nok,
Paa det, som Niels Johansen Kok,
Du ei skal raabe om min Sang:
Ak vee den Indgang var for lang!
Saa meget, til din Rolighed,
Troer jeg er nok, naar kun du veed,
At Ende vi paa Reisen fik;
At Gigen ei i Stykker gik;
At Svendborg tog os i sin Favn,
(Sviinborg er Byens rette Navn)
At Brændeviin og Smørrebrød
Bortfierned os vor Hungersnød;
At Søvn vi fik, som høist var nødigt.
Meer vilde være overflødigt.

## Svendborg Sund.

Saa venlig er Morgenen, Skyerne staae
Og skygge for Solheden kiøligt paa Himlen;
Fra Kirken hist lyder den hellige Bimlen,
Og Voverne rulle halv graae og halv blaae.
Saa lad' da nu Kiølen i Bølgerne gaae!
See Svendborg, hvor med sine Spire den iler;
Og Søndagens Morgen os hellig tilsmiler,
Og skumklædte Dynger paa Forstavnen staae.

Som Vand i en Urne med Blomster omsat,
Saa favnes af brogede Strandbredde Sundet.
Naturen opvaagner, som nylig var blundet,
Rødmusset den stiger af qvægende Nat.
Og hisset staaer Kirken ei længer forladt,
En Bønderflok kommer, af Mænd og af Koner,
I Helligdragt lyde de Klokkernes Toner.
Sankt Jørgen opliver hvert Hierte saa mat.

Sæt Seilet kun til da, du begklædte Dreng!
Før Smakken hen over de spillende Vande,
Til Øen, hvor Løv sig med Blomsterne blande,
Og reder til Freja den duftende Seng.
Sagtmodige Bølge, med Vælde dig slæng!
Pust Stormvind i Seilet med fuldere Kiæve,
At Bakken vi naae, hvor sig Hytterne hæve,
Saa fromt og enfoldigt paa luftige Væng.

Men vogt dig min Søgut! Skiøndt Farten er god,
Skiøndt riflet kun Vinden i Bølgerne furer,
Den skaldede Dødmand*) af lumskelig lurer,
Ei Vandet ham lædsker, men Menneskeblod.
Skiult støtter mod Grunden han steenfaste Fod,
Og venter at Snekken mod Isſen skal bruse,
At kullede Tinding den grusom kan knuse,
Og adsplitte Vraget paa sørgende Flod.

Ha Hurra vi lande! vor Fart er forbi.
Knap staaer jeg paa Thorsinges grønklædte Tuer,
Før strax jeg en Busk af Kiærminderne skuer,
Der smiler til Himlen, i sød Sympathi.
Fra trælbundne Stavn skal min Haand Jer befrie,
Og høit paa min Hat skal Jert Hoved I bære,
Lidt nærmere Himlen, Smaablomster, og være
Kiærminder om Farten, som nu er forbi.

*) En Steen i Sundet.




# Thorsing.

Venligt vinkte paa grønnen Strand de knudrede Bøge;
Selsomt blomstrende Løv vifted og hvalte sig kiekt;
Fuglen i Toppene sang, giennem Blomster risled en Kilde;
Alting (tyktes det mig) tolked ærværdige Sagn.
Og for det forskende Blik, som utrættelig skued didhenvendt,
Flux sig forvandled hvert Træ, blev til en drabelig Helt;
Toppen en Hielm, dens Løv til en dristigvaiende Fiærbusk;

Og til et Pandser af Staal glatted sig rynkede Bark.
Grenen ud som en Arm var strakt, med et blinkende Glavind.
Saa stod Kiæmpen med eet kiek, for det undrende Syn.
Længe jeg stirred, før ret jeg blev vaer, kun alt var et Blindværk,
Dog som et Varsel endnu Synet jeg agted og taug.
Og hvor hurtig forklarte sig Alt, da brat mig forkyndtes
Øens Navn, som det var: Thorsing, og ikke forvendt
Taasinge. Hellige Thor! saa stod dit mægtige Tempel
Midt i de Danskes Hiem hisset paa Bakken maaskee?
Nu begriber jeg først mit Syn, hvi de vinkende Bøge
Tyktes mig Kiæmper i Jern, rusted med Glavind og Skiold.
Nu jeg begriber Foræringens høie Betydning, da fordum
Øe! du blev Kæmperes Løn, Helten fik Mandigheds Bo.

Thi Konning Christian stod i sin Hal, med et fa-
derligt Øie
Vendt imod Kiøgebugt; Stunden var vigtig og
stor.
Juul var giordet til Striid, hoit blussed den
dristige Kæmpe,
Lokken ham flagrede vildt, Tapperhed tändned
hans Blik.
Niels! Dankongen befoel, med sin Haand paa
den Herliges Tinding,
Gak du med Gud, min Søn! Rust dig, og
vent paa mit Wink!
Og nu stod Dankonning, og saae, og beregned, og
pøndsed;
Fienden ei laae ham tilpas, Juul endnu Winket
ei fik.
Pludselig dundred Kartöverne dumpt i den svul-
mende Havbugt,
Og over oprørte Vand slyngte sig Skyen af Røg.
Harmfuld Konningen stod i sin Borg, med vre-
deligt Aasyn,
Opbragt skiælved hans Haand under det speidende
Glar.
Dannerflaaden tog Flugt, (saa syntes det) Kug-
lerne dundred,

Egenraadigt og frækt hist af en Tiener udsendt.
Da Skioldungen ham svor, i usigelig Harme,
ved Himlen:
"Slagen paa Flugt skal Juul hænges
i Galgen med Jern!"
Men, som det pleier at gaae (hvert Land udklæk-
ker sit Væsen)
Dansken fra Lodbroks Tid huusvandt pladsker til-
søes;
Saadan gik det saa tidt, og saa gik det her, og
vor Juul kun
Flygted paa Skrømt, for at slaae Fienden al-
vorlig paa Flugt.
Og da bedækt nu med Støv, med Sveed og
Blod han paa Land steeg,
Knælende ned for sin Drot, fuldelig Brøden
bevidst,
See da græd Dankonning; thi lig Misdæderen
knælte
Ydmyg den herlige Helt, vented sin Dristigheds
Løn.
Kiærligt som Fader han tog ham i Favn, og
løfted sin Finger:
Niels! Niels! raabte han rørt, nys jeg en
Lænke dig svoer;

Den Ed du svor. [illegible] [illegible] af [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] af den [illegible] Gud, [illegible] med [illegible]-
[illegible] [illegible],
[illegible] den [illegible] om [illegible] [illegible]; og den
[illegible] Thering
[illegible] den [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

## Overfarten til Rudkiøbing.

Aldrig krysted en Sø mig saa fast i sin svulmende Favn, som
Hist, da paa kiæmpende Baad hen vi mod Rudkiøbing foer.
Vinden var stik os imod, ned styrted den skyllende Pladskregn;
Staden vi tydelig saae, krydse dog maatte vi stedss.
Saadan Odysseus stred, mens i Tang indviklet og Kisel
Kæmpen, som Havets Polyp, drev paa fajakiske Sø.
Gispende grebe forgieves om Klippen hans blodige Hænder,

Stedse tilbage kun slængt, grümt af den rasende
Strøm.
Endelig naaede vi Land og hvad først opdaged mit
Øie,
Var firskaaren en Helt, klædt i en flagrende Dragt.
Issen var udækt, hvirvlet hans Haar sig slyngte
for Vinden,
Kraftig i Høiren han holdt jerngreengaflede Fork.
Tænk min Forundring, Ven, da jeg flux opda=
ged Poseidon.
Smilende saae han min Skræk, vinked og talte
mig til:
Digter! Nu veed du dog lidt Besked om, hvor=
dan det bruser
I Stormveir paa en Sø; Frugter det bære dig vil.
Stakkels ynkværdige Svend, du fryser, du
Arme! din Kaabe
Slæber du paa, som paa Bly, knap vel en
Trevl er der tør?
Slipper nu Kiølen, Tritoner! Alt nok er straf=
fet den Næsviis
For sin ukyndige Snak, hidtil om Bølgernes
Brag.
Slige var Jordombelterens Ord, og flux som en
Taage

Reiste han sig og forsvandt, hen ad det baltiske Hav.
Dyngvaad skyndte jeg nu mig i Læ. Hvad Guden mig yttred,
Skrev jeg bag Øret. Ei riig giør os vel Skaden, men klog.

# Apotheket.

Nylig i Rusk og Slud, af vildthengyngende Bræt slængt,
Giennempidsket af Regn, ganske fortumlet af Storm;
Omklædt nu, fra Top indtil Taae, i en hyggelig Stue,
Midt for det ventende Bord, i en Families Skiød.
Suppen, ei Brændingen ryger; nu Ceres, Nimrod med Buen,
Venlig sin Haand har rakt, kæmper Neptunus imod.
Kraften, han svækked, erstatter os de, og den Munterhed, Taagen

Roved os lidt efter lidt, vækker den venlige Vert.
Vil du et Contrafei af min Vert, Ven? Vel,
du har seet ham:
Apotheker han er; mindes det Goethiske Digt!
Men, som den driftige Mand er meer, saa ligner
ham meer end
Verten, i Sind og i Skind; Vert er desuden han
med;
Ganger, som hin, i Støvler og Frak; forstan-
dige Hustru
Taaler ei Slaaprok meer; reent den er kommen
af Brug.
Bacchus, du Skiælm! jeg troer du har Amors
Vinger; hvo flytted
Over Beltet dig hid? Langland skiænker os
Viin?
Ja tilvisse, Broerlil! og den fortræflig. Nei
seer man!
Troer han da, Druen maaskee voxer paa Kon-
gensnytorv?
Ergo er Langland ikke saa gal, som jeg havde
ventet;
Fast jeg formoded I her leved et Robinsons Liv.
See mig engang til den Kiøbenhavner, hvor han
er opblæst!

Thi Konning Christian stod i sin Hal, med et fa-
derligt Øie
Vendt imod Kiøgebugt; Stunden var vigtig og
stor.
Juul var giordet til Striid, høit blussed den
dristige Kæmpe,
Lokken ham flagrede vildt, Tapperhed ildned
hans Blik.
Niels! Dankongen befoel, med sin Haand paa
den Herliges Tinding,
Gak du med Gud, min Søn! Rust dig, og
vent paa mit Vink!
Og nu stod Dankonning, og saae, og beregned, og
pøndsed;
Fienden ei laae ham tilpas, Juul endnu Vinket
ei fik.
Pludselig dundred Kartoverne dumpt i den svul-
mende Havbugt,
Og over oprørte Vand slyngte sig Skyen af Røg.
Harmfuld Konningen stod i sin Borg, med vre-
deligt Aasyn,
Opbragt skiælved hans Haand under det speidende
Glar.
Dannerflaaden tog Flugt, (saa syntes det) Kug-
lerne dundred,

Egenraadigt og frækt hist af en Tiener udsendt.
Da Skioldungen ham svor, i usigelig Harme,
ved Himlen:
"Slagen paa Flugt skal Juul hænges
i Galgen med Jern!"
Men, som det pleier at gaae (hvert Land udklækker sit Væsen)
Dansken fra Lodbroks Tid huusvandt pladsker tilsøes;
Saadan gik det saa tidt, og saa gik det her, og
vor Juul kun
Flygted paa Skrømt, for at slaae Fienden alvorlig paa Flugt.
Og da bedækt nu med Støv, med Sveed og
Blod han paa Land steeg,
Knælende ned for sin Drot, fuldelig Brøden
bevidst,
See da græd Dankonning; thi lig Misdæderen
knælte
Ydmyg den herlige Helt, vented sin Dristigheds
Løn.
Kiærligt som Fader han tog ham i Favn, og
løfted sin Finger:
Niels! Niels! raabte han rørt, nys jeg en
Lænke dig svoer;

Thi Konning Christian stod i sin Hal, med et fa-
derligt Øie
Vendt imod Kiøgebugt; Stunden var vigtig og
stor.
Juul var giordet til Striid, høit blussed den
dristige Kæmpe,
Lokken ham flagrede vildt, Tapperhed lØned
hans Blik.
Niels! Dankongen befoel, med sin Haand paa
den Herliges Tinding,
Gak du med Gud, min Søn! Rust dig, og
vent paa mit Vink!
Og nu stod Dankonning, og saae, og beregned, og
pøndsed;
Fienden ei laae ham tilpas, Juul endnu Vinket
ei fik.
Pludselig dundred Kartoverne dumpt i den svul-
mende Havbugt,
Og over oprørte Vand slyngte sig Skyen af Røg.
Harmfuld Konningen stod i sin Borg, med vre-
deligt Aasyn,
Opbragt skiælved hans Haand under det speidende
Glar.
Dannerflaaden tog Flugt, (saa syntes det) Kug-
lerne dundred,

Egenraadigt og frækt hist af en Tiener udsendt.
Da Skioldungen ham svor, i usigelig Harme,
ved Himlen:
"Slagen paa Flugt skal Juul hænges
i Galgen med Jern!"
Men, som det pleier at gaae (hvert Land udklæk-
ker sit Væsen)
Dansken fra Lodbroks Tid huusvandt pladsker til-
søes;
Saadan gik det saa tidt, og saa gik det her, og
vor Juul kun
Flygted paa Skrømt, for at slaae Fienden al-
vorlig paa Flugt.
Og da bedækt nu med Støv, med Sveed og
Blod han paa Land steeg,
Knælende ned for sin Drot, fuldelig Brøden
bevidst,
See da græd Dankonning; thi lig Misdæderen
knælte
Ydmyg den herlige Helt, vented sin Dristigheds
Løn.
Kiærligt som Fader han tog ham i Favn, og
løfted sin Finger:
Niels! Niels! raabte han rørt, nys jeg en
Lænke dig svoer;

Den skal du faae. Men flux af sit Bryst tog
Kongen en Kiæde,
Tung af hin rødeste Guld, riigt med Karbunk-
ler besat,
Hængte den trindt om Heltens Hals; og det
blomstrende Thorsing
Blev den Galge hvori herlig Forbryderen hang.

## Overfarten til Rudkiøbing.

Aldrig krysted en Sø mig saa fast i sin svulmende Favn, som
Hist, da paa kiæmpende Baad hen vi mod Rudkiøbing foer.
Vinden var stik os imod, ned styrted den skyllende Pladskregn;
Staden vi tydelig saae, krydse dog maatte vi steds.
Saadan Odysseus stred, mens i Tang indviklet og Kisel
Kæmpen, som Havets Polyp, drev paa fajakiske Sø.
Gispende grebe forgieves om Klippen hans blodige Hænder,

Stedse tilbage kun slængt, grümt af den rasende
Strøm.
Endelig naaede vi Land og hvad først opdaged mit
Øie,
Var fiirskaaren en Helt, klædt i en flagrende Dragt.
Isſen var udækt, hvirvlet hans Haar sig slyngte
for Vinden,
Kraftig i Høiren han holdt jerngreengaflede Fork.
Tænk min Forundring, Ven, da jeg flux opda-
ged Poseidon.
Smilende saae han min Skræk, vinked og talte
mig til:
Digter! Nu veed du dog lidt Beskeed om, hvor-
dan det bruser
I Stormveir paa en Sø; Frugter det bære dig vil.
Stakkels ynkværdige Svend, du fryser, du
Arme! din Kaabe
Slæber du paa, som paa Bly, knap vel en
Trevl er der tør?
Slipper nu Kiølen, Tritoner! Alt nok er straf-
fet den Næsviis
For sin ukyndige Snak, hidtil om Bølgernes
Brag.
Slige var Jordombelterens Ord, og flux som en
Taage

Reiste han sig og forsvandt, hen ad det baltiske
Hav.
Dyngvaad skyndte jeg nu mig i Læ. Hvad Guden
mig yttred,
Skrev jeg bag Øret. Ei riig gior os vel Skaden,
men klog.

# Apotheket.

Nylig i Rusk og Slud, af vildthengyngende Bræt slængt,
Giennemgibsket af Regn, ganske fortumlet af Storm;
Omklædt nu, fra Top indtil Taae, i en hyggelig Stue,
Midt for det ventende Bord, i en Familie's Skiød.
Suppen, ei Brændingen ryger; nu Ceres, Nimrod med Buen,
Venlig sin Haand har rakt, kæmper Neptunus imod.
Kraften, han svækked, erstatter os de, og den Munterhed, Taagen

Nøved os lidt efter lidt, vækker den venlige Vert.
Vil du et Contrafei af min Vert, Ven? Vel, du har seet ham:
Apotheker han er; mindes det Goethiske Digt!
Men, som den driftige Mand er meer, saa ligner ham meer end
Verten, i Sind og i Skind; Vert er desuden han med;
Sanger, som hin, i Støvler og Frak; forstandige Hustru
Taaler ei Slaaprok meer; reent den er kommen af Brug.
Bacchus, du Skiælm! jeg troer du har Amors Vinger; hvo flytted
Over Beltet dig hid? Langland skiænker os Viin?
Ja tilvisse, Broerlil! og den fortræflig. Nei seer man!
Troer han da, Druen maaskee voxer paa Kongensnytorv?
Ergo er Langland ikke saa gal, som jeg havde ventet;
Fast jeg formoded I her leved et Robinsons Liv.
See mig engang til den Kiøbenhavner, hvor han er opblæst!

Nævn mig en Ting I har hist, som vi vel ikke
har her?
Vinen, den har han nu smagt, og hvad san Madlav-
ningen angaaer,
Skikker for mig sig vel ej — "Maden var ypper-
lig, Ven!"
Godt; og hvad vil han da meer? Tovlidt, der
faaer han en Kage;
Æblekage! Nu vel? Trænger han saa til Cour-
tin?
Vil han i Klub? Vi har Klub, hvor man kom-
mer og vrøvler og kiedes,
Ligesaa godt som hos Jer; Klubben har Biblio-
thek.
Handel og Vandel gaaer her overalt i Svang; var
kun Havnen
Bedre! Dog hielper man sig sagtens med den,
som man har.
Vil han Komødier see? Det er slemt han kom-
mer for seent; nys
Jeppe paa Bjerget, paa tydsk, Reizensteinerne
gav.
Snart, naar Veiret blier godt, (det er og et
Evigheds Regnveir)
Fyrværkskunstner sig os viser den driftige Mand.

Han er Poet, har jeg hørt! Vi har fleer Poeter i Landet,
Bünou, herlige Skiald! Kiender han Odense-Lys?
Ligesom han, har han giort en Tingest om Anden April, sidst;
Ligesaa ædel og rørt, huslig; Helten til Roes.
Snart af Stabelen Skibet gaaer, da skal han beundre
Henrik Wrangels Tenor, høit over Struber i Havn.
Humoristiske Mænd har vi fleer; naar han mindst det formoder
Kommer vor Strynøes Degn, da vil han glæde sig først.
Det er en reen Polyhistor: han Sømand var, saa Provisor
Siden i mit Apothek; saa fik jeg giort ham til Degn.
Duelig Degn! kun en eenestegang (hvad mægter ei Vanen)
Raabte for Amen han Stop! kort; som man bruger til Skibs.
Hvad der nu angaaer selve vort Land, saa kommer tilkort han

Øen, med sin Siællands Mark; fær om den By,
hvor han boer.
Langland verler med Bakker og Dal, i Skov, gien-
nem Engbund;
Snart i den hvælvede Lund, snart ved den skvul-
pende Sø. —
Saadan talde min Vert, og bestandig skienked mit
Glas fuldt,
Drak saa med hiertelig Hu hele Familiens Skaal.
Ved hans godslige Skiemt jeg min Trætbed ganske
forglemte;
Vertens Munterhed mig muntred den taagede
Dag.

# I en anden Tone.

Ikke længer Hiulet ruller,
Snekken meer ei Bølgen bryder;
Vel, saa vil jeg nu i Hallen,
Hænge den antike Lyra.

Medens Vognen let henaged
Over Marker, giennem Byer,
Lød dens Gang, dens muntre Raslen,
Som et Hexameter lyder.

Rask vi svæved giennem Luften,
Paa de høie Sæders Hynde;
Tvende Hiul kun under Karm,
Mangled ene Vaabengnyet;

For, som hist de græske Helte,
Os i Kampen brat at skynde.
Med min vældige Auriga
Kunde Slaget snart begynde.

Hexametret svulmed op,
Naar vi foer paa Bølgens Rygge;
Kiekt, med Skummets korte Blomst,
Saae vi det mod Himlen syde.

Sank da Bølgen atter venlig,
Svandt dens Brusen og dens Fylde,
Det var Søens Pentameter:
Slutning, Rolighed og Ynde.

Vognen ruller meer ei nu;
Intet Hav, og ingen Skynding;
Skoven dufter Foraarsfryd,
Nattergalens Stemme tryller.

I de dunkelgrønne Skove,
Svæver underlige Skygger;
Her i dette søde Ly
Jeg min Sommerhytte bygger.

Syden har besøgt vort Nord,
Dalen den med Elskov fylder;
Vel saa skal Romancens Klang
Lyde fra min Rosenhytte.

I den kiøle Bøgeskov,
Her, hvor tusind Stemmer lyde,
Skal den sagte Cithers Lyd,
Dæmpet Luften giennembryde.

# Faareveile.

Hvor Bøgeskoven slipper,
Hist, paa den grønne Jord,
Hvor tørstig Faaret tripper
Ned mod sin lille Fiord,
Hvor Ingen meer kan seile,
Et gammelt Taarn man seer;
Det kaldes Faareveile,
Thi det mod Veilen leer.

Saa trofast det sig hæver,
Alt med sit ranke Spiir.
For ingen Storm det bæver;
Saa underlig man bli'er.
Hvo er vel dets Besidder?
Blandt Hytters lave Skok
Det kneiser, lig en Ridder,
Midt i en Bønderflok.

Afsted! Vi os vil skynde
Hen mod den gamle Muur,
Som med ærværdig Ynde
Staaer i en ung Natur.
Nu er vi der. Snart finder
Jeg Riddersalen hvalt.
Hvordan? Mon Borgen svinder?
Er denne Indgang Alt?

Er alt det Andet revet
Af yngre Eier ned?
Kun Taarnet reddet blevet,
Ved sin Ærværdighed?
Man Jord i Graven finder.
See hvilket Blomsterliv!
End os om Vandet minder
Kun hist og her et Siv.

Her er en Bro, her flyder
Endnu lidt Mosevand.
Men tys! Velkommen byder
Mig der en gammel Mand.
Bort fra de stærke Rester,
Som ei endnu er Gruus,
Han viser sine Giester
Ind i det stille Huus.

Med Straa er Taget tækket,
Dog Stuen sval og stor.
See hisset staaer alt dækket
Det muntre Kaffebord.
Og Husets blide Qvinde,
Skiøndt gammel, dog ei svag,
Hvor mildt hun staaer derinde,
O hilser os: God Dag!

Paa Vindvet hen sig trænge
De grønne Havetræer;
Hvor bugnet Qviste hænge
Med modne Kirsebær.
See Solens Flamme blinker,
Paa Frugtens Purpurbarm;
Og Træet venligt vinker
Os med sin Foraarsarm.

See Havets brede Gange,
Hvor luget hver, hvor net!
I ingen engelsk Slange
Den skyder sin Buskeet,
Ærværdig, streng og lige,
Sin jevne Vei den gaaer;
Et yndigt Blomsterrige
Paa hver en Side staaer.

Hen til en Plads jeg kommer,
Hvor grønne Tørv jeg fandt;
Her bleger heden Sommer,
Hvad travle Vinter spandt.
Alt hvad i dunkle Stue
Løb giennem snelle Hiul,
Det farver Solens Lue
Her med et Liilieskiul.

Hvor rask sig Busken reiser,
Høit i den fro Natur.
Frisk, tætindflettet, kneiser
Udsprugne Giærdemuur.
Hvor snildt den Grændsen dækker,
Og skiuler snevre Vold,
Med sine grønne Hækker,
Og svalen Sommerskiold.

Hvor høit sig Løvet hvælver,
I denne mørke Gang.
Hvor kielent Bladet skielver,
Ved Nattergalens Sang.
Her staaer et Bord, af Ælde
Mosgroet, dog uden Meen;
Det trodser Tidens Vælde,
Med hugne Qvadersteen.

Men sig os dog, hvorlunde
Alt kunde plat forgaae,
Hvi Taarnet ene kunde
Igien af Alt bestaae?
Hvordan skal jeg forene,
Sligt Tegn fra gamle Nord,
Med Hytten, disse Grene,
Og med det sieldne Bord?

Da atter ud os bragde,
Til Taarnet Gubben hen;
Sin Haand paa Stav han lagde,
Og svarde saa igien,
I det hans blide Øie
Mod Himlen hæved sig,
Hvor Spiret i det Høie,
Sig reiste ridderlig:

I mange Aar jeg sidder,
I denne Bolig her;
Engang en gammel Ridder
Har bygget Taarnet, der;
Han kasted disse Grave,
Som deres Volde slaae,
Fast trindtomkring min Have,
Hvor grønne Hækker staae.

Med høie Bastioner
Han kiæk sin Vold forbandt,
Og stærke Malmkanoner
Blev sat paa hver en Kant.
Et Taarn af al Formue
Han reiste høit fra Jord,
At ud han kunde skue,
Langt over Mark og Fiord.

Som allerbedst den Herre
Fuldbragte, hvad vi see,
Da, som tit skeer desværre,
Kom Døden med sin Lee;
Den ændser ingen Skandse,
Dens Haand er grum og stærk,
Den lærte ham at standse,
Begyndte Fæstningsværk.

Saa ved den Gubbes Tale
Jeg Alt at vide fik.
Da fra de grønne Dale
Jeg hæved did mit Blik,
Hvor over Portens Bue,
Som paa forgyldte Bierg,
Jeg saae en Farvelue,
Og læste: Hardenberg.

War d e t den gamle Ridder,
Hvis Arbeid vinkte mig?
O hulde Fuglekvidder!
Nu først forstaaer jeg dig.
H a n var det, som udførte
Sit Værk, med dristig Aand,
Til grusom Døden rørte
Ham med sin klamme Haand?

Han ledte denne Mose
I Graven, fra sin Port;
Men blegned, som en Rose,
Og fik kun Taarnet gjort?
Blev grumt af Døden revet,
I hviden Pandsersærk,
Og lod os staae bedrøvet,
Ved ufuldendte Værk?

Farvel! Jeg bort mig vender,
Fra denne Bygning kiær.
En Hardenberg jeg kiender,
Som ligned denne her;
Et Omrids ud blev kastet,
En Indgang Borgen fandt,
Men grusom Døden hasted
Og N o v a l i s forsvandt.

Farvel, du stille Have!
Nu jeg dit Blik forstaaer.
Farvel, I sunkne Grave,
Fra svundne Ungdoms Aar.
Farvel, du blide Qvinde,
Du Olding, Mark og Væng!
Med stille Veemodsminde
Jeg rører Harpens Stræng.

---

## Faareveile Skov.

Tykke veldædige Bøge, mosfulde Stene,
    Smilende Stund!
Og hvor du favner mig kiøligt med løvfulde Grene,
    Hellige Lund!

Her, under Stammen af dig, medens Fuglene tone
    Elskov og Spøg,
Sødt vil jeg hvile, her under din hvælvede Krone,
    Knudrede Bøg.

Salige Tempel! Kun Fuglenes spøgende Qvidder,
    Dæmpet og svag,
Lyde med Zefirens Vift, mens i Skyggen jeg sidder,
    Blomstrende Dag!

Lessing! Din Nathan skal hen mellem Bøgene træde,
Ud fra min Bog;
Blid og ærværdig, som de, skal den Ædle mig glæde,
Sindrig og klog.

Modige, herlige Kæmpe! i Sværmen gigantisk,
I Dæmringen klar,
Hvo har selv lært dig at giøre Forstanden romantisk?
Svar mig, o svar!

Tier, hovmodige Bøge, og sætter en Dæmning
For Eders Krav;
I har ei tryllet mig ind i den salige Stemning:
Lessing den gav.

Ham har jeg læst, og begeistrende svømmede Taaren
Under hans Sang.
Qvægsom og venlig og dæmpet, som Skoven i Vaaren,
Citharen klang.

Lad dig da stemme, min Luth! Medens Bladene gynge
Blødt, som et Hav,
Vil jeg min Tak, min Beundring, min Kiærlighed synge,
Hen mod hans Grav.

Lessing! du stod som en Stierne bag Skyernes Vrimmel,
Eensom i Gru;
Hoit blandt de herligste Lys paa den evige Himmel
Funkler du nu.

# Gibsbilledet.

Men hvo er da den Mand, som staaer
Paa Skabet her, i dette Kammer?
Naar varm af Poesiens Flammer
Hid til mit Skriverbord jeg gaaer,
Da seer betydningsfuld til mig
Den gule Buste, dækt med Støvet,
Snart veltilfreds, og snart bedrøvet,
Alt som min Musa yttrer sig.

"Den Gibsfigur, som hisset staaer?
Ja Himlen veed, hvem det kan være;
Jeg troer man kalder ham Voltaire;
Han solgtes os, for nogle Aar.
Til Døren kom en tydsk Soldat;
Man kiøber let hvad Armod byder;
Her sattes han, fra den Tid bryder
Vi os kun lidt om den Krabat."

Saa talde Husets Søn og gik.
Ha skulde det i Sandhed være
Den fine Spottefugl Voltaire,
Som møder mig med skielmske Blik?
Saa maa han der ei længer staae.
Jeg paa hans Mening ei tør stole;
Vi to er ei af samme Skole,
Een af os maa af Stuen gaae.

Jeg Busten tog, dens Klang var hæs.
Jeg tørte Støvet af og Osen,
For ret engang at see Franzosen
Ind i sit Abekatte=Fiæs.
Jeg Busten frem for Dagen tog,
Dens Aasyn jeg betragted nøie —
Da trængte Taaren i mit Øie,
Og Øiet brændte, Hiertet slog.

O Himmel hvad er det jeg seer?
Dig, Elskte! kunde jeg miskiende?
O lad min Angerstaare brænde
Fromt paa dit Billeds døde Leer.
Johannes Evald! Det var dig
Som smilte, naar min Musa smilte,
Som standsed mig naar Aanden hvilte,
Som styrked og som hæved mig?

O staae bestandig hvor du stod,
Og styrk din Ven, din yngre Broder.
Vi fødtes af den samme Moder,
Thi dansk er Begges Digtermod.
Naar Folket om sin unge Skiald
En broget Blomsterkrone vikler,
Af Roser, Lilier og Aurikler,
Han en Cypres dig flette skal.

## Morgenvandring.

Saa huldt til den hellige Bøgeskov
    Det vinkte mig,
O Jord! Hvor end aldrig den tunge Plov
    Havde furet dig.
De hulde Smaablomster saa venlige stod
    I dunkle Ly,
De smilte saa inderligt ved min Fod
    Mod Himlens Sky.

Til Skoven jeg giennem en Mark monne gaae,
    Da fik jeg see
En Steenhob vældig paa Marken staae,
    Mellem Høie tre;
Den stod saa ærværdig graalighvid;
    En aflang Ring.
Her holdtes der vist, i gammel Tid,
    Et Kongething.

Paa Kampestenen, som hisset staaer,
    Stolkongen sad,
Med Krone, Spiir, i Sabel og Maar,
    Saa faderglad.
Og hver en Kriger alvorlig treen,
    Fredsæl i Aand,
Og satte sig roligt paa sin Steen,
    Uden Sværd i Haand.

Paa Høien hisset stod Kongens Gaard,
    Med stærken Muur;
Hist havde hans Datter, den vene Maard,
    Sit Jomfrubuur;
Og paa den Tredie Templet stod,
    Berømt i Nord,
Der offredes rygende Bukkeblod
    Til Asathor.

O venlige Mark, o Lund saa prud,
    Græskiølne Væng!
Overalt havde Freja pyntet ud
    Sin Brudeseng.
Paa Marken kneiste de røde, blaae
    Kornblomster frem;
Jeg maatte standse, jeg maatte staae
    Og hilse dem.

Velkommen atter igien i Aar,
Paa grønnen Jord!
Hvor lifligt I op i den unge Vaar
Blandt Kornet groer.
Som Stierner I blinke, blaat og rødt,
Blandt gule Lyn.
O hvor fortryller mig barnligsødt
Jert Sommersyn.

Ak Digter! du har kun lidt Forstand,
Ak Herregud!
Du skulde kun see vor Ejermand,
Hvor han seer ud.
Hvergang han seer os, han kalder os Tant,
I Øiet en Torn;
Han kalder os Helvedes Klint, iblandt
Det velsignede Korn.

Den største Naade, han viist os har
I dette Liv,
Er det, at han stundum af Lommen taer
Sin Foldekniv,
Og skiær sig en Haandfuld, stor og tung,
Under vranten Snak,
O blander os i en Sælhundspung,
Blandt Røgtobak.

Han siger, at smøget paa den Maneer,
Vi arme Skrog
Efter fattig Leilighed Verden teer
Nogen Nytte dog;
Forresten vor Skiønhed, rød og blaae,
Er hap som hip.
Alt Nyttigt bør giennem Munden gaae.
Det er hans Princip!

I arme Stakler, den arme Mand,
De arme Mænd!
Som uden salige Glæder kan
Gaae Livet hen;
Som ei begribe hvad Gud har giort,
Som ene veed,
At Munden er den nærmeste Port
Til Salighed.

Smaablomster! ak som det Eder gaaer,
Saa gaaer det mig:
En stakkels Poet, som en Kornblomst staaer,
Og græmmer sig,
Det nærende Korn kun i Veien han er;
Hvad retter han ud?
Han hæver sit barnlige Farveskiær
Kun fromt til Gud!

Kom Blomster; vi høre tilsammen vi,
Kom, vakkre Glut!
Og slyng dig med tryllende Sympathie,
Om denne Luth;
Og bæv, som om Zefir bevæged dit Blad,
Under Strengens Klang,
Saa synge vi Hver vor Skaber glad
En Morgensang.

# Aftenvandring.

Lunt bævede Vinden i de grønne Straae;
Den høie Hvælving, reen og himmelblaa,
Udstrakte sig med Aftenherlighed,
Mens langsomt Solen gik i Vesten ned,
Og kasted venlig, medens ned den gik,
Igiennem Skyen hen sit Purpurblik,
Og sendte sine Straaler, til Farvel,
Som Roser i den milde Sommerqveld.
Paa Himlen Maanen som en Dødning stod,
Og suged Sundhed ind af Solens Blod.
Den kom til Live; alt som Phøbus sank,
Blev Luna mere frisk og mere blank.
Nu stod hun høit paa Hvælvingen og saae
De tvende Vandringsmænd paa Veien gaae.
En Skov os mødte, stor og velbekiendt;
Nu Veiern giennem Markens Korn var endt,

Den skraaned, og en Huulvei os indbød
At vandre ned igiennem Skovens Skiød.
Fortrolig i det dunkelgrønne Læ
Sig hvælved lavt det tykke Bøgetræ,
Og Blomster voxte hyppigt fiernt og nær,
Og blandte sig med Solens Efterskiær.
Men over os det dunkle Hyldeblad
Den kolde Maane skilte langsomt ad,
Og straaled underlig og elskovsfuld,
Paa det smaragdne Teppes Flættegull.
Den sendte med sædvanlig Venlighed
De lange Straaler giennem Skoven ned;
De lange Skygger tæt ved Siden stod,
Som sorte, hvide Spøgelser det lod.
Da svulmed hæftigt Filomeles Bryst,
Den hæved jublende sin Natterøst.
Fra alle Skovens Kanter svarte da
En vennesalig Nat-Harmonica,
Og tusind Kryb, som hist i Noahs Ark,
Bevæged froe sig under Træets Bark.
Da blev jeg pludselig, ved Maanen klar,
En purpurfarvet Valmuskare vaer;
Først kiendte jeg den ei, thi hvor jeg stod
Den forekom mig som en Plet af Blod,
Men da jeg tydelig den skued nok,
Var det en huld, uskyldig Blomsterflok.

Den vinkte mig saa venligt; og en Duft
Steeg langsomt i den kolde Aftenluft.
Jeg søvnig blev. Det røde Purpurskiær
Bad mig at synke ned og hvile der.
Da vendte jeg mig henrykt til min Ven;
Min Glæde vilde mødes glad igien,
Og Læben aabned til det Spørgsmaal sig:
Om Blomsterskokken trylled ham, som mig?
Om ei han vilde hvile lidet her,
I Hvælvingen, paa dette Purpurskiær?
Men hvor forundret blev jeg, da jeg saae
Ham kolden Sveed paa blege Pande staae.
Han skielved, og, med krampeagtigt Mod
Han trak mig vaklende paa snaren Fod.
Han saae sig ofte bleg og frygtsom om,
Om Ingen efter os i Hælen kom?
Og var ei rolig uden Frygt, før vi
Stod atter hist paa Markens glatte Sti,
Som sig livsaligt, under Himlens Blaa,
Til Hiemmet snoete, blandt de stille Straae.
Der stod han nu, og hæved ræd sin Røst;
Men først et langsomt Suk steeg af hans Bryst,
Et Blik til fierne Skov han kasted hen,
Og talde, mens han gik afsted igien:
I Skovens Huulvei, som sig hisset snoer,
Er der begaaet mangt et rædsomt Mord.

En Søn og Fader vandred engang der,
Da Himlen stod i samme Aftenskiær;
De kom i Trætte; Grunden ei man veed;
Den stolte Gubbe kom i Hidsighed.
Han slog sin Søn; den voxne Ungersvend
Forbittret blev, og slog til ham igien.
Da blødte Faderen, (usalig Kiv!)
I Græsset ned han sank og lod sit Liv.
Den Blomsterplet, hvorved du nylig stod,
Var fæle Blomster, det var Faderblod.
Fra den Tid, siger man, den unge Mand
Fortvivled, og gik plat fra sin Forstand.
Han svandt bag Skovens skumle Bøgely;
Hvor af ham blev, veed Ingen i vor By.
Men det er skeet for mange, mange Aar,
Og endnu siger man, at tit han staaer
I Skoven, under Nattergalens Sang,
Og truer Maanen med en blodig Stang,
Fordi den, giennem Hyldebusken ned,
Paa Purpurpletten seer med Venlighed. —
Saa talde Vennen, og mig drog med Sky
Fra Marken til det sikkre Nattely.
Men underlige Drømme for mig stod,
Og Angest giæred i oprørte Blod.
Snart saae jeg Scylla og Charybdis staae,
Med sorte Fielde høit i Bølgen blaa,

Og hørte klingrende Sireners Sang,
Som blandte sig med Bølgens Trylleklang.
Snart saae jeg Circe kryste Blomstergift
I Bægret til Ulysses. Skyens Rift
Mig viste Finnekoner i en Hal,
Som kogte Seid, ved høie Tordenskrald,
Og bar i gyldne Fad, med Smil paa Kind,
Den lumske Ret for stærken Kriger ind.
I hver en Krog jeg saae en skummel Dværg;
Jeg saae Fru Venus i sit Venusbierg;
Jeg Eva saae i dunkle Sommerlæ,
At plukke Frugten af det lumske Træ;
Med Blinken Sølvet viste sig for mig,
For hvilket Judas solgte Gud og sig.
Kort al den Fristen, hvorved Livet døer,
Som skiuler sig forførerisk bag Slør,
Vellystig snart, snart vild, snart indbildt øm,
Det stod for mig, i denne fæle Drøm.
Jeg atter Maanen bleg i Drømme saae;
Den monne ned mod Retterstedet gaae,
Som uden Porten paa en Bakke stod,
Med hvide Pandeskaller om sin Fod.
Der den paa sorte Stang, til Skræk for mig,
Som et afhugget Hoved satte sig,
Og smilte hæsligt over Mark og Væg,
Ind til mig giennem Vindvet i min Seng.

Jeg skiælved ved det stygge Kogleri,
Men vaagned ved en freidig Melodi
Af Lærker, som fra Kornets Bølger sprang,
Og sang i klaren Luft en Morgensang.
Ved Solens kiekke Smil forsvandt min Frygt;
Jeg reiste mig, og bad til Himlen trygt.
Men aldrig oftere jeg Veien gaaer,
Hvor Maanen, som en Hex, bag Træet staaer,
Hvor Giøgleskyggen svæver om min Fod,
Og Hævnen viser mig sit Faderblod.

---

# Frodigt Sommerliv.

Hvor deilig er Naturen, og hvor rolig!
Hoit hvælver sig den grønne Blomsterbolig,
Svagt Sommerfuglen spæde Græs nedtynger,
Og Bækken risler blaa, mens Fuglen synger.

Ned fra Olympen venlig Flora kommer.
Mildt bølger i den unge, friske Sommer
Gudindens blonde Lok; for Vinden svinge
Sig gyldne Ax, som gyldne Ørenringe.

Livstykket svulmer græsgrønt for mit Øie,
Omkring Gudindens trinde Liliehøie.
I Maanskin Bølgerne sig langsomt velte,
De spandt om hendes Midie Sølverbelte.

See muntre Satyr hist med Bukkefødder,
Hvor han bag Busken staaer og knækker Nødder.
See Faunerne! hvor de paa Høien dandse,
At binde Bacchus friske Vedbendkrandse,

I Skoven, dybest inde, Pan jeg skuer.
Han smiler; dog jeg for hans Aasyn gruer!
Hiin unge Faun, den venlige, den lille,
Han lærer paa sin Syrinx nu at spille.

O Piger! lader det et Varsel være,
Lad Syrinx bittre Skiebne Eder lære
Ei at foragte Elskovs varme Bønner,
Og ei at spotte Skovens raske Sønner.

Hun flygted daarlig ud af Gudens Arme,
Som bæved inderligt af Elskovsvarme,
Da blev hun til et Siv, af Skum indsløret;
Og Vinden klaged sørgeligt i Røret.

Og til en Fløite danned Gudens Hænder
Det arme Siv; endnu hans Hierte brænder,
Naar han om Aftnen under Egens Kroner
Aflokker Fløiten søde Vemodstoner.

Saaledes ogsaa Daphne maatte bøde,
Kold for Apollos høie Morgenrøde.
Nu maa hun lønne hver en Harpes Tone.
Jeg haaber selv en Krands af hendes Krone!

Lyshvid Diana over Høien løber.
Hvor trylleriſk hun ſig i Skyen ſvøber!
Igiennem Skyens Rift og Skovens Bue
Hun ryster kold ſin Fakkels blege Lue.

Alt Hekate hen over Engen træder,
Og ind i Skumring ſine Urter klæder;
Til Duft hun Natfiolen dybt bevæger,
Og lukker Jomfruroſens Purpurbæger.

Med langſom Gang, hen over Mark og Floder,
Erindringers Gudinde, Muſers Moder,
Den ſtille Mnemoſyne mig beſøger,
Og læſer høit for mig i gamle Bøger.

Hvor Natten hisſet ſortindſløret ſidder,
Og lytter taus til Nattergalens Qvidder!
To Børn hun breder ſine Vinger over,
Eet lader ſom det ſov, det Andet ſover.

Det Første vaagner snart med Morgenrøden,
Det Andet vaagner ei, thi det er Døden.
Det Første rører, venligt som en Engel,
Mit Øie med sin lange Valmustængel.

Hvo kommer hist? I hulde Smaae med Vinger
Af giennemsigtigt Flor, siig hvad I bringer?
Et Skuespil I op for mig vil føre?
Jeg hører Eder med mit indre Øre.

I vakkre Slutter! Nogle staaer i Lue
For mine Blik, med Harnisk Piil og Bue;
I Træet klattre Nogle; Nogle svømme
I Bækken om, og raabe: Vi er Drømme!

Ifald du bare smukt vil ligge rolig,
Da skal du vorde snart med os fortrolig;
Vor Leeg vil more dig, men dine Blikke
Maa være lukte, vaagne maa du ikke.

O søde Drøm! Jeg skuer grant i Aanden,
Den høje Skiønhed række Kraften Haanden;
Mat synker Dumhed ned, som vilde hindre
Og tætforenet seer jeg Begge tindre.

Hvad lysner hist i Østen? Ak hun stiger!
Den rosenrødeste blandt alle Piger,
Aurora! Hun forsvandt? En Yngling kommer,
Hans Blik opliver flux den muntre Sommer.

Han griber i sin Harpes gyldne Strænge
Og Dagen skylder ham ei Svaret længe,
Det lyder høit fra Field, fra Biergets Gruber,
Og skingrende fra tusind Fuglestruber.

Men ogsaa mig du skienkte Mund og Tunge,
Phøbus Apollo! for din Lov at siunge.
Min Sang skal strømme hen fra Skovens Krone,
Og lyde mod din gyldne Himmelthrone.

Tak for din Gnist af Ild, af Morgenrøde!
Det som du gav, det stræber dig imøde,
For atter til sit rette Hiem at ile,
Naar du mig rammer med de gyldne Pile.

# Vennernes Komme.

Søen strammer ud sit Klæde,
Himlen farver Fladen blaa;
Klare, lyse Bølger smaae
Ganske blye paa Landet træde;
Breddens Blomstersiv de væde,
Trække sig saa, uden Brag,
Atter hen saa sølversmukke
I det stille Hav, og vugge
Mod den klare Sommerdag.

Snekken hist paa Vandet flyder.
Som en Svanes hvide Krop
Puster stolten Seil sig op;
Langsomt Kiølen Bølgen bryder.
Hid den sig mod Landet skyder,
Med det røde Purpurflag.
Let en Flok Zefirer følger,
Flaget hen i Luften bølger,
Paa den klare Sommerdag.

Skynder Eder, sagte Vinde!
Skydet Snekken hurtigt frem,
Giennem Bølgen til sit Hiem,
At jeg her kan atter finde
Snart min Ven og min Veninde.
Vind, hvi est du dog saa svag?
Seer du ei hvor de med Glæde
Vinke med det hvide Klæde,
I den klare Sommerdag?

Ak! hvi kan jeg dog ei svømme
Flux, med Støvler og med Fra*
Mod den altfor sene Smak,
Giennem de krystalne Strømme?
Hulde Venskab! du kan dømme
Hvor det er en ængstlig Sag,
Længe hist at see de Kiære,
Og ei nær hos dem at være,
Paa den klare Sommerdag.

See, nu vende de tilbage!
Nys de var ved Landet fast;
End de giøre maae et Kast,
For Zefiren at bedrage.
Ingen Dag er uden Plage,

Det er en for afgiort Sag.
Plage sig, hvor kan du nænne
Selv at plage mig paa denne
Himmelklare Sommerdag?

Tys! Zefirens røde Kinder
Svulme jo med mere Magt.
Neppe har jeg Ordet sagt,
Før min Ret til Klage svinder.
Nu kan Snekken uden Hinder
Nærme sig med dæmpet Brag.
Snart jeg dem i Favn kan ile,
Da vil først min Glæde smile,
Som den klare Sommerdag.

Vivat! Ud paa Land de stige.
Nu velkommen da igien
Du min gamle gode Ven!
Du min unge vakkre Pige!
Nu kan jeg med Sandhed sige,
Trykt i Venskabs Favnetag:
Fast er Glæden i sit Sæde.
Thi foruden Venneglæde
Hvad er vel den bedste Dag?

# Samliv.

Naar i Naturens muntre Favn
Den fulde Siæl har længe hvilet,
Da føler den tilsidst et Savn,
Skiøndt den af Alt er giennemsmilet:
Som Robinson midt i sit Rige,
Som Adam i sit Paradis.
Én sindrig Ven, en venlig Pige,
Hvad kan erstatte det Forlis?

Du veed det, hellige Natur!
At kold min Barm sig ei tilslutter;
Forhadt er mig den skumle Muur,
Naar Flora pynter sine Glutter;
Naar Solen mod de grønne Høie
Nedblinker sine milde Lyn,
Da funkler Taaren i mit Øie,
Og Gud jeg takker for mit Syn.

Og naar i Duggens klare Slør
Jeg seer de voxne Børn sig store,
Naar snart de modnes, som sig bør,
Naar af de Smaae der vorder Store;
Naar Knuppen i sin Ungdomsrødme
Udsvulmer til en Ætherfrugt,
Da nyder jeg den hele Sødme,
Og takker Himlen for min Lugt.

Og naar paa grønnen Silkejord,
I dunkle Lund, i lyse Dale,
Midt i den rige Blomsterflor,
Jeg hører Finker, Nattergale;
Og naar blandt Kornets røde, blaae
Gudinder jeg kan Lærker høre,
Da mens de sødt i Luften slaae
Jeg takker Himlen for mit Øre.

Men meer end i Naturens Pragt
Sin Almagt skrev den Evighøie,
Han præged den med større Magt,
I Sielen, giennem Mandens Øie;
Og mere skiøn end Rosen rød,
Hvis hulde Straaler snart forsvinde,
En Blomst fremvoxte, da han bød
At blomstre frem den hulde Qvinde.

Derfor er i min Fantasie
En Egn, hvor Mennesker mig mangle,
Et frostigt Landskabsmaleri,
Et Spil der klinger som en Rangle.
Først lokker Lyden vel derhen;
Men Tomhed vorder snart det Hele,
Naar ingen sympathetisk Ven
Kan Øieblikkets Glæde dele.

Som naar vi med en Salis gaae
Igiennem lutter smukke Egne,
Med Mathisson, der peger paa
Hver livløs Gienstand allevegne, —
Kold vorder dog den hele Sang,
Skiøndt fuld af Field og Morgenrøder,
Fordi ei, paa den hele Gang,
Os et besiælet Væsen møder.

I saa Fald sagtens en Poet
Det bedre har end mange Flere:
Alt hvad hans Musa nys har seet,
Det kan hun personificere.
Saaledes i en salig Stund,
Nys, hvor den gamle Bøg udluder,
Mig viste jo den danske Lund
En Flok af lutter græske Guder.

Dog, Mennesket er ikke blot
Poet, men Menneske desværre!
Hvad Poesie nys giorde godt,
Giør ofte paafulgt Prosa værre.
Den kommer med desmere Last,
Og truer tit med Hiertebristen,
Fordi den sætter en Contrast,
Der kiendes ei af Prosaisten.

Tak derfor, Venner! at I kom,
Nu skal I hvert et Savn fortrænge.
Nu vender Glæden atter om,
Og stemmer Harpens matte Strænge.
Nu er ei Tanken indelukt
I Eensomhedens snevre Fængsel,
I Toner flagrer den saa smukt,
Og dræbt er al den syge Længsel.

Hvor herligt i Løvhytten her
En landlig Nadver karsk at nyde,
Mens froe i Aftenrødens Skiær
Sig alle Havens Urter fryde;
Mens blide Zefir let og stil
Sig ind i Æbletræet lister,
Og vinker til et Taffelspil
En fiedret Skare Oboister.

See hvor i Aftensolens Guld
Den røde Viin i Glasset straaler,
Mens Bacchus flagrer elskovsfuld
Om sine maibekrandste Skaaler.
Drik, raaber han, en Skaal og klink!
Lad Druen Eders Fryd forsøde.
O Venner, følger Gudens Vink:
Din Skaal du skiønne Aftenrøde!

---

# Aftensang.

Hvor sødt i Sommeraftenstunden,
Naar Solen mat til Hvile gaaer,
Og medens dybt i Bøgelunden
De kiælne Nattergale slaaer,
At høre Harpens fromme Klang,
Til en livsalig Aftensang.

O grib nu i de stemte Strænge!
Bryd, kiække Siæl, din snevre Muur;
Indspær dog Fuglen ei saa længe,
I det beklemte Fangebuur;
Lad den i Aftenrødens Guld,
Mod Himlen flagre andagtsfuld.

Thi hvergang hisset Aftenrøden
Nedsvinder under Skovens Krands,
Da minder den vor Siel om Døden,
Og Evighedens skiønne Glands.
Svulm da, min Aand mod Himlen her,
Som Bølgen mod sit Rosenskiær.

Grib sødt i Harpen, fromme Pige!
Høit bæve lad dens rene Klang.
Og syng, mens disse Straaler vige,
Den sidste, store Aftensang,
Som rørt vi sang for mangen Ven,
Som siunges skal for os igien:

Hvo veed hvor nær mig er min Ende?
See Tiden meget hurtig gaaer!
Hvor let og snart kan det sig hænde,
At jeg herfra at vandre faaer.
O Gud, giør da, for Christi Blod,
Min sidste Afskedstime god!

Ja dette Purpur, denne Lue,
Ja denne Yndighedens Glød,
Som blusser dybt i Vestens Bue,
Som minder Støvet om sin Død,
Og Sielen om sin Evighed,
Det er dit Blod, din Kiærlighed!

O bad mig da i dine Flammer,
Nedgangne Sol! husval min Barm;
Og tryk, ti Dødens Lee mig rammer,
Mig venligt i din Kraftens Arm!
Og i min Affkedstime god
Styrk Hiertet med dit Purpurblod!

---

# Toget til Thorsing.

Syng om det frodige Tog, Gudinde! den festlige Lystfart,
Til den fortryllende Frugt, de saftigsvulmende Jordbær,
Som, frembaaret i straalende Fad, med Sukkeret blandet,
Og med den fedeste Melk begydt, husvaled de glade
Rudkiøbings Mænd, samt fremmede Skiald; fort barmede Snekke
Bragte dem trygt i sit Skiød, over Havet, til blomstrende Thorsing.

Hvilken Dødelig Aarsag var til den venlige Høitid?
Erikiden paa Thorsing. Snelt over Vandet fra Vemnæs

Sendte til Langland han en Herold, til Rudkiøbings Helte.
Lystig Herolden besteg sit Skib, den vældige Roerkarl
Greb omkring Aarerne fast, med Brag det sydende Havskum
Bort han slog; som en Aal giennem skummende Bølger nu smutted
Kiølen; mod Langlands Kyster den standsed. Flux sig Herolden
Skyndte paa Land; med sin Stav af Palmerne flættet og gylden,
Treen han talende saa, i en talrig Folkeforsamling.

Adrasteias Yndling! Asklepios Søn! Og I vakkre
Sønner af Poseidaon! fornemmer mit venlige Budskab:
Erikiden paa Vemnæs, Hersker af hundrede Snekker,
Byder til Giest Eder hver, og besværger Jer alle tilhobe,
Brat at heise det purpurne Flag, og at pløye den stille
Bølges krusede Ryg, for at gieste det blomstrende Thorsing;

Der i sin Hal han beredt Eder har et qvægende Maaltid.
Saa talt, Sendingen taug og besteden bøied sin gyldne
Hermesstav. Da smilte de samlede Skarer paa Torvet
Venligt til Fredens Bringer, den hellige Søn af Hermaias.
Men Adrasteias Præst, den sindrige Vesten, gaardbide,
Klædt i det sørgende Flor, ak! hans Hustru nys var til Orkos
Hentet i Charons Baad, over Styx fortbølgende Vande;
Bleg nu sad hun og taus i Aides grusomme Bolig.
Men den herlige Dommer betvang sin Sorg; thi Kronion
Satte ham over en Stamme, med Retfærds hellige Vægtskaal,
Derfor han dæmped sin Smerte, som Mand; thi den Visestes Øie
Blindes af Taarers Slør, og Besindighed dræbes af Kummer.
Langsomt frem nu han treen, og saa lød hans forstandige Tale:

Hil dig Herold! du Zeus Kronions, og Menneskets Budskab!
Gierne jeg hørte din Stemme; min Siel vil Venskab og Omgang.
Nylig har Atropos grumt afskaaret den skiønneste Traad, som
Salig til Livet mig bandt. Den forstandigblomstrende Hustru
Pryder ey længer min Hal og forskiønner det natlige Leie.
Derfor blandt Venner jeg søger min Trøst, og et svagere Gienskin
Af den Glæde som svandt, ved en sort Bestemmelses Villie.
Saa talt vendte sig Dommeren flux; thi af brændende Taarer
Fløb en velgiørende Strøm ved den salige Vivs Erindring.
Men Ørstaiden, Asklepios Søn, som Nestor ærværdig,
Han, som med sindrigqvægende Kunst af Markernes Urter
Laved den kraftigste Hielp imod Saar og fordærvende Sygdom;
Selv i Raadet han virked; thi mildt fra venlige Læber

Strømmed hans Viisdomsord, og den klog-
besindige Tale
Mildned det vredeste Sind, forhindred usalige
Tvedragt,
Stifted Venskab og Lyst til Forlig og Enighed
trindtom;
Han, imod Dommeren vendt, brød ud med be-
vingede Stemme:

Adrasteias Søn, du Forstandige, dæmp dine Taarer!
Guderne vide jo bedst hvad der tiener Prometheus
Afkom,
Skiøndt, opirret ved hannem, vel tit Olympiske
Fader
Sender ydmygende Sorger hans Æt, og tug-
tende Smerter.
Voxer dog Glæden ei selv, som en Blomst, blandt
Kummerens Tidsler?
Pluk den da hvor du formaaer! men lad hver
Erindring om Smerten
Flye, som en ængstelig Drøm, hist giennem Ind-
bildningens Horn-Port.
Saa Ørstaiden; men hurtig forklarte sig Domme-
rens Aasyn,
Som naar en dæmrende Sky har forladt den nat-
lige Maane,

Og giensvarende brød han med let bevingede Røst ud:
Følger du med paa Toget, Asklepios Søn, Orstaide?
See, da den sindrige Nestor taug; samvittigt hans Hierte
Overveied med Flid: om hans Pligt ei fordred et Afslag,
Nidkier for sin Bedrift, da det stedsvar voveligt flux at
Drage fra Huus og fra Hiemmet, hvorhen utallige Syge
Tog deres Tilflugt i Nød; eller om med faderlig Tillid
Pligten han skulde betroe sin Søn, for at prøve hans Klogskab,
Og for ei ved sit Nei at forstyrre Forsamlingens Glæde?
Dette nu tyktes den Tvivlende dog tilsidst som det Bedste,
Hæved sit Blik, og svared med letbevingede Stemme:
Gierne jeg følger. — Men brat den behændige Skipper fra Jorden
Løfted med jernstærk Næve sin Mast, der paa Norriges Fielde

Fordum stod som en Gran, og befæsted den hurtig i Bunden
Midt i den skvulpende Baad, mens i Seilet spøgende Vestvind
Sprætted med klapprende Dask og forhindred ham Masten at reise.
Stærk dog seired hans Arm; nu stod den trodsende Himlen.
Dernæst vældige Roer udhængt paa sin rustnede Jernkrog
Blev; (thi det skyllende Vand havde Malmet røvet sin Blankhed).
Stærken Roerpind fast han nu stak; men øverst i Masten
Heised han purpurne Flag; saa var Alting klart inden Borde.

Men Poseidaons Sønner besteg med den herlige Dommer
Skibet, og med Asklepios Præst den graa Ørstaide,
Samt med hans Søn, og den fremmede Skiald, som i Sommerbesøg var
Kommen fra Axelstad, (ved hans Lænd hang gyldne Barbiton)
Dernæst qvægende Viin, fra de sydlig-varmere Lande,

Fyldtes paa renlige Krukker og stiltes i Skibet som Ballast.

Men for sin Vogn Demeter befæsted det glubende Forspand
Af sine spraglede Drager, med uhyre Flagger-muusvinger;
Bugen svulmede guul af Gift, men Ryggen var knudret,
Spættet med grønt, og med rødt, og med sortind-furede Strimer.
Hvæsende frem de sig skiøde; mens høit paa sin funklende Karm sad
Guldhaarfagreste Mø, med en bugnende, gyn-gende Kornneeg
Krystet i snehvid Arm, og en blinkende Segl, af syvfold
Hærdet Staal, hun holdt i sin Haand; - men i Haaret var flættet
Blomster og Urter og Ax; som en Vind over Mark over Engbund
Foer hun med Aiolos-Bierget, en himmeløiet Gud-inde,
Standsed sin Karm, og begyndte med yndigto-nende Stemme:
Aiolos! Gudernes Fader og Menneskeslægternes Konge

Gav dig Bølgen at mildne, samt høit den svulme med Stormvind!
Mænd, som mit Hierte har kier, beseile de baltiske Vover;
Seent fra Rudkiøbing Snekken gaaer, mod det blomstrende Thorsing;
Medens den drillende Vind. Sydvest dem leder mod Strynøe.
Byd da din Zefyros Seglet blidt henblæse mod Thorsing
Snorret did, hvor jeg kierlig af Jord, i blomstende Foraar
Frem har klækket med Flid de tidligliflige Frugter,
Som at husvale de Langlands Mænd dem venter i Hallen.
Saadan talde Gudinden. Men høit fra den takkede Biergaas
Lød, som en Sommervind, hans Røst, den vældige Stormgud:
Demetra! velkommed hid. Hav Tak fordi du saa yndigt
Stundom besøger mig nøgneste Field, med dit blomstrende Følge.
Ofte du qvæget mig har, naar vildt jeg reed giennem Luften,

Standsed du brat min Storm i en Laurbærlund,
og formilded
Med din Ambrosiaduft dens Harm, og krydred
dens Aande.
Saa var hans Ord. Men vældig, med Haand af
Sener indflettet,
Greb han usynlige Tømmer, og standsed den
hylende Sydvest.
Men af sin hvælvede Hal slap Zefyros løs fra
Fieldet.
Fulgt af tusind Favoner, i svingende Zirkler og Buer,
Fløi, som en Sommerfugl, paa de guldsprængtpur-
purne Vinger
Hin, giennem blaalige Luft. Men den hulde De-
meter, Gudinden,
Foer som et Stierneskud paa sin funklende Karm,
til Olympos.

Disimellem paa Skibet de seilende Mænd ved for-
standig
Samtal qvæged det muntrede Sind. Men den
vældige Gubbe
Nileus, graa Hansaide, med Ungdoms Kraft,
skiønt den hurtig-
Rullende Tid havde bleget hans Lok, og forsølvet
hans Guldhaar,

Sad ved det knagende Roer, med sit Blik mod Seilene henvendt;
Saasom hans fyrige Ungdoms Liv var offret Poseidon.
Smilende nu han sad, og spilled den drillende Sydvest
Mangt et Puds; men med eet han opsteeg fra vuggende Bagstavn,
Vinkte med stærken Haand og hans Røst bedævede Vinden:

Nu, ved Styx, ey varer det lang Tid, før vi paa Thorsing
Lander, o Venner! thi ei man kan ønske sig skiønnere Medbør,
End den Kuling som lufter. Nu bring os fra hvælvede Skibsrum
Viinkar, Dreng! at vi froe kan hylde beskyttende Guder,
Og selv qvæge vor Aand ved den himmelskambrosiske Nektar.
Saadan mælede du, o Nileus, hellige Styrke!
Men fra Rummet blev bragt, i de velforvarede Krukker,
Proppet med smidige Kork og forseglet med klæbende Harpix,

Funklende Viin; og en Purpurstrøm i de skummende Bølger
Ud blev hældet, til Tak, for den lebende Vind over Havet.
Dernæst qvægtes de værdige Mænd ved Druernes Nektar.
Men den besiclede Sanger tog frem sit gyldne Barbiton,
Stemte dets Streng til Klang, og sang i en lydende Tone.
Først han spøgende qvad om den blussende Gud Dionysos,
Som, for en Kongsøn holdt, de barbariskrøvende Sømænd
Tog, og fængsled med Baand og henslængte paa gyngende Skibsdæk,
Haabende snart ham løskiøbt faae, for en klækkelig Guldsum.
Men af den smilende Gud faldt brat afmægtige Lænker.
End dog de kiendte ham ikke, forblindet af latterlig Dumhed,
See! da giød sig en duftende Strøm af Viin over Skibet;
Langs ad et sneehvidt Seil sig udstrakte med flettede Ranker,

Som til en folbar Væg, tungdruetbugnende
Viinstok;
Og om den kneisende Mast, over Vimplen, vandt
sig en dunkel
Vedbendranke til Himlen; om Aarerne vikled som
Tang sig
Vindruløvet, til Skræk for den ængstligstudsende
Skibsflok.
Men med græsselig Stirren en Løve paa kneisende
Fordæk
Brandguul brøled, og røde som Blod var Øine-
nes Kugler.
Manken rysted den vredt, og sig slog med vif-
tende Hale
Siderne, som med en knudret Tamp, for ret sig
at ægge
Til Mordlysten og Drab. Da blegned Forbry-
derne; Rædsel
Ganske betog deres Siel; over Bord i sydende
Havskum
Styrted de hylende. Der Delphiner med skællede
Stierte
Stumt sig, med krummede Ryg, de afmægtig
fnysende bolte. —
Siden da Druernes Magt havde muntret jub-
lende Siele,

Da der blev Spøg og Tummult og knapt inden vuggende Skibsrum,
Sang han i Skierts, for snildt at betyde Poseidons Sønner
Digterens Hellighed, og den Straf hist evige Guder
Sender hver dødelig Mand, der fornærmer begeistrede Sanger,
Flux om Arion en Qvad, den herlige Skiald fra Methymna;
Hvordan han drog fra Corinths hin vældige Drot Periander,
Hen mod Italiens Strand og Sikurlandet, for stundom
Hisset at fryde det undrende Folk med klingende Lyra.
Dernæst, rundt omvandret og fulgt af Tak og Beundring,
Hiem han drog med en samlet Skat; thi Folket i Oldtid
Elsked hver ypperlig Skiald og belønned Kunstneren gavmildt.
Men da nu bort fra Tarent han foer med et Skib til Corinthos,
See! da fristedes lavt Barbarers Hierter af Guldtørst

Og de forened sig grumt, for at styrte den hellige Sanger
Ned i det sydende Havs Dødsvælg, fra gyngende Skibsdæk.
Men Arion, saasnart han erfoer den usalige Higen,
Villig dem bød sin Skat; thi Apollos elskede Søn ei
Fængsles af Guldets Baand, han foragter de prægtige Lænker.
Men Barbarerne rørtes dog ey; de frygted, han eengang
Skulde forraade, paa Landet frelst, den fiendige Gierning;
Gave ham derfor det Valg, enten selv sig at dræbe, for hist at
Jordes paa Land, eller flux nedstyrte sig dybt under Bølgen.
Da nu bleg i sin trængende Nød den skiælvende Sanger
Stod, som en Steenbuk stander, forfulgt paa farligste Fieldtind,
Raadvild, om oppebie den skal hint sigtende Dødskud,
Eller fortvivlet sig styrte, ved Spring, i Fieldenes Afgrund?

Saadan sig Sangeren her betænkte med bankende Hierte:
Om han med iiskold Haand skuldt støde det blinkende Mordstaal
Dybt i sin Barm, eller kiek, ved et Fald fra snablede Forstavn,
Overlade sit Liv i Ombelterens Magt, Poseidons.
Dette tilsidst den Tvivlende dog ansaae for det Bedste,
Hæved sit Blik, og udbrød med letbevingede Stemme:
Nu velan, I Barbarer! Forhærdede! Sikkert Kronion
Straffe Jer vil, som sig bør, og hævne Jer fiendige Medfart
Mod en uskyldig Mand. Men da grumt I giver det Valg mig,
Enten i Havet at døe, eller døe for blinkende Mordstaal,
Vælger jeg hint. Dog lader mig først fra snablede Bagstavn
Synge min Svanesang, at min Siel maa inderligt styrkes
Eengang endnu af den himmelske Lyd, før Døden mig favner.

Saa tast, vrantne tillod de den inderligtbedende Sanger
Eengang endnu at opløfte sin Røst; men grumt deres Øren
Stopped de til med Vox, for ey at bevæges ved Sangen.
Koldt, forstokket de stode med Haan og blottede Dolken.
Men ved den smeltende Lyras Klang de skummende Bølger
Standsed den trodsige Flugt; Sydost-Stormvindene standsed,
Og giennem Bølgerne skiøde Tritoner sig frem, og i Sivet
Hamadryader; og selve den sølverbefoddede Thetis
Hævede fiernt mellem Blomsterskum sin fløede Tinding;
Alle forundret og fro, ved den himmelskklingende Lyra.
Selve den dybthenflagrende Maage, som svæver ad Havets
Ryg, for at fange sig smaae Insekter og Fisk til sin Føde,
Standsed og lytted og svang sig fra Dybet til kneisende Vimpel,

Satte sig der med Lyst, og fornam de smeltende Toner.
Men ubevægelig stod den forhærdede Flok. Da nedsprang
Smilende Sangeren kiek i sin Pragt, med gyldne Barbiton
Høit i Haand imod Himlen rakt. Og fra kislige Tangbund
Skiød en Delphin sig flux, for at frelse den hellige Sanger;
Greb han med smidige Stiert om sin Krop, og satte ham stolt saa
Høit paa Ryggen og bar ham til Land, over rullende Bølger.
Ængstligt Røverne Flugten toge; men Eurus og Notus
Galende fnøs, og foer hen, og bestormed med fraadende Vandskum
Dækket brat, og splintred i Qvag den tumlende Skibsmast;
Vristed saa Roret forbittret fra sprukne Kiøl; men i Luften
Trevled de flagrende Seil med forfærdelig Latter, og snurred
Vraget i mudrede Grund, og henslog hver Planke paa Dybet.

Greb saa med stormstærk Haand om forhærdede Nakke hver ængstlig
Røver, og dukked ham dybt, i det Pestluft aandende Havdynd,
Kasted ham halvdød saa til Straf paa corinthiske Strandbred.
Saa sang høit for Rudkiøbings Mænd den fremmede Sanger.
Jasons Tog han fremdeles besang, om Helten som didfoer
Efter et Guldskind. Her, Argonauternes Lige, med Stolthed
Droge de nordiske Mænd, efter Purpur-Jordbær paa Thorsing.
Alle med Bifald lønned hans Qvad. Men flux fra sin Roerbænk
Skipperen foer, og fatted den vægtige Stang, som ved Siden
Laa, paa dens Ende med Søm, var befæst en drabelig Jern-Krog;
Løb saa i snablede Forstavn frem og stødte den voldsomt,
Tørnende fast, mellem spraglede Steen; thi brat under Thorsings
Blomsterstrandbred Skibet nu stod i en magelig Havbugt.

Erikiden dem vented paa Stranden; med hiertelig Fryd han
Modtog Rudkiøbings Mænd og de Fremmede, førte dem hurtigt
Ind i sin Hal, hvor beredt alt vinkte det qvægende Maaltid.
Og de ambrosiske Bær, i de aflangtfunklende Skaaler,
Smilte med Purpursmiil, til Behag for den samlede Skare.
Og deres Hænder de løfted mod veltillavede Maaltid,
Men da til Maden og Drikken var stilt den higende Længsel,
Med Samtaler forlysted sig da de alvorlige Kæmper,
Indtil den rødmende Sol sank ned bag dæmrende Skove.

# Hiemfarten.

Luna, kierlige Mø! sværmerisk sødtblegnende Jomfrue, du!
Har du Phøbus den stærkblussende Drot afløst paa Himmelen?
Seer du, høit fra din Sky, ned paa vor Sø, for i din Midnatstund
Huldt at vise vort Skib snorlige Vei, henad den straalende
Sølvbro, grundet af Vand, kruset af Vind, dækket af Himmelglands?
O hvor bleg paa det blegtsvulmende Seil skuer vemodsfuld!
Vender venlig de matfunklende Horn ned imod Urterne

Did til Lundenes Bred, hyller i Natskumring og
Sommerduft.
Sælsomt afstikker her jordiske Blus, rødt og fast
legemligt,
Til din ætherne Glands, salige natvandrende Pil-
legrim!
Thi den grusomme Mand hidlokker her, med sine
Nattebluus,
Den uskyldige Fisk op fra sit Dyb, til sin For-
dærvelse.
Skummelt luer, som Blod, dybt imod Land, fri-
stende Lygtemænd,
Mens du, salig og fri, smiler din maisværmende
Kiærlighed.
Lokker smægtende Mø ud til den sødtqviddrende
Bøgelund,
Hvor krystalklare Bæk, kiølig og mild, den utaal-
modige
Beiler lokker, at see, som i et Speil, Luna din
Venlighed.
Men hvad smelter saa skiønt, yndigt med Sang-
chor i dit Ætherlys?
Skynd dig! Skynd dig, o svagtblæsende Vind
Skynd dig og bring os did,
Til letglidende Baad, opfyldt kun af syngend
Pigeflok,

Krandsſt med Mai, der er brudt paa den af
Smaa-Bover ombølgede
Øe, hvor bøgende Ko nylig har ydt qvægende
Sundheds Saft.
Seer du Karret, med Kornblomster omhængt?
Skynd dig og bring os did!
At med Pigernes natjublende Chor fro vi kan
følges til
Nære, dæmrende Strand, giennem det lyskrusede
Bølgeskiær.

# Slutning.

Saaledes da til idel Lyst
Den smukke Sommeregn os favned,
Ved Venskabs, ved Naturens Bryst
Vi ingen Spøg og Glæde savned.

Nu droge vi fra dette Sted,
De kiære Langelandske Skove,
Hvor Munterhed og Giestfrihed
Modtog os fra den salte Vove,
Hvor Oxen drog med sene Fied
I feden Jord de dybe Plove,
Hvor Haren og Kaninen leger
I Maanskin under Skovens Eger.

Fra Øen, der som smekker Green,
Brudt af den danske Rosenhække,
I Vandet ligger ved en Steen,
Mens idel Knupper den bedække.

Til Østen atter stod vor Hu,
Did over Skummet, over Søen;
Hvor skiøn, i stille Pigeblu,
Stod Østersøens Glæde Møen,
Der blotter stolt, til Søemænds Lyst,
Sit kridnehvide Jomfrubryst.

Da kom et Bud: Om tvende Dage
Din Ven forlader Danmarks Land!
Hvis dit Farvel han skal medtage,
Da skynd dig hiem til Axelstrand.

Og brat Farvel vi Alle bade,
Unødig Bølgen bort os bar;
Dog stod vi alt i Nyborgs Gade,
För Solen sank i Havet klar.

Nu kunde vi ei længer ile:
Thi der var ingen Vei og Jord;
Forgiæves saae vi Siælland smile;
Ei mindste Vind i breden Fiord!
Hvad hialp den snelle Flugt paa Land?
Ufølsomkolde salte Strand!

Og næste Morgen samme Kummer,
Paa Dækket, paa den stille Smak;

De dovne Bølger laae i Slummer,
Som Speil var hele Søen flak.
Alt Klokken ti fra Taarnet brummer,
Kun fures Vand, hvor Kiølen stak;
Og Skibet sig ei meer bevæger,
I Seilet Sommerfuglen leger.

I tretten Timer nødt at flakke
Paa den phlegmatiskdøde Sø!
Hist vinkte Siællands Blomsterbakke,
Men den forhexte stille Smakke
Ei nærmed sig vor Længsels-Øe,
Før Dag var endt, den allersidste,
Der skulde Ven fra Vennen vriste.

I næste By vi maatte hvile,
Naturen fordred stræng sin Ret,
Vi kunde meer ei tappert ile,
Med tunge Siæl og Legem træt.
To Timer blundet! Otte Mile
Tilbage dog, og fire Slet!
Og naar vor Viser stod paa ni,
Var Haabet om at sees forbi.

Da faldt Modet i mit Bryst:
Den Vind, som tvang dig til at klage,

Maaskee har holdt din Ven tilbage.
Forstummet var den bange Røst.
Med Morgenrødens unge Fugle;
Kun Haabet sang i Hiertet Trøst.
Og Frygten svandt med Nattens Ugle.
Varmt smilte Purpur paa min Kind,
Og Vognen foer i Ringsted ind.

Og mens for lette Hiul blev spændt
Udhvilet Kraft og frodig Vælde,
Jeg havde mine Fied henvendt
Til Kirken, hellig i sin Ælde.

I Solskin paa den hvide Muur
De blege Skioldemærker smilte;
Derude loe en frisk Natur,
Her fordums Blomster visne hvilte.
Og Straalen hen for Altret ilte,
Og funkled paa den sorte Steen,
Som dækker smuldre Kongebeen.

Jeg bad en Bøn, Gud hørte mig,
Thi med fornyet Iil jeg reiste;
Snart Axelstad, jeg skued dig,
Hvor dine høie Taarne kneiste.
Jeg foer til Døren, aabned den
Og — Fryd! — og fandt endnu min Ven.

Og broderligt vi Afskeed tog;
Vi skilles ikke for bestandig.
Naar Skiæbnen bort en Glæde drog,
Bør stille Veemod være mandig.
Vi skilles ikke for bestandig!
Frit Siælene kan sammen ile,
Dem skiller ingen hundred Mile.

Og heller ei, min Læser nu
Med dig jeg evig Afsked tager;
Fordi ei dengang længer du
Paa Vognen med Poeten ager.
Jeg Stof til nye Digte henter.
Vi sees maaskee før du det venter!



